

„Proiectul nu reprezintă în mod necesar poziția Administrației Fondului Cultural Național. AFCN nu este responsabilă de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării.”

Organizatori/ Organizers

Daniela Popescu
Rodica Precupețu
Lavinia Geară
Alexandra Timofte

Lectori/ Trainers

Prof. univ. dr. Georgeta Filitti
Andreea Buzec
George Dumitriu

Fotografii/ Photos

George Dumitriu

Design&Layout

Sfera Albastră SRL

Traducere/ Translation

Iulia Voevozeanu

Participanți la proiectul *Descoperă patrimoniul multicultural orașului tău/ Participants in the project Discover the multicultural heritage of your city*

Beatrice Porumb
Sebastian Simion
Bianca Albu
Oana Cristina Spînu
Ana Scurtu
Miruna Laura Stancu
Mihaela Dumitrache
Ioan Panait
Andreea Stroe
Boda Adrian
Vladimir Pripp
Aris Zisopol
Maria Bodeanu
Gabriela Bucătaru,
Ștefan Bolozan
Andrei Constantinescu
Theodora Morariu
Anca-Mălina Panaghie
Diana Roșu
Vlad Manolache
Petre Didei
Andreea Emanuela Didei
Silvia Terzian
Svetlana Crăciun
Eliza Vasilescu
Daria Bahovski

Partenerii proiectului/ Project partners:

Primăria Municipiului București
prin Centrul pentru Tineret;
Comisia Națională a României
pentru UNESCO;
Uniunea Elenă din România;
Federația Comunităților Evreiești
din România – Cultul Mozaic;
Asociația Italianilor din România
RO.AS.IT.;
Comunitatea Rușilor Lipoveni
din România;
Uniunea Armenilor din România;
Partida Romilor *Pro Europa*;
Uniunea Ucrainenilor din
România;
Casa de Cultură Friedrich Schiller;
Fundatia *Calea Victoriei*;
Asociația Youth Voice;
Federația Europeană a
Asociațiilor, Cluburilor și Centre-
lor pentru UNESCO

București
oraș multicultural

Bucharest
multicultural city

„Povești ale comunităților din
București”/ „Stories of the com-
munities in Bucharest”
Eliza Vasilescu

Reproducerea parțială sau totală a acestei lucrări este permisă doar cu acordul Alumnus Club pentru UNESCO

ISBN 978-973-0-28164-4

București, vechi centru al dialogului între culturi

Haideți cu noi prin București, prin cartiere și pe străzi de-o vârstă cu orașul, într-o călătorie în timp care vă va purta prin comunități așezate aici de-a lungul secolelor, prin lăcașe de cult de diferite confesiuni ce conviețuiesc pe aceeași stradă, printre statuile oamenilor iluștri care au zidit, edificii cu edificii și povești după povești, metropola noastră vie și cosmopolită. Sperăm să vă convingem că frumusețea orașului nostru stă în detalii, în conexiunile neașteptate, în deschiderea pe care a dovedit-o neîncetat față de influențele dinspre nord sau sud, est sau vest. Cine suntem noi? Suntem o organizație care lucrează cu și pentru tineri, în spiritul principiilor generoase ale UNESCO, pe care le împărtășește și le promovează prin numeroase proiecte și inițiative axate pe educație, știință, cultură, dialog între limbi și culturi. Organizația noastră, Alumnus Club pentru UNESCO, vă invită prin intermediul broșurii București – oraș multicultural să priviți puțin altfel clădirile pe lângă care treceți adesea, să fiți atenți la detalii, să descopăriți povestea din spatele fiecărui punct desenat pe hartă. Dintotdeauna un puzzle de grupuri cu limbi, culturi, tradiții, religii sau confesiuni diferite, orașul nostru a fost și rămâne un tablou eclectic.

Și pentru că suntem în Anul european al patrimoniului cultural – 2018, dorim ca această lucrare să reprezinte o modestă contribuție la promovarea moștenirii noastre culturale. Dar cu toată modestia, trebuie să spunem că este într-un fel o premieră, este primul ghid în format de buzunar, destinat tinerilor, despre patrimoniul multicultural al orașului nostru. Poate că este mai mult

Calea Victoriei

un ghid sentimental, pentru că pe lângă Alumnus, contribuitori ai acestei lucrări sunt 26 de tineri, români aparținând diferitelor etnii din București, care au scris așa cum văd și simt ei orașul, așa cum se văd pe ei înșiși în acest peisaj multicolor. Nu este un ghid general al orașului, de aceea multe dintre obiectivele importante nu apar aici.

Nu este mai puțin adevărat că tinerii au beneficiat de îndrumarea unor lectori și interlocutori de excepție. De exemplu, am avut deosebita onoare ca doamna profesor Georgeta Filitti, doctor în istorie, să ne deschidă ferestre către curțile domnești și boierești, către cartierele și străzile de altădată, să ne povestească despre momentul 1 Decembrie 1918, când marea majoritate a locuitorilor provinciilor românești au susținut unirea, crezând în destinul acestei țări.

Este doar un început. Din cauza timpului foarte scurt de punere în aplicare a proiectului, am ales să realizăm o primă etapă, o primă ediție, la care am colaborat în special cu organizațiile minorităților naționale cu sediul în București și cu cele care ne-au fost partenere în ultimii ani. Lucrarea

necesită o documentare amplă, din multiple surse, așa încât vom continua în anul 2019, în speranța că vom reuși să creionăm o imagine mult mai cuprinzătoare și mai exactă a patrimoniului multicultural al Capitalei noastre. Inițiativa pe care o aducem în fața publicului este totodată o nouă etapă în desfășurarea unui program mai amplu și de lungă durată al Alumnus, intitulat "Metamorfoze", proiectul de față constituind a X-a ediție. "Metamorfoze" contribuie la întărirea sentimentului apartenenței tinerilor la o identitate europeană comună și promovează schimburile culturale și colaborarea, consolidând astfel ideea unei identități europene „tangibile”, bazate pe unitate în diversitate. Broșura București – oraș multicultural este principala componentă a proiectului "Descoperă patrimoniul multicultural al orașului tău!", cofinanțat de Administrația Fondului Cultural Național și realizat de Alumnus. Este un proiect de educație culturală, propunându-și să facă mai cunoscut patrimoniul moștenit de grupurile etnice istorice, să contribuie la revitalizarea acestei

Palatul Cantacuzino

moșteniri și la transmiterea ei către tineri, cu instrumentele pe care ei le utilizează în prezent. Mesajul acestui produs cultural inedit și al întregului proiect este acela că patrimoniul este cea mai frumoasă carte de istorie, ce duce mai departe un set important de valori comune, făcându-ne să ne cunoaștem mai bine, apropiindu-ne, ajutându-ne să găsim cărările unui viitor comun, mai bun. Este un mesaj de mare actualitate în Europa de astăzi, o temă la care noi, bucureștenii, avem ce spune.

Poate că tinerii români și străini, turiștii se vor ghida cu ajutorul paginii web sau al telefonului mobil pentru a descoperi locuri care îi interesează în trecerea lor prin București. Noi însă nu avem pretenția de fi realizat un ghid practic strict cu această menire. Sperăm să oferim un plus de informație celor pasionați de diversitatea etnică, lingvistică și culturală, de turismul cultural. Sperăm să contribuim la îmbogățirea profilului municipiului București, inclus de câțiva ani în rețeaua Orașe interculturale europene a Consiliului Europei.

Și nu în ultimul rând, dedicăm inițiativa noastră Centenarului Unirii de la 1 Decembrie 2018, Zilei noastre naționale.

Mulțumim lectorilor noștri excepționali, tinerilor participanți ai lucrării de față, partenerilor care ne-au sprijinit, tuturor celor care ne-au onorat cu deschiderea și implicarea lor!

*Dr. Daniela Popescu
Președinte al Alumnus Club
pentru UNESCO*

*Rodica Precupețu
Manager de proiecte*

Daniela Popescu este președinte fondator al Alumnus Club pentru UNESCO, expert al Comisiei Naționale a României pentru UNESCO și actualul președinte al Federației Europene a Asociațiilor, Centrelor și Cluburilor pentru UNESCO. Doctor în istorie, Daniela Popescu are o experiență de pionierat în domeniul societății civile, deschizând poarta mișcării cluburilor și asociațiilor pentru UNESCO în România. Inițiativele sale neobosite de a face cât mai prezentă societatea civilă din România în concertul mondial al națiunilor care luptă pentru pace, știință, cultură și dialog i-au adus numeroase titluri și distincții interne și internaționale.

Rodica Precupețu este filolog, cu un Master în afaceri publice europene și o îndelungată experiență în administrația centrală, în special în domeniul drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale. Este pasionată de istoria, limbile, cultura, patrimoniul tuturor minorităților tradiționale din România, un iubitor al culturii, un om care prin proiectele la care lucrează militează pentru intercunoaștere, comunicare, dialog și solidaritate între toate grupurile etnice din România, în contextul mai larg al valorilor comune și al conexiunilor interculturale ce definesc într-un mod inconfundabil Europa de astăzi.

Bucharest, an old hub for dialogue among cultures

National Theatre

It is not less true that those young people have been helped by outstanding lecturers and interlocutors. For example, we had the great honour that Professor Georgeta Filitti, a PhD holder in history, opens windows for us towards the princely and boyar courts, towards the old neighborhoods and districts, and tells us about the of December 1st, 1918 moment in time, when the vast majority of the Romanian Provinces supported the Union, believing in the destiny of this country.

It's just a beginning. Because of the very short implementation time of the project, we chose to make a first stage, a first edition, for which we worked especially with the national minority organizations based in Bucharest and with those that have been our partners over the latest years. The writing of this work requires extensive documentation from multiple sources, so that we will pursue our project in 2019, in the hope to succeed in drawing a much more comprehensive and accurate picture of our capital-city's multicultural heritage.

The initiative we bring to the public is also a new stage in the development of a more extensive and long-lasting program run by Alumnus, entitled „Metamorphoses“, this project being that one's 10th edition. „Metamorphosis“ helps strengthening the young people's sense of belonging to a common European identity, while promoting cultural exchanges and collaboration, thus enhancing the idea of a „tangible“ European identity based on unity in diversity.

The brochure *Bucharest – a*

Come stroll with us through Bucharest, through its districts and streets of the same age as the city itself, on a time-travel that will carry you alongside communities set here over the centuries through places of worship of different confessions peacefully operating in the same street, among the statues of the illustrious people who built our living and cosmopolitan metropolis building by building, and story by story. We truly hope to convince you that the beauty of our city lies in details, in unexpected connections, in the openness it has unceasingly proven towards the influences coming from the North or South, East or West.

Who are we? We are an organization working with and for young people in the spirit of the generous principles of UNESCO, which it shares and promotes through numerous projects and initiatives focused on education, science, culture, and dialogue between languages and cultures. Our organization, called Alumnus Club for UNESCO, invites you through the Bucharest – a multicultural city brochure to cast a different look at the buildings that you often walk by, to pay attention to details, to discover the story behind each point drawn on the map. Since always a puzzle of groups with different languages, cultures, traditions, religions or confessions, our city has been and remains an eclectic landscape. And because we are in the European Year of Cultural Heritage – 2018, we wish this work to be a modest contribution to promoting our cultural heritage. But in all due modesty, we need to say that it is somehow a premiere: this is the first pocket-sized guide about the multicultural heritage of our city intended for young people. It might be more of a sentimental guide, because to this work contributed, besides Alumnus, 26 young Romanian people belonging to different ethnic groups in Bucharest, who wrote as they see and feel the city, as they see themselves in this multicoloured landscape. It is not a general guide to the city, so many of the important tourist attractions do not appear here.

multicultural city is the main component of the project „Discover the Multicultural Heritage of Your City!”, co-funded by the National Cultural Fund Administration and run by Alumnus. It is a cultural education project, aiming to make the patrimony inherited by the historical ethnic groups more widely known, to contribute to the revitalization of this heritage, and to deploy it to young people with the tools they are currently using.

The message of this unique cultural product and of the whole project is that heritage is the most beautiful book of history, leading the society forward to an important set of common values, making us know ourselves better, bringing us closer to each other, helping us find the paths of a better common future. This project conveys a topical message in today's Europe, a subject to which we, the inhabitants of Bucharest, have something to say. Romanian and foreign youth, tourists may use the internet or their smartphone to be guided and find places that interest them in their passage through Bucharest. We do not claim to have created a practical guide

precisely for this purpose. We hope to offer additional information to those passionate about ethnic, linguistic, and cultural diversity, and by cultural tourism. We hope we may help enriching the profile of Bucharest, which has been included for several years in the Council of Europe's European Intercultural Cities Network.

And last but not least, we dedicate our initiative to the Centenary of the December 1st, 2018 Union, the Romanians' National Day.

We thank our outstanding lecturers, the young participants, our partners which supported us, all those who honored us with their openness and their involvement!

*Daniela Popescu, PhD
President of Alumnus Club for
UNESCO*

*Rodica Precupețu
Project Manager*

Daniela Popescu is the founding president of Alumnus Club for UNESCO, an expert of the National Commission of Romania for UNESCO, and the current president of the European Federation of Centers, Clubs and Associations for UNESCO. Holder of a PhD degree in history, Daniela Popescu has got a pioneering experience in the field of civil society, opening the path to the movement of clubs and associations for UNESCO in Romania. Her tireless initiatives to enforce the presence of the Romanian civil society in the worldwide joint taskforce of nations struggling for peace, science, culture, and dialogue brought her numerous domestic and international titles and distinctions.

Rodica Precupețu is a philologist with a Master's Degree in European Public Affairs and a long-lasting experience in the central administration, especially in the field of the rights of people belonging to national minorities. She is passionate about the history, languages, culture, and heritage of all the traditional minorities in Romania, a lover of culture, an individual who works, through the projects she is involved in, to achieve inter-communication, dialogue and solidarity among all ethnic groups in Romania, in the wider context of common values and intercultural connections that nowadays define Europe in an unmistakable way.

București, oraș multicultural

Centrul Vechi

profesori, medici, scriitori, editori, bancheri, prelați au lăsat o moștenire vizibilă și azi - clădiri monumentale, bănci, spitale, școli, o biserică amintind de un templu antic. Apoi restaurante și cafenele de profil, cu muzică învâluitoare, tzatziki, iaurt, souvlaki, tiropita și uzo...

Turcocrăția i-a făcut să-și părească locurile natale din nordul Greciei și pe aromâni, una din ramurile românești de la sudul Dunării. Vajnici, muncitori, învățați cu greul, aceștia au dat culoare Bucureștiului nu doar cu brânza și iaurtul fără seamăn, ci și cu o falangă de intelectuali, de întreprinzători boierii, ajunși mai apoi donatori generoși ai urbei. Armenii vin la noi în urmă cu o mie de ani, dar cei ajunși în București sunt de dată mai recentă, din ultimele sute de ani. S-au așezat într-un cartier compact, în jurul impunătoarei lor biserici și au pus rapid o pecete moale și dulce pe oraș. Minunate covoare și zaharicale de tot felul se leagă de numele lor. Le regăsim, din belșug, măcar odată

Biserica Bucur

Culoare, agitație, destul zgomot, brațe deschise - așa te întâmpină Capitala României. O notă de bună dispoziție, de veselie, de dor de petrecere află la fiecare pas. Și tot aici găsești puzderie de contraste. E o imagine cuceritoare ce te îndeamnă să revii. Ea datează dintotdeauna.

Locuitorilor le-a plăcut să creadă în etimologia fantezistă București=bucurie. În același timp, o notă optimistă străbate viața cotidiană a orașului, dată mai ales de caracterul deschis, îmbietor al bucureștenilor. De la târgul legendar de câteva mii de suflute, întemeiat de Bucur, până la prima atestare documentară din 1459, în vremea lui Vlad Țepeș, și în continuare până azi, Bucureștiul s-a condus după principii de desăvârșită toleranță. Cine și-a dorit să se statornicească aici a fost de îndată binevenit. De aceea, ca să-i înțelegem temeiurile, trebuie să-i deslușim componenta multietnică ce a generat un mixtur cultural de mare expresivitate. Străinii au ajuns aici goniți de răul de acasă, animați de dorința împlinirii personale ori mânați

Biserica Stavropoleos

pe an, la Festivalul Strada armenearcă.

Și evreii au fost aici dintotdeauna. Dinamismul lor, disciplina strașnică și profesionalismul i-au impus în economia orașului. În 1942 erau peste 800 de medici evrei. Au întâmpinat și greutăți ce i-au silit pe mulți să se despartă de București, dar osârdia lor a rămas: un splendid Templu Coral, sinagogi, școli, spitale, grupate mai toate în cartierul Dudești-Unirea. Le datorăm, între altele, și o formidabilă producție de bancuri, expresie a unui folclor unic.

Ajunși la noi odată cu întemeierea orașului, romii (țigani, cum li se zicea în trecut) au avut o soartă aparte: au fost considerați bunuri de mână moartă, robi; eliberarea lor s-a produs abia la jumătatea sec. XIX și gestul i s-a datorat lui Mihail Kogălniceanu. Poate că nicio componentă etnică a orașului nu e atât de vizibilă, de prezentă și de indispensabilă și asta pentru că în "orașul bucuriei" petrecerile se țin lanț iar lăutarii romi le însoțesc de sute de ani într-un chip inegalabil. Sunt îndeletniciri echivalente cu etnia: florăreasă, lăutar, coșar – oameni care aduc un strop

de culoare, un cântec de inimă albastră, un gir de siguranță a casei...

Ungurii se regăsesc aici într-o măsură semnificativă, ei au publicat o reușită monografie intitulată Bucureștiul maghiar. Prezența ucrainenilor se face simțită nu doar prin biserica de lemn și casa de huțuli de la Muzeul Satului, ci și prin minunatele ouă încondeiate aflate în târgurile ocazionale. La fel, lipovenii, a căror credință i-a silit să fugă din Rusia țaristă, aduc o notă originală cu icoanele lor, la aceleași târguri, și cu statuia unuia dintre ei, marele sportiv Ivan Patzai-chin.

Străini veniți, străini împământeniți, străini foarte bine integrați printre români... De la sfârșitul secolului al XVIII-lea, uneori și mai devreme, arhivele noastre înregistrează și prezența a numeroși negustori, profesori, medici, editori, meșteșugari, cultivatori de tot felul, francezi, englezi, italieni, germani, bulgari ș.a. – un amalgam ce definește Capitala României.

Oraș cosmopolit, Bucureștiul și-a păstrat această caracteristică, dobândită în timp, ca formă inteligentă de progres. Reputația de receptacol pentru cei dornici de muncă, de afirmare, de integrare deliberată într-o comunitate este o realitate cu care urbea noastră se poate mândri. Și noii veniți (turci, arabi de toate națiile, chinezi), mânați de aceleași motive ca și cei evocați mai sus, sunt o dovadă în acest sens. Conviețuirea rezultată în urma unui proces multiseclar continuă neabătută. Lipsa de constrângere a făcut ca fiecare să se dezvolte liber, să dea și să împrumute de la ceilalți; a rezultat o cultură urbană vie, expresivă, unde îți trebuie dibăcie să deslușești partea fiecărei etnii. Duceți-vă în Centrul vechi la un restaurant cu nume franțuzesc, patron evreu și chelner indian

și încercați... Sau la Facultatea de Limbi Străine, unde auziți mai multe graiuri ale Pământului, inclusiv limba română, dar unde există și un factor unificator – limba română vorbită de toți bucureștenii.

*Georgeta Filitti
Profesor univ. dr.*

Istoricul Georgeta Filitti, membru marcant al Uniunii Elene din România și unul dintre cei mai îndrăgiți lectori ai Fundației "Calea Victoriei", este specialist în istoria modernă și contemporană a României. Este pasionată de istoria Bucureștiului, de trecutul familiilor boierești, de patrimoniul orașului, a susținut conferințe și a scris numeroase lucrări pe această temă. În acest an este invitatul permanent al unor emisiuni ale Radio România Cultural, care istorisesc momente referitoare la nașterea națiunii române unite, la 1 Decembrie 1918. Activitatea sa prodigioasă în cercetarea istoriei și în promovarea istoriei culturale a României în context național și internațional a fost răsplătită cu numeroase distincții.

Bucharest, a multicultural city

Colour, agitation, enough noise, open arms – that's how one is welcome in Romania's Capital-city. There is a note of good mood, of joy, of longing for parties at every step. And here one can find tons of contrasts. It's a captivating image that urges one to come back. It has always been like that.

The inhabitants liked to believe the fanciful etymology of their city as Bucharest meaning joy. At the same time, an optimistic note goes through the everyday life of the city, given especially by the open, cheerful character of the Bucharest population.

From the legendary market town counting a few thousand souls, founded by Bucur, until its first documentary certification in 1459, under the rule of Vlad the Impaler, and still today, Bucharest was guided by principles of absolute tolerance. Whoever wanted to settle here was welcome immediately. That is why, in order to understand its reasons, we must grasp its multiethnic component generating a highly expressive cultural mix. Aliens have gotten away here chased by the evil

Athenaeum

back at their home, animated by the desire to achieve personal fulfilment or by the demon of adventure. In all cases, they came, they saw and... here they remained.

In the Ancient times, the Greeks had, in their wandering, reach our lands, colonizing them here and there, in a useful manner. After the fall of Constantinople in 1453, their exodus was a reality felt throughout Europe, but the Romanian land remained a predominant haven for them. Vlad the Impaler's 1459 record mentioned a Greek merchant in

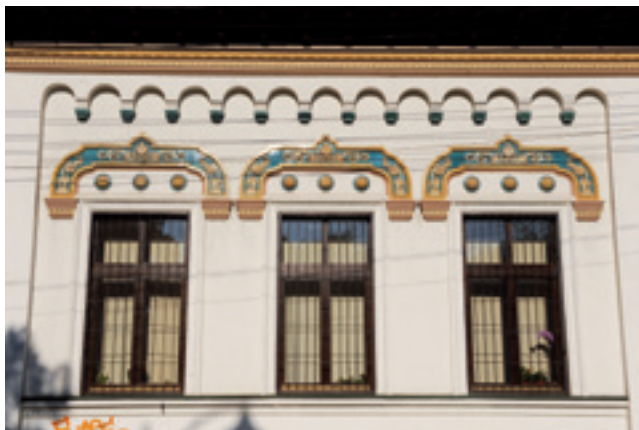
Bucharest. Greeks have been active citizens of the city for more than half a millennium: merchants, teachers, doctors, writers, editors, bankers, and dignitaries have left a heritage visible today – monumental buildings, banks, hospitals, schools, a church reminding of an ancient temple. And all sorts of Greek restaurants and cafes with charming music, tzatziki, yogurt, souvlaki, tiropita and ouzo...

The Turkish rule made Aromanians, one of the Romanian branches established at the South of the Danube, leave their native places in northern Greece as well. Brave, hardworking, used to difficulties, they embellished the colour of Bucharest not only by their unique cheese and yogurt, but also with a phalanx of intellectuals, entrepreneurs turned to boyars, who later became generous donors of the city.

The Armenians come on our territory a thousand years ago, but those in Bucharest were a

The Peasants Museum

The Central Girls school of Bucharest

more recent wave, dating from the last hundreds years. They sat in a compact neighbourhood around their imposing church and quickly put a soft and sweet seal on the city. Wonderful carpets and sweets of all kinds are linked to their name. We find all those goodies abundantly at least once a year, during the Armenian Street Festival. The Jews have been here forever as well. Their dynamism, strict discipline and professionalism have imposed them into the city's economy. There were over 800 Jewish doctors in 1942.

They also faced difficulties that forced many of them to break away from Bucharest, but their endeavour has remained: a splendid Coral Temple, synagogues, schools, hospitals, all grouped together in the Dudești-Unirea neighbourhood. We owe them, among other things, a formidable production of jokes, an expression of their unique folklore. Arrived to Bucharest when the city was founded, the Roma (Gypsies, as they used to be called in the past) have had a special fate: they were

considered merchandises without a will or slaves; hardly could they be released by the half of the 19th century, due to Mihail Kogălniceanu. No other ethnic component of the city is perhaps so visible, present and indispensable, and this is because parties never end in the „city of joy“, and the Roma fiddlers have been vivifying them for hundreds of years as no one else could. There are jobs that are equivalent to this ethnicity: florist, fiddler, chimneysweeper – all these people who bring a drop of colour, a blue heart song, a guarantee of security for one's house...

Hungarians live here to a significant extent. They published a successful monograph entitled *The Hungarian Bucharest*. The presence of Ukrainians is noticed not only through the wooden church and the Hutsuls' house at the Village Museum, but also through the wonderful painted and decorated eggs displayed during occasional

Romanian Peasants Museum

Lippovan house in the Village Museum, boats of Ivan Patzaichin

fairs. Similarly, the Lippovans, whose faith forced them to flee from Tsarist Russia, bring an original note to our civilization by means of their icons displayed at the same fairs, and with the statue of one of them, the great sportsman Ivan Patzaichin. Foreigners who have come to Bucharest, foreigners who settled here, foreigners very well integrated among Romanians... From the end of the 18th century, sometimes even earlier, our archives have also recorded the presence of many merchants, teachers, doctors, editors, craftsmen, farmers of all kinds – French, English, Italian, German, Bulgarian, etc. – an amalgam defining the Capital-city of Romania.

A cosmopolitan city, Bucharest has preserved this feature acquired in time as an intelligent form of progress. Its reputation as a receptacle for those keen on work, achievements, and voluntary integration into a community is a reality our city can be proud of. And the newcomers (Turks, Arabs of all nations, Chinese), driven for the same reasons as those mentioned above, are a proof in this respect. The coexistence resulting from a multiseccular process continues immutably. The lack of coercion helped everyone

develop freely, give and borrow from others; there resulted a vivid and vibrant, expressive urban culture, where you need some subtlety to understand the precise contribution of each

Historian Georgeta Filitti, a distinguished member of the Hellenic Union of Romania and one of the most beloved lecturers of "Calea Victoriei" Foundation, is a specialist in the modern and contemporary history of Romania. She is passionate about the history of Bucharest, about the history of the boyar families, and the heritage of the city; she has delivered conferences and has

ethnic group.

Go to the Old City-centre at a restaurant with a French name, a Jewish owner, and an Indian waiter and try... Or at the Faculty of Foreign Languages, where you can hear several languages of this world, Romani included, but where there is nevertheless a unifying factor – the Romanian language spoken by all the inhabitants of Bucharest.

*Georgeta Filitti
Professor PhD*

Training session for the project

written many papers on the topic. This year, she is the permanent guest of Radio Romania Cultural programs that narrate moments regarding the birth of the united Romanian nation on December 1st, 1918. Her prodigious activity to research history and promote Romania's cultural history in national and international context was rewarded with many distinctions.

Cine suntem noi, românii?

Descriere

Suntem cei majoritari în București, după ultimul recensământ aproape 90% din populația orașului. Situat undeva la granița dintre modernitate și tradiție, dintre strălucirea interbelică și moștenirea comunistă, "Micul Paris din Balcani", cum era numit pe vremea când devenise o importantă metropolă est-europeană, îndrăznește să îi surprindă pe mulți dintre vizitatorii săi de astăzi. Unii ar putea spune că nu există oraș mai cosmopolit în toată Europa. Ceea ce este surprinzător la prima vedere este impresia de melanj arhitectural, de coexistență a tuturor stilurilor, un fel de haos ce frează de viață. După liniștea unei străzi mărginite de vile splendide, dai de un bulevard nerecunoscut, aglomerat și sufocat, moștenit din comunism, apoi de un parc imens, încântător, prezidat de un lac dintre cele mai romantice. București nu înseamnă doar Capitala țării, nu înseamnă doar o porțiune de pământ, ci este casa tuturor oamenilor care au dorit să se stabilească aici, in-

tact sau mai bine spus de conflict între trei imperii – Otoman, Țarist și Austro-Ungar - pe atât de zbuciumată a fost și istoria orașului: de la micul târg aflat pe principalele drumuri comerciale ce legau sudul cu nordul și estul cu vestul, la orașul domnesc cu cancelarii în care se scria în slavonă sau grecească, în care se construiau biserici minunate, curți boierești și palate domnești, mai apoi la epoca de modernizare și de reducere a decalajelor față de Europa, de obținere a independenței de stat, de unire a tuturor provinciilor românești, la toate acestea Bucureștiul a fost nu numai martor, ci în centrul vârtejului. Ziduri, străzi, monumente stau și astăzi măturie.

Limba și religia

Pentru majoritatea bucureștenilor limba maternă este limba română, iar religia este cea creștin-ortodoxă. Cum orașul a atras de-a lungul timpului locuitori din toate zonele țării, mergând pe stradă poți auzi graiul moldovean, graiul ardelean, dar preponderent este graiul muntean, cel vorbit în sudul României. Ici – colo poți auzi chiar o altă variantă a limbii române, dialectul aromân, specific unor comunități de români sau vlahi de la sudul Dunării, așezați masiv în România în perioada interbelică. Mulți vizitatori din Europa și din lume, venind pentru prima oară la București, sunt surprinși de faptul că o limbă de sorginte latină, ca și italiana, franceza sau spaniola, a putut rezista în timp nealterată, ca o insulă de latinătate înconjurată de limbi total diferite. Palatul Patriarhiei și Catedrala patriarhală, cu hramul Sfinții Împărați Constantin și Elena, constituie punctul 0 al credinței

majoritare, creștin – ortodoxe, din România. Este un ansamblu de primă însemnătate al Bucureștiului, care datează de pe la mijlocul secolului al XVIII-lea, când aici a fost ctitorită o mănăstire de către voievodul Țării Românești, Constantin Șerban Basarab (1654-1658). Sfântul Dimitrie cel Nou este patronul spiritual al orașului București, iar ziua sa de prăznuire, 27 octombrie, este în fiecare an prilej de pelerinaj. La răsărit de altarul catedralei se află clopotnița ridicată de voievodul Constantin Brâncoveanu în 1698.

Numeroașe alte lăcașe de cult, de diferite religii și confesiuni, sunt în prezent repere importante ale orașului, care a fost dintotdeauna un spațiu deschis pentru toți. La ora actuală, 18 culte religioase sunt recunoscute oficial în România iar Constituția noastră spune că ele "sunt autonome față de stat și se bucură de sprijinul acestuia".

Străzi

Lipsani, fostul centru comercial al orașului medieval, al cărui nume vine de la negustorii de demult sosiți de la Leipzig, este astăzi cel mai în trend cartier al Capitalei. Clădirile în stil Haussmann se învecinează cu ziduri decorate cu graffiti, bisericile cu atelierele de designer, cafenelele și magazinele de antichități cu pasajele pietonale. Într-o atmosferă relaxată, Lipsani și-a recăștigat prima vocație, aceea a unui miez comercial plin de viață. Sub dominația sovietică, "Micul Paris din Balcani" s-a scufundat în cenușiu, sărăcie și nesiguranță. Astăzi, majoritatea clădirilor și-au recăpătat vechea glorie și au devenit centrul artelor, dar și un loc popular pentru viața de noapte.

Și acum unele străzi păstrează

Muzeul Satului „Dimitrie Gusti”

parfumul comunităților sau al oamenilor care le-au locuit cândva – strada Armenească, strada Italiană, strada Polonă, strada Franceză. Alte străzi sunt cunoscute ca foste cartiere unde erau concentrate minorități – strada Smârdan, unde locuiau mulți germani, Calea Moșilor și Calea Dudești, unde locuiau și aveau prăvălii multe familii evreiești. Strada și zona Ferentari sunt și astăzi cartierul general al romilor, dar din păcate, din cauza nivelului de trai foarte scăzut, nu este o arie cu care Capitala se poate mândri.

Clădiri

Clădiri mai vechi sau mai noi ce compun personalitatea ecletică a orașului prind din nou viață în zilele noastre datorită unei activități politice, economice, sociale, culturale intense. Printre locurile care trebuie văzute se numără: sala de concerte a Ateneului Român, Muzeul Național de Artă găzduit în fostul Palat Regal, Arcul de Triumf, Muzeul Țăranului Român, Palatul CEC, Muzeul Național al Satului *Dimitrie Gusti*, Muzeul Municipiului București, Primăria Capitalei, Universitatea București și Universitatea de Arhitectură, Palatul Cotroceni și Grădina Botanică, Biblioteca

Centrală Universitară și multe altele. Fiecare are o poveste ce merită cunoscută.

Cea mai cunoscută clădire din ultimii 50 de ani este probabil Palatul Parlamentului, a doua cea mai mare clădire administrativă din lume după Pentagon. Era gândită de regimul dictatorial Ceaușescu să fie o reședință de stat care să impresioneze. Acum găzduiește Senatul, Camera Deputaților, alte instituții de stat, precum și Muzeul Național de Artă Contemporană și lucrările sale provocatoare. Din aceeași perioadă, nu atât de mare dar mult mai frumoasă, este clădirea Teatrului Național, care poartă numele celui mai mare dramaturg român, Ion Luca Caragiale.

Parcuri

Orașul are zece parcuri importante, cel mai vechi dintre ele fiind Cismigiu, care datează de la sfârșitul anilor 1850 și se întinde pe 17 hectare în centrul orașului, peste drum de Primăria Municipiului București. Numele provine de la turcescul *cışmea*, cismigiu fiind cel însărcinat cu îngrijirea sursei de apă care venea de la izvorul din parc.

Parcul Carol, amplasat pe Dealul Filaretului, a fost amenajat între anii 1900/1906 și a fost realizat

pentru a sărbători 40 de ani de domnie ai regelui Carol I. Cu această ocazie a fost organizată o mare expoziție jubiliară. În parc au fost construite Arenele Romane, un complex destinat spectacolelor în aer liber, și o moschee care, din păcate, în prezent nu mai există.

Parcul Herăstrău, în prezent Parcul Regele Mihai I, amenajat ceva mai târziu (1936) în locuri mlaștinoase de la marginea de atunci a orașului, este punctat de grădini și alei tematice, numeroase spații expoziționale, un teatru în aer liber.

Tradiții, dans, muzică și gastronomie

Indiferent de vremurile trăite, românii știu să își păstreze optimismul, să își perpetueze tradițiile și sunt mândri de ele. De cele mai multe ori, le place să împărtășească aceste tradiții cu cei care le trec pragul. Există și elemente ale culturii tradiționale care au depășit granițele Bucureștiului sau ale României – ia, botezată de marele pictor Matisse la blouse roumaine, a devenit o valoare cunoscută pe toate meridianele; mărtișorul a început să circule prin toată Europa, odată cu familiile de români plecați în afara țării; doina, cântecul de dor al românilor, precum și dansul ritual al Călușului au fost incluse în patrimoniul imaterial al umanității UNESCO. Multe obiceiuri și tradiții sunt legate de momente ale anului, de sărbătorile religioase. Ceea ce este important este că tinerii au prilejul de a le redescoperi la Muzeul Tăranului Român și la Muzeul Satului, instituții care dispun de colecții și cercetări extrem de valoroase și organizează permanent evenimente pentru publicul larg.

În gastronomie, savori din toate punctele cardinale au influențat obiceiurile autohtone. Multe

Muzeul Național de Istorie

state balcanice spun că sarmalele sunt mâncarea lor specifică dar este cunoscut astăzi că sarma este un cuvânt de origine turcească, cum a fost și produsul respectiv. Cafeaua, adusă în principatele române tot prin mijlocirea turcilor, este acum prezentă pe terasele din București sub toate formele – espresso, capucino, cafea grecească, americană, chiar și cafea armeană. Bulzul cu mămăligă și brânză ne amintește cumva de primul bucureștean, ciobanul Bucur, iar papanașii, dulceața de toate felurile ne amintesc de bunici. Bucureștiul este însă un oraș în care conviețuiesc în bună pace clătile și croasanele franceze cu tiramisu italian, ștrudelul german cu baclava și bomboanele rusești, așa cum se cuvine într-un oraș pe deplin european.

Personalități

Prea greu de enumerat! De-a lungul vremurilor, multe dintre mințile și talentele strălucite ale României au trăit, s-au afirmat sau cel puțin au trecut prin București. Pe zeci de clădiri întâlnim plăcuțe cu nume mai clare sau mai șterse pe care scrie: Aici a trăit și a creat....

Străzi, monumente și statui se străduiesc să nu ne lase să ui-

tăm contribuția unor mari oameni la devenirea orașului și a României. De la numele domnitorului Constantin Brâncoveanu a rămas în istoria arhitecturii numele stilului autentic românesc, stilul brâncovenesc; Alexandru Ioan Cuza a fost ales la București domn al Țării Românești după ce fusese deja ales în Moldova și așa s-a născut statul român, demers ce urma să fie continuat într-un mod strălucit de regele Ferdinand, numit și Întregitorul. Pe aici au trecut și au creat Eminescu, Caragiale, Blaga, Arghezi, Sadoveanu, Marin Preda, Aman, Grigorescu, Tonitza, Brâncuși, Enescu, întreaga elită a culturii românești.

Muzeul Național de Istorie

Who are we, Romanians ?

Description

We are the majority population in Bucharest, almost 90% of the city population, according to the latest census. Ranged somewhere at the edge between modernity and tradition, between the inter-war sparkle and the communist inheritance, the „Little Paris of the Balkans“, as it was called during the times when it had become a significant East-European metropolis, dares to surprise many of its today's visitors. Some would say there is no such a cosmopolitan city in the entire Europe. What is surprising at a first glance is this impression of architectural mix, of a multitude of styles coexisting peacefully, a sort of chaos twittering of life. One may experience the silence of a street bordered by wonderful villas, and right afterwards, some ungrateful, busy, overcome boulevard inherited from the communist regime, then again an enormous charming park organized around a lake among the most romantic ones.

Bucharest is not merely the Capital-city of our country, or a patch of land – it has been home to all those who wanted to settle here, irrespective of their ethnicity, language, colour, or faith. This city has been gathering different ethnic communities with their specific culture, tradition, and history for centuries. Cohabitation has always been vital on this territory. Because humaneness comes first in Bucharest.

According to the lyrics of an impetuous song, let's take each other by the hand and start walking in across a multicultural capital-city in which the history and culture of each community

MNAC

make up a picture full of colour and energy, a picture of our past, our present, and our future. May you have a pleasant time-travel!

History

According to a legend, Bucharest was established many hundreds of years ago by a shepherd called Bucur, who had left his land intending to lead his herd at the Danube, but he settled by the river of Dâmbovița, where he found an auspicious place. The capital-city celebrated 559 years of historical certification this year, since it was mentioned for the very first time on September 20th, 1459, in a document signed by ruler Vlad Țepeș.

As stormy as the Romanian history has been, laying at the contact, or rather the conflict area of three empires – Ottoman, Czarist, and Austro-Hungarian – as stormy has been the history of this city: from the small town at the crossroads of the routes linking South and North, East and West, to the princely town with chancelleries where documents were drafted in Slavonic or

Greek, a town witnessing the building of marvelous churches, boyar courts, and ruler's palaces, which later underwent modernization aimed at reducing gaps compared to Europe; the capital-city of a country which acquired its state independence, whose all Romanian provinces were united in a single state – not only had Bucharest witness all these events, but it has been the focal point of this historical whirlpool. Walls, streets, monuments are living proofs.

Language and religion

Romanian is the mother tongue and the Orthodox faith is the one for most inhabitants of Bucharest. Since the city has attracted, throughout time, inhabitants from all the regions of the country, when walking on the street you may easily overhear the Moldavian, the Transylvanian and especially the Wallachian dialect, the one spoken in Southern Romania. Here and there, you can hear

even a different version of the Romanian language, the Aromanian dialect, which is specific for some Aromanian or Vlach communities coming from the South of the Danube, and massively settled in Romania between the world wars. Many visitors coming for the first time to Bucharest from Europe and from around the world are amazed to see that a Romance language, similar to Italian, French, and Spanish could resist unaltered throughout time, as an island of Latin origin surrounded by totally different languages.

The Palace of the Patriarchate and the Romanian Patriarchal Cathedral, dedicated to the Saint Emperors Constantin and Elena, is the heart of the majority faith in our country, the Orthodox religion. This is an architectural ensemble of utmost importance for Bucharest, dating back to the mid-17th century, when the prince of Wallachia Constantin Șerban Basarab (1654-1658) had a monastery built here. New Saint Dimitri is the patron saint of Bucharest, and its celebration day, October 27th, is being marked by a pilgrimage every single year. The bell tower erected in 1698 at the demand of

prince Constantin Brâncoveanu is placed Eastwards from the alter of the Patriarchal Cathedral. Many worship places of different religions and faiths are currently important landmarks of our capital-city, which has always been an open space for everybody. 18 religious faiths are currently officially acknowledged in Romania, and they are, according to our Constitution, "autonomous in relation to the state, and they are supported by the latter".

Streets

Lipsani, the former commercial hub of the medieval town, whose name derives from the merchants arrived from Leipzig long time ago, is the trendiest district of Bucharest nowadays. Haussmann-style buildings neighbour walls decorated with graffiti, churches are situated next to designer workshops, while coffee shops are close to antique shops and pedestrian passageways. With its carefree environment, Lipsani has regained its initial vocation, that of being a lively commercial centre. Under the Soviet domination, the „Little Paris of

the Balkans“ drowned into grey, poverty, and uncertainty. Most of the buildings nowadays have regained their former glory and have become home for arts again, as well as a popular nightlife area.

Some streets still preserve the flavor of the people or that of the communities once lived there – such as the Armenească, the Italiană, the Polonă, and the Franceză streets. Other streets are known as former minorities' districts – the Smârdan street, where many Germans used to live, Calea Moșilor and Calea Dudești, where numerous Jewish families lived and operated their shops. The Ferentari street and area are still considered the Gypsies' headquarters, but unfortunately this is not a zone the Capital-city can be proud of, because of its extremely low living standard.

Buildings

Older or more recent buildings composing the eclectic personality of the city are revived nowadays due to intensive political, economic, social, and cultural activity. Among the places you must see, there are: the concert hall of the Romanian Athenaeum, the National Art Museum hosted in the former Royal Palace, the Triumphal Arch, the Romanian Peasant Museum, the CEC Palace, the Dimitrie Gusti National Village Museum, the Bucharest City Museum, the Bucharest City Hall, the University of Bucharest, and the University of Architecture, the Cotroceni Palace and the Botanical Garden, the Central University Library, and many others. Each of these monuments has got its story which is worth learning. The best-known building

The Old Court

erected over the latest 50 years is perhaps the Palace of Parliament, the second largest administrative building in the world after the Pentagon. Ceaușescu's dictatorial regime designed it to be an impressive state. The building now hosts the Senate, the Chamber of Deputies, other state institutions, and the National Contemporary art museum and its inciting works. The building of the National Theatre was erected during the same period; it is not as large as the Palace of Parliament, but much beautiful, and it bears the name of the greatest Romanian playwright, Ion Luca Caragiale.

Parks

The city has got ten important parks, the oldest of which is Cișmigiu, dating back to late 1850s, and laying on 17 hectares in the city centre, opposite the Bucharest City Hall. Its name comes from the Turkish word cișmea ("spring, drinking fountain"), the cișmigiu being the person in charge of taking care of the water fountain fed by the spring in the park.

Park Carol (Charles), located on top of the Filaret Hill, was arranged between 1900 and 1906 and it was organized to celebrate 40 years of King's Charles Ist rule. A large jubilee exhibition was organized on this occasion. The Roman Arenas were built in the park – a complex intended for open air performances, as well as a mosque, which unfortunately does not exist anymore.

Park Herăstrău, currently called Park King Michael Ist, was arranged later (1936) in swampy areas at what was then the edge of the town. The park is marked with thematic gardens and alleys, many exhibition areas, and an open air theatre.

Traditions, dance, music, and gastronomy

Irrespective of the times they live, Romanians can preserve their optimism, and retain traditions, of which they are so proud. Most of the times, they like sharing these traditions with their guests. There are also elements of the traditional culture that went beyond the borders of Bucharest or Romania – such as the traditional peasant's blouse (ia), called la blouse roumaine by the great painter Matisse, and become a national value well known in the entire world; the mărtișor started travelling throughout Europe with the Romanian families established abroad; doina, Romanians' traditional longing song, as well as the Căluș ritual dance have been included in the humankind's UNESCO immaterial heritage. Many traditions and customs are related to various moments of the year and to the religious celebrations. What is important is that the youth has got the opportunity to rediscover them at the Romanian Peasant Museum and at the Village Museum, institutions displaying extremely valuable collections and research items, and continuously organize events for the general audience.

In terms of gastronomy, tastes from all cardinal points have been influencing our local Romanian traditions. Many Balkan countries claim sarmale (minced meat roll stuffed in cabbage or vine leaf) are their specific food, but nowadays it is known the word sarma if of Turkish origins, as it was the food itself. Coffee, also brought in the Romanian principedoms with the Turks' help, can now be sipped under all possible appearances at the Bucharest gardens and bars – as espresso, cappuccino, Greek coffee, American, even

Armenian coffee. Bulz (a kind of ball made of the Romanian polenta – mămăligă – cheese, and sour cream, roasted in the oven) reminds us somehow of the very first inhabitant of Bucharest, shepherd Bucur, while papanashi (cheese dumplings with jam of any kind) remind us of our grandparents. Yet Bucharest is still a city in which the French crêpes and croissants happily cohabit with Italian tiramisu, and the German Strudel with the Turkish baklava and the Russian pralines, as it ought to be the case in a fully European city.

Personalities

Too many to list! Many of Romania's brilliant brains and great talents have lived, become famous, or at least passed by Bucharest. There are plaques on dozens of buildings, reading more or less clear names: Here lived and created... So many streets, monuments, and statues make efforts so that we cannot forget some great people's contribution to the accomplishment of the city and that of Romania. Ruler Constantin Brâncoveanu borrowed his name to the genuine Romanian architectural style called the Brancovanian style, which is written in the history of architecture; Alexandru Ioan Cuza was elected at Bucharest ruler of Wallachia, after having been elected in Moldova and this is how the Romanian state was established – these steps were to be pursued in an outstanding manner by King Ferdinand, also called The Unifier. Eminescu, Caragiale, Blaga, Arghezi, Sadoveanu, Marin Preda, Aman, Grigorescu, Tonitza, Brâncuși, Enescu, the entire elite of the Romanian culture passed by the capital-city and created their works there.

Cine suntem noi, armenii?

Descriere

Cred ca vă întrebați, în primul rând, cine suntem noi? De sute de ani se cântă, se dansează și se răspândesc valorile culturale ale comunității noastre, reușind ușor, ușor, să ne strecurăm în inima României. În momentul de față, nu mai suntem într-un număr atât de mare ca la început, dar în București ne putem lăuda cu un număr de peste 1000 de armeni entuziaști și credincioși.

Istoric

Totuși, în momentul în care vă gândiți la armeni, ce vă vine prima oară în minte? Oare faptul că suntem buni negustori? Așa este! Încă din momentul în care armenii s-au așezat în România aceștia au început să practice negustoria, fiind buni meșteșugari și împletind cumpătarea cu rafinamentul. Erau în general oameni avuți, care, datorită privilegiilor pe care le câștigaseră și comerțului pe care l-au dezvoltat, au făcut să prospere țara. Astfel, au reușit să-și găsească practic o nouă casă, integrându-se printre români, fără a-și sacrifica propria identitate, limbă, credință. Prezenți de aproape 1000 de ani pe teritoriul României, armenii au avut de suferit în timpul regimului comunist, când, din păcate, obligația era de a-și ascunde identitatea, ceea ce a făcut ca mulți dintre ei să nu-și mai cunoască limba și tradițiile.

Plini de surprize și cu o istorie extrem de bogată, care a înregistrat atât momente frumoase cât și momente dramatice, printre care s-a numărat Genocidul armenilor din fostul Imperiu Otoman (1915 – 1916), armenii au reușit să lupte pentru propriile

Grup de dans la ProEtnica

da mâna însemna facilitarea încrederii dintre vânzător și cumpărător.

Limba și religia

Călătorind mai departe prin povestea comunității armenice, în istoria lor profundă și deosebită, nu se poate să nu fie menționată limba lor specifică. Limba lor a călătorit odată cu ei, prin evenimente frumoase dar și nefaste. Trebuie să știm că armenii au fost primul popor creștinat din lume (în anul 301 d.Hr.), de aici legătura lor strânsă și specială cu religia. Cu cât îi cunoaștem mai bine, observăm apropierea poporului armean de biserici, acestea fiind simbolul unității și supraviețuirii. Iar dacă o luăm pe străzile Bucureștiului și ajungem pe strada Armenească, uimirea va apărea pe chipurile noastre la vederea Catedralei Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, în jurul căreia armenii au reușit să-și mențină comunitatea și identitatea etnică într-un mediu străin pentru ei. Acomodarea a fost una destul de rapidă și acceptată de români, astfel încât Paștele pentru armenii din România a fost stabilit la aceeași dată cu Paștele celorlalți ortodocși deși, în mod tradițional, în Armenia și Diaspora armeană, este sărbătorit odată cu Biserica Catolică.

Clădiri în București

Pe lângă simbolul comunității armenice din București, catedrala amintită, privirea ar trebui să se îndrepte și spre clădirile adiacente, care adăpostesc o bibliotecă cu cărți valoroase, precum și un muzeu comunitar. În proximitatea catedralei se află și sediul

Uniunii Armenilor din România, editura Ararat și redacția publicațiilor editate de comunitate.

Mai putem lua ca punct de reper Casa Melik, construită în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, una dintre cele mai vechi și frumoase case negustorești din București. Casa poartă numele celui mai important proprietar al ei, iar în prezent adăpostește Muzeul Theodor Pallady.

Un alt loc ce te poartă în istoria armenilor bucureșteni este Hanul lui Manuc, simbol al vieții citadine de demult, aflat la doi pași de Centrul Vechi. Povestea sa include o istorie bogată și tumultoasă de peste două veacuri, hanul fiind "un martor tăcut" al multor evenimente. Construit de armeanul Manuc Bei, acesta a fost și locul unde s-a semnat Tratatul de la București din 1812. Un alt loc ce merită vizitat este Muzeul Zambaccian, care adăpostește colecția de artă fabuloasă donată statului român de marele om de afaceri, critic de artă, iubitor de cultură și protector al artiștilor care a fost armeanul Krikor Zambaccian.

Dans, muzică și folclor

Pe lângă biserici, monumente și obiceiuri, armenii din România ne-au purtat cu ei prin folclorul neamului lor, constituit din cântece populare, dansuri, poezii și basme. Și pentru că tot am făcut referire la strada Armenească, nu se poate să nu menționăm și festivalul ce are loc aici în fiecare an, cu scopul de a aduce bucurie în sufletul tuturor celor care participă și pentru a arăta contribuția armenilor la dezvoltarea orașului și a României. Festivalul Strada Armenească este de câțiva ani un brand al Bucureștiului.

Tradiții gastronomice

În această istorie și-a mai făcut simțită prezența încă ceva ex-

Biserica armenească

trem de important pentru cultura lor. Ce credeți că ar putea fi? Dulciurile și cafeaua, exact! Pe o străduță din București, mai exact strada Radu Cristian numărul 6, un cafegiu te întâmpină la ușă cu un zâmbet amabil. În acel spațiu nu vei fi servit doar cu dulciuri, cafea și coniac armenesc, ci și cu povești care îți spun, care mai de care, ceva despre cafea.

Personalități

Cultura și civilizația comunității armenice au dat României mari personalități în știință, medicină, muzică, literatură. Cele mai cunoscute dintre acestea au fost istoricul și orientalistul H.Dj. Siruni, un mare prieten al lui Nicolae Iorga, colecționarul și criticul de artă Krikor Zambaccian, marii cărturari Spiru Haret, Gheorghe

Asachi, Garabet Ibrăileanu, medicii Dumitru Bagdasar și Ana Aslan, compozitorul Mihail Jora, baritonul David Ohanesian. Merită amintit de asemenea Catolikosul Vasken I (1908-1994), Patriarh Suprem al Tuturor Armenilor, care era originar din România.

La ora actuală, o altă generație duce mai departe tradițiile intelectuale și culturale ale comunității: Varujan Vosganian – scriitor și om politic, Varujan Pambuccian – matematician și deputat, doctorul Mircea Ghemigian, muzicienii Harry Tavitian, Garbis și Capriel Dedeian, cântăreața Corina Chiriac, scriitorii Ștefan Agopian și Bedros Horasangian și mulți alții.

Who are we, Armenians?

Musician Harry Tavitian

while getting integrated among Romanians, yet without giving up their own identity, language, and faith. Living for almost 1,000 years on the Romanian territory, the Armenians suffered during the communist regime, when they were unfortunately forced to hide their identity, which caused many of them not to know their own language and traditions anymore. Surprising and holders of an extremely rich history, a collection of both happy and dramatic times, among whom the Genocide of the Armenians from the former Ottoman Empire (1915-1916), Armenians got to stand up for their own traditions, which they have brought from their homeland to Romania. To come back to surprises, the Armenians were expected to be knowledgeable of the Eastern products, they brought therefore Oriental carpets in the noblemen's houses of the Romanian countries, elevating them at the art level and creating a long-living tradition in Central Europe as well. Moving quickly towards the arts universe, Armenians succeeded into seducing the locals by means of their numerous and particularly charming textile items able to take the beholder to a paradise of special colours, called the "colours of paradise" by some cultures. Their addictive scarlet to purple nuance is considered as much important as purple in the Byzantine Empire. What do you think is the reason for that? It is not simple at all and it requires special attention! That is some pigment prepared from a type of insect living on the Armenian oaks!

Have you ever thought that this

ordinary gesture of shaking hands may also come from the Armenians' culture? I guess not, but according to legends, this gesture comes precisely from the Armenian people's trading success, a field in which shaking hands helped facilitating trust between the merchant and the buyer.

Language and religion

Travelling further into the story of the Armenian community, into their deep and outstanding history, it is also worth mentioning their specific language. Their language has been travelling along with them, through both the beautiful, and the dramatic events.

We must be aware that Armenians were the first Christianized people in the world (in the year 301), which explains their special tight with religion. The more we know them, the more we notice how devoted Armenians are to churches, this symbol of unity and survival. If we stroll into the streets of Bucharest and reach to the Armenească street, we shall certainly be amazed to see the Cathedral devoted to the Saint Archangels Michael and Gabriel, around which the Armenian people managed to preserve their community and ethnic identity in an unknown environment for them. The habituation process was quite quick and easily accepted by the Romanians, so that Easter was established at the same date for them as that of the other Orthodox believers, although Armenians and the Armenian diaspora traditionally celebrate Easter the same day as the Catholic Church.

Buildings in Bucharest

Besides the symbol of the Armenian community in Bucharest, the aforementioned cathedral, one's look should turn towards the adjacent buildings, hosting a library with valuable books and a community museum. The headquarters of the Armenian Union of Romania, the Ararat publishing house, and the editorial office of the community publications are located nearby the cathedral. We can also take the Melik house and a landmark. Built in the second half of the 18th century, this is one of the oldest and the most beautiful merchant houses in Bucharest. It bears the name of its most important owner, and it currently hosts the Theodor Pallady Museum. Another place that takes you through the history of the Armenians living in Bucharest is Manuc's Inn, a symbol of the old urban life and located nearby the Old City-centre. The story of this inn includes a rich and tormented history of more than two centuries, the place having been a "silent witness" of many events. Built by the Armenian Manuc Bei, that was the place where the 1812 Bucharest Treaty was signed. Another place worth visiting is the Zambaccian Museum, gathering the fabulous art collection donated to the Romanian state by the important businessman, art critic, culture lover, and artists' Maecenas known as the Armenian Krikor Zambaccian.

Dance, music, and folklore

Besides churches, monuments, and traditions, the Armenians living in Romania took us along the folklore of their kin, made of folk songs, dances, poetry, and fairy tales. Since we were mentioning the Armenească

street, we must remind the festival organized every year on that street, to bring joy to all the participants, and to prove the Armenians' contribution to develop Bucharest and Romania. The *Strada Armenească* festival has been a brand for Bucharest for a few years now.

Gastronomic traditions

This history also includes something of outmost important for their culture. What do you think would be? Sweets and coffee, definitely! A coffeemaker welcomes his customers at his shop's door, with a smile, on a small street in Bucharest, to be more precise 6 Radu Cristian street. That place is not only for you to be served with sweets, coffee, and Armenian cognac, but also with stories, one more fascinating than the other, each revealing something about coffee.

Personalities

The culture and civilization of the Armenian community gave important personalities to Romania in fields such as science, medicine, music, and literature. The most widely known names from the past are historian and orientalist H. Dj. Siruni, a close friend of Nicolae Iorga, collector and art critic Krikor Zambaccian, the great scholars Spiru Haret, Gheorghe Asachi, Garabet Ibrăileanu, doctors Dumitru Bagdasar and Ana Aslan, composer Mihail Jora, baritone David Ohanesian. It is also worth reminding of the Catholicist Vasken Ist (1908-1994), a Supreme Patriarch of All Armenians, who was born in Romania. A different generation is currently conveying this community's intellectual and cultural traditions: writer and politician Varujan

Vosganian, mathematician and MP Varujan Pambuccian, doctor Mircea Ghemigian, musicians Harry Tavitian, Garbis and Capriel Dedeian, singer Corina Chiriac, writers Ștefan Agopian and Bedros Horasangian, and many others.

Cine suntem noi, evreii?

Descriere

În București, se află cea mai numeroasă comunitate evreiască din România, în jur de 3.500 persoane, urmași ai evreilor așkenazi, veniți dinspre țările germane, Rusia, Polonia ca urmare a valurilor de persecuții și pogromuri, și ai evreilor sefarzi, sosiți din Spania, după expulzarea lor, în 1492. Este comunitatea cu cea mai dramatică diminuare din Europa – dacă, în România, în 1930, se declarau evrei 728.115 persoane, după Holocaust și cel de-al doilea Război Mondial au mai rămas doar câteva mii. Comunități evreiești se întâlnesc în toată țara.

Istorie

Primul val de evrei sefarzi a ajuns în România, chiar după ce au fost expulzați din Spania, la sfârșitul secolului al XV-lea. Mulți dintre ei trecuseră prin zone stăpânite de Imperiul Otoman și au venit cu scopul de a face comerț. Evreii așkenazi au ajuns mai târziu, dar au fost într-un număr mult mai mare. Prezența evreilor sefarzi în București a fost atestată, încă de la 1550, de domnitorul Mircea Ciobanul. O altă mențiune despre evrei, în secolul al XVII-lea, o regăsim în cartea lui Dimitrie Cantemir *Descriptio Moldaviae*, care îi menționează și pe evreii sefarzi, și pe cei așkenazi. De cele mai multe ori, erau negustori sau doctori, iar la sfârșitul sec al XIX-lea, deja aveau ocupații mult mai diversificate, precum croitorie, tinichigerie, producție și comercializare de băuturi, cizmărie etc. Evreii nu lucrau doar pentru membrii comunității, ci deserveau întreaga populație

Carmen Iovișu, director al Muzeului de Istorie și Cultură a Evreilor din România

a Bucureștiului, deși uneori se confruntau cu atitudini antisemite. În 1910, s-a constituit Uniunea Evreilor Pământeni, cu scopul de a obține cetățenie română pentru toți evreii din țară, dar acest lucru avea să se înfăptuiască abia în 1923.

Limbă, publicații și instituții de cultură

Evreii așkenazi vorbesc limba idiș, pe când sefarzii, ladino. În prezent, ambele limbi sunt din ce în ce mai puțin cunoscute și vorbite, deși sunt purtătoarele unui important bagaj cultural. În prezent, evreii constituie una dintre minoritățile naționale recunoscute de statul român. Este în același timp și minoritate religioasă, fiind reprezentată, la nivel național, de Federația Comunităților Evreiești – Cultul Mozaic. Comunitatea Evreilor din București constituie o prezență activă, cu mare deschidere în domeniul cultural, prin editura Hasefer, foarte apreciată, și prin intermediul publicației „Realitatea Evreiască”, revistă trilingvă, care se distribuie la nivel internațional. Alte instituții

prin promovarea culturii și limbii idiș. Participă la turnee și festivaluri internaționale, este și organizatorul unui asemenea festival la București.

Tradiții, folclor

Odată ajunși în București, am adus cu noi tradițiile, obiceiurile și sărbătorile noastre. Pentru comunitate, sărbătorile au o foarte mare importanță, deoarece reprezintă acțiunea și intervenția directă a Divinătății în momentele cele mai dificile. Sărbători care au această simbolistică sunt Pesach, care marchează ieșirea din robia egipteană, sau Shavuot, care amintește de primirea celor 10 Porunci de către Moise, pe Muntele Sinai. Shavuot mai are și o altă semnificație, marcând începutul sezonului recoltei. Alte sărbători amintesc de ciclicitatea timpului, precum Simha Tora, care marchează trecerea unui an, citindu-se ultimele fragmente din Tora. O altă sărbătoare, poate cea mai importantă, este Yom Kippur. O zi dedicată postului și rugăciunii, aceasta este considerată ca fiind și ziua iertării, în care oamenii își cer scuze unii de la alții. Despre Yom Kippur se crede că este ziua în care Porțile Cerului sunt deschise și oamenii sunt înscrși în Cartea Vieții, astfel vor mai trăi un an. Diversi-

tatea în privința credinței iudaice provine din faptul că acțiunile (faptele bune), și nu ideile teoretice, constituie partea cea mai importantă a vieții religioase. Membrii comunității din București își pot pune în valoare talentul prin formația de dansuri „Hora”, ansamblul muzical „Bucharest Klezmer Band” sau Corul „Hazamir”. Beneficiază de variate programe educative și recreative - cursuri, seminarii, excursii, vizite, spectacole, evenimente internaționale, concursuri, cu scopul de a păstra vii tradiția și cultura evreiască.

Obiceiuri și gastronomie

În fiecare vineri seara, la un anumit moment după asfințitul soarelui, de mii de ani, în familiile evreiești începe Șabatul, sărbătoare care corespunde zilei de odihnă, sâmbăta. La evrei, fiecare sărbătoare începe în seara precedentă. Întreaga familie se adună la masă, nelipsită fiind o pâine împletită cu stafide, numită hala. Este o seară de rugăciune, de evlavie, porunca păstrării Șabatului fiind una dintre poruncile principale ale Torei. Între proverbele cunoscute în cultura populară evreiască se numără: Câștigul și pierderea sunt frați!, Ce faci tu cu mâna ta, nici fratele tău nu face pentru

tine!, Cine are acoperiș de sticlă nu aruncă cu piatra în vecin!, Unii vorbesc cu gura, alții cu inimă!, Cine visează la casa regelui își dărmă coliba proprie! Religia și sinagogile Evreii împărtășesc religia mozaică. Majoritatea sinagogilor din București se află în fostul Cartier Evreiesc, actualmente zona Unirii: Templul Coral, Templul Unirea Sfântă și Sinagoga Mare. A patra sinagogă funcțională, Ieshua Tova, se află mai departe, în Piața Amzei. Toate aceste sinagogi sunt așkenaze. În București nu mai există, în prezent, nicio sinagogă sefardă, acestea fiind distruse de incendii și demolări, intervenite atât în perioada legionară, cât și în cea comunistă. În 1836, breasla croitorilor evrei a ridicat „Templul Unirea Sfântă”, restaurat, în 1910. Din 1978, la inițiativa Rabinului Șef Moses Rosen, în Templul Unirea Sfântă s-a creat Muzeul de Istorie a Evreilor din România. În 1846, Obștea Evreilor polonezi a solicitat aprobare pentru cumpărarea unui teren, în mahalaua „Sf. Vineri”, pentru următoarele construcții: spital, școală, casă pentru haham și sinagogă. În ciuda unor reclamații ale locuitorilor creștini din cartier, în 1847, domnitorul Gheorghe Bibescu aprobă construirea sinagogii și a școlii, dar nu și a spitalului. Sinagoga Mare a fost declarată monument istoric în 1992, iar la ora actuală adăpostește și Muzeul Holocaustului. În anul 1857, Comunitatea Culturală Israelit a început demersurile pentru construirea Templului Coral. Printre contributorii financiari s-au numărat bancheri ai vremii, precum și Mihail Kogălniceanu. Clădirea în stil neomaur, a Templului Coral, a fost incendiată și devastată în cursul manifestărilor antisemite, ulterior refăcută

Actrița Maia Morgenstern la festival multicultural ProEtnica 2017

și cu sprijinul financiar al Casei regale. A fost inaugurată în iulie 1867, devenind centrul vieții religioase evreiești bucureștene. Edificiul a fost afectat de cutremurele din 1940 și 1977 și a fost devastat în timpul rebeliunii legionare. Cea mai amplă lucrare de renovare, conservare și consolidare s-a finalizat, în decembrie 2014. În fața templului, a fost amplasat un monument în forma unei menora (sfeșnic iudaic cu șapte brațe, simbol al templului, al prezenței lui Dumnezeu și al vieții veșnice) în memoria victimelor Holocaustului. În curtea Templului Coral, se află și sediul Federației Comunităților Evreiești din România – Cultul Mozaic.

Monumente și locuri importante

În anul 2009, pe strada Brezoianu din inima Bucureștiului, a fost inaugurat Memorialul Holocaustului, în amintirea zecilor de mii de evrei, care au murit în timpul regimului Antonescu, în urma deportării în Transnistria. În sala principală, sunt montate plăci de tablă ruginită, pe care sunt înscrise numele victimelor. În fiecare an, la 9 octombrie, decretată ca zi de comemorare a Holocaustului în România, instituții ale statului, organizații și ambasade depun, aici, coroane de flori, cu ceremonial militar. Recent, în semn de omagiu adus laureatului Nobel pentru pace Elie Wiesel, originar din Sighetu Marmației, în zona Dorobanți din Capitală, au fost inaugurate piața ce poartă numele scriitorului și un bust al acestuia.

Personalități
Mari savanți, scriitori, muzicieni, artiști, cineaști de origine evreiască au contribuit, de-a lungul timpului, la crearea patrimoniului cultural românesc și universal. Pictorul C. D. Rosenthal a rămas un simbol al perioadei pașoptiste

și un promotor al artei moderne în România. Ca urmare a participării sale la celebrul grup de pictori revoluționari, de la 1848, Locotenenta Domnească a Țării Românești i-a acordat cetățenia. În 1852, Iuliu Barasch înființează prima școală israelită cu predare în limba română, iar în 1857 a deschis gazeta bilingvă „Israelitul român”. În 1877, Avram Goldfaden, fondatorul primei trupe de teatru idiș din lume, vine în București, unde va lua naștere viitorul Teatru Evreiesc de Stat. Isac Peltz, scriitor și jurnalist, membru al Uniunii Scriitorilor din România, a figurat în timpul Holocaustului, pe lista scriitorilor evrei ostatici, iar între anii 1951-1954, a fost arestat și închis în lagăre de muncă forțată. Majoritatea cărților lui Isac Peltz au fost ilustrate de fiica sa, pictorița Tia Peltz. Hillel Manoah, bancher important al sec al XIX-lea, a fost o personalitate în timpul lui Grigore al IV-lea Ghica. La începutul secolului al XX-lea, Tristan Tzara, poet și eseist născut la Moinești, a fost cofondator al dadaismului, curent cultural care avea să revoluționeze artele. Jacques Menachem Elias, fost industriaș, și-a donat toată averea Academiei Române, în vederea promovării actelor de binefacere, în special în domeniile educațional și medical. Din banii acestuia s-a

construit, în 1936, spitalul Elias, faimos și astăzi. În 1935, marele pictor Victor Brauner deschidea prima expoziție de pictură suprealistă din România.

Poate cea mai cunoscută personalitate evreiască din România a fost Elie Wiesel, supraviețuitor al Holocaustului, laureat al Premiului Nobel pentru Pace, în 1986, devenit membru de onoare al Academiei Române, în 2001. Astăzi, Institutul Național pentru Studierea Holocaustului din România, instituție guvernamentală, îi poartă numele. Nicolae Cajal a fost un medic de prestigiu, întemeietorul școlii românești de virusologie, membru al Academiei Române. A fost parlamentar, președintele Federației Comunităților Evreiești din România, membru al Academiei din New York și Doctor Honoris Causa al mai multor universități. La ora actuală, dr. Aurel Vainer, președinte al Federației Comunităților Evreiești din România și fost membru al Camerei Deputaților (2004-2016) este o personalitate foarte respectată, iar în lumea teatrului și cinematografiei, actrița Maia Morgenstern a dus faima României în întreaga lume.

Muzeul de Istorie și Cultură a Evreilor din România, fosta sinagogă din strada Mămulari

Who are we, Jews?

Description

The largest Jewish community in Romania, over 3,500 people, lives in Bucharest. They are the descendants of two distinct communities: the Ashkenazi Jews coming from the German lands, Poland, Russia, and Hungary as a result of the waves of persecution and pogroms, and the Sephardic Jews coming from Spain, where they were expelled from and started wandering towards the Eastern Europe. That is the community which has experienced the most dramatic diminishing in terms of demographics – if 728,115 people declared to be Jews in 1930, only a few thousand of them remained after the Holocaust and the Second World War. Otherwise, there are Jewish communities all over the country.

History

The first wave of Sephardic Jews arrived in Romania immediately after having been expelled from Spain, at the end of the 15th century. Many of them had passed through areas under the rule of the Ottoman Empire and came to our country for trading purposes. Ashkenazi Jews arrived after the Sephardic Jews, but there were many more of them. The presence of Sephardic Jews in Bucharest has been attested since 1550 by the ruler Mircea Ciobanul. Another mention of the Jews dates back to the 17th century and it can be found in Dimitrie Cantemir's book *Descriptio Moldaviae*, which mentions both the Sephardic and the Ashkenazi Jews. As time passed by, the Jews have acquired rights,

The chief rabbi

just like all the other minorities settled on the territory of the Romanian countries. They were able to organize themselves in a community, they were paying taxes, and had property rights pursuant to decisions ruled by Constantin Brâncoveanu. Most of the time, the Jews worked as merchants or doctors, and at the end of the 19th century, they already had much more diversified professions, such as tailoring, tinsmithing, manufacturing, and marketing of beverages, bootmaking, etc. The Jews did not only work for community members, but they were at the service of the entire population of Bucharest, although they sometimes faced anti-Semitic attitudes. The Union of the Earthly Jews was established in 1910 in order to obtain Romanian citizenship for all Jews in the country, but this was only to be accomplished in 1923.

Language, publications, and culture institutions

The Ashkenazi Jews spoke the

Yiddish language, while the Sephardi spoke ladino. At the present, both languages are less and less widely known and spoken, though they preserve an important cultural treasure.

The Jews currently make one of the national minorities acknowledged by the Romanian state. At the same time, they are also a religious minority, being represented by the Federation of Jewish Communities – the Mosaic Faith at national level. The Jewish Community of Bucharest is an active presence, proving great openness in the cultural field, through the highly appreciated Hasefer publishing house, and through the publication *The Jewish Reality*, a trilingual magazine distributed internationally. Other institutions supporting this community are: the "Elie Wiesel" National Institute for the Study of the Holocaust in Romania; The Jewish Community Center; and the Lauder - Reut Educational Complex, one of the best educational institutions in our

country.

The Jewish State Theatre (JST) holds a special place in the cultural landscape of the city. Its original name was the Barașeum Theater, called after the Iuliu Baraș street, located in the heart of the Hebrew district. The theatre was established in Iași, where the first performance took place in 1876 – it was highly appreciated by the audience and the critics, the poet Mihai Eminescu included. The theatre manager Avram Goldfaden organized performances in several towns and, once arrived in Bucharest, in 1877, decided to settle down. The State Jewish Theatre faced the anti-Semitic policies of the regime in power during the Second World War, a period during which they only staged variety plays spoken in Romanian. JST helps preserving the culture of the Ashkenazi Jews by promoting the Yiddish culture and language. It attends international tours and festivals and even organizes a Jewish festival in Bucharest.

Dance, music, and folklore

Once we arrived in Bucharest, we brought along our traditions, habits, and celebrations. Holidays are of great importance for our community because they represent God's direct action and intervention in the most difficult moments in life. The holidays that have this particular symbolism are Pesach, which marks the liberation from the Egyptian slavery, and Shavuot, that reminds us of Moses receiving the Ten Commandments on Mount Sinai. Shavuot has got another meaning, marking the beginning of the harvest season. Other holidays recall the time cycles, such as Simha Tora, which marks the passage of a year, a moment when the Jews read the last fragments of the Torah, the

Jewish Bible. Another celebration, which is perhaps the most important, is Yom Kippur – a day dedicated to fasting and prayer, also considered the day of forgiveness, when people apologize to each other. Yom Kippur is believed to be the day when the Gates of Heaven are open and people are enrolled in the Book of Life, so they will live one more year. Diversity in the Jewish faith comes from the fact that actions (good deeds) are the most important part of the religious life instead of theoretical ideas.

The members of the Bucharest community can let their talent be known by performing in the "Hora" dancing group, the "Bucharest Klezmer Band" and the "Hazamir" Choir. They benefit from various educational and recreational programs – courses, seminars, trips, visits, shows, international events, and contests, in order to keep the Jewish tradition and culture alive.

Traditions and gastronomy (Shabat raisin bread)

Every Friday evening, at a certain moment after sunset, for thousands of years, the Jewish families start Shabbat, a celebration that corresponds to the rest day on Saturday. For the Jews, every feast begins the previous evening. The whole family is gathering at the table, and the mandatory food is a kind of raisin braided bread called *hala*. It is an evening of prayer, of godliness, the command of celebrating the Shabbat being one of the main commandments of the Torah. The following proverbs are among the most widely known in the Jewish popular culture: Gain and loss are brothers; Not even your own brother can do things for you as well as you can do by yourself!; Whoever has a glass roof shall not throw stones at their neighbour!; Some talk with

Shabat raisin bread

their mouth, others with their heart!, and Whoever dreams of the king's house breaks his own hut!

Religion and synagogues

Jews share the Mosaic faith. Most of the synagogues in Bucharest are located in the former Jewish District, which is currently the Unirii area: the Coral Temple, the Holy Unity Temple, and the Great Synagogue. The fourth operational synagogue, Ieshua Tova, is located further on, in Amzei Square. All these synagogues are Ashkenazi. There are no more Sephardic synagogues in Bucharest nowadays, because they have been destroyed by fires and demolitions, which occurred both during the Legionary and Communist periods.

In 1836, the Jewish tailors' guild had the „Holy Unity Temple“ built. It was restored in 1910. The Jewish History Museum of Romania has been organized since 1978 inside the Temple of Holy Unity at the initiative of Chief Rabbi Moses Rosen. In 1846, the Polish Jewish Community asked for permission to buy a land in the Sf. Vinerei slum to build there a hospital, a school, a haham house, and a synagogue. Despite some complaints from the Christian inhabitants of the neighbourhood, the ruler Gheorghe Bibescu approved the construction of the synagogue and that of the school in 1847, but not that of the hospital. The

synagogue was declared a historic monument in 1992 and now houses the Holocaust Museum. The Community of the Jewish Faith began the steps to build the Coral Temple in 1857. Among the financial contributors, there were bankers of that time, as well as Mihail Kogălniceanu. The neo-classical building of the Coral Temple was burned and devastated during the anti-Semitic protests, but it was rebuilt later with the financial support of the royal family. It was inaugurated in July 1867, to become the centre of the Jewish religious life in Bucharest. The building was affected by the 1940 and 1977 earthquakes and it was ruined during the Legionary rebellion. The most extensive renovation, preservation, and refurbishment work was completed in December 2014. A monument shaped as a menorah (a seven-lamp Jewish candelabrum, symbol of the temple, of God's presence, and of eternal life) was placed in front of the temple to honour the memory of the Holocaust victims. The headquarters of the Federation of Jewish Communities of Romania – the Mosaic Faith lies in the courtyard of the Coral Temple.

Important monuments and places

The Holocaust Memorial was inaugurated in 2009 on the Brezoianu Street, in the downtown of Bucharest, for the memory of the tens of thousands Jews who died during the Antonescu regime subsequently to being deported to Transnistria. Its main room displays rusty sheet-metal plates with the victims' names written on. Every year on October 9th, which is the day commemorating the Holocaust in Romania, state institutions, organizations, and embassies lay wreaths of flowers there with military cere-

mony. The square bearing the name of the Sighetu Marmăției-born Nobel Peace Prize winner and writer Elie Wiesel, including his bust, has been recently inaugurated in the Dorobanți area of the capital-city.

Personalities

Great scholars, writers, musicians, artists, film-makers of Jewish origin have contributed over time to the creation of the Romanian and the universal cultural heritage. The painter C. D. Rosenthal has remained a symbol of the 1848 Revolution period and a promoter of modern art in Romania. As a result of his participation in the famous group of revolutionary painters in the 1848 events, the Princely Lieutenancy of Wallachia granted Romanian citizenship for him. Iuliu Baraș founded the first Romanian-language Israeli school in 1852, and he created the bilingual newspaper „Romanian Israeli“ in 1857. Avram Goldfaden, the founder of the first Yiddish theatre in the world, came to Bucharest in 1877, where the future Jewish State Theatre is to be established. Isac Peltz, a writer and journalist, member of the Writers' Union of Romania, was listed among the Jewish writers kept as hostages during the Holocaust, and he was arrested and imprisoned in forced labour camps from 1951 to 1954. Most of Isac Peltz's books were illustrated by his daughter, painter Tia Peltz. Hillel Manoah, an important 19th century banker, was a personality during Gregory IVth Ghica's rule. At the beginning of the 20th century, Tristan Tzara, a poet and essayist born in Moinești, was a co-founder of Dadaism, a cultural movement that revolutionized the arts. Jacques Menachem Elias, a former industrialist, donated his entire fortune to the Romanian Aca-

demy, to help promote charity, especially in the educational and medical fields. His money was used to build the Elias hospital in 1936, a still famous hospital nowadays. The great painter Victor Brauner inaugurated the first surreal painting exhibition in Romania in 1935.

Perhaps the most well-known Jewish personality in Romania was Elie Wiesel, Holocaust survivor, Nobel Peace Prize laureate in 1986, and an honorary member of the Romanian Academy in 2001. The National Institute for the Study of the Holocaust in Romania, a government institution, is currently bearing his name. Nicolae Cajal was a prestigious physician, the founder of the Romanian virology school, and a member of the Romanian Academy. He was a member of the Parliament, the president of the Federation of Jewish Communities in Romania, a member of the New York Academy, and Doctor Honoris Causa of several universities. At the present, Dr. Aurel Vainer, the president of the Federation of Jewish Communities in Romania and a former member of the Chamber of Deputies (2004-2016), is a much respected personality, while in the field of theatre and cinema, actress Maia Morgenstern has spread Romania's fame all over the world.

Cine suntem noi, germanii?

Descriere

„Willkommen in Bukarest!“ - Bine ați venit în București! Noi, germanii din România mai vorbim limba noastră pentru că avem o tradiție străveche a școlilor, pe care am putut să o păstrăm de-a lungul secolelor. De aceea, cultura germană până astăzi este ferm ancorată în România. A lăsat numeroase urme și în limba română: dacă mâncați un cremșnit sau virșli, dacă folosiți o bormașină, un șmirghel sau un letcon, să știți, cuvintele vin din limba germană: „Cremeschnitte“, „Würstel“, „Bohrmaschine“, „Schmirgel“, „Lötkolben“.

Am lăsat amprente puternice din cultura noastră - însă în sens demografic am rămas puțini. Din 800.000 de persoane în perioada interbelică (280.000 în Banat, 250.000 în Transilvania, 85.000 în Bucovina, 85.000 în Basarabia, 45.000 în Vechiul Regat, 40.000 în Satu Mare și 15.000 în Dobrogea) am ajuns acum la mai puțin de 40.000 în toată țara, cât un cartier de oraș. Azi, majoritatea elevilor în școlile cu predare în limba germană sunt români. Cum se explică? În anii 1940-1944 au fost strămutați 215.000 de nemți din Bucovina și Dobrogea. După război, retragere, deportare și emigrare numărul s-a redus până în 1989 la 250.000. După revoluție, aproape toți au plecat - un exod inimaginabil! În 1992, am ajuns la 120.000, în 2002 la 60.000. Dorul de libertate a fost motivul principal înainte de revoluție, iar după, reunificarea cu cei dragi deja emigrați, frica de a rămâne singur și șanse mai bune pentru copii. A fost o adevărată avalanșă: s-au golit satele, au plecat unii după alții. Însă mulți au păstrat un puternic sentiment

față de patria veche.

Germanii care au rămas în România, școlile lor și universitățile cu predare în limba germană au atras din nou oameni de afaceri din spațiul de limba germană din Occident. Deocamdată s-a ajuns la un echilibru între emigrare și imigrare.

Istorie

Când au venit germanii în România - și de ce? Primii veniți au fost sașii din Transilvania. În diferite valuri de emigrare, din secolul al XII-lea până în secolul al XVIII-lea, au ajuns din zonele de pe Mosel și Rin (azi Belgia, Luxemburg și Germania), în Transilvania. Unii au fugit de sărăcie. Alții au fost atrași de promisiuni din partea Regelui Ungariei, au primit pământ, fiind garantată autonomia de administrație și libertatea de religie. În schimb, au apărut teritoriul. Avem germani și în vestul țării: șvabii sătmăreni au venit între 1712-1815 din Suabia; bănățenii montani au sosit în 1772 ca mineri. În Bucovina, primii germani au sosit în sec. al XIII-lea. Erau mineri, meseriași, pădurari, țărani. În Maramureș germanii sunt numiți țipțeri, majoritatea au venit în

Întilnirea sașilor în Mediaș 2018

sec. al XVIII-lea ca muncitori la pădure și plutași. În Transilvania mai găsim landleri: austrieci protestanți, alungați de Maria Terezia din Carinthia în secolul al XVIII-lea. Germanii din Dobrogea au venit în 1840, au fost țărani șvabi plecați din sudul Rusiei.

Ai mers vreodată cu Mocănița în Valea Vaserului - moștenirea țipțerilor? Ai vizitat bisericile fortificate din Transilvania? Sunt unice în lume. Unele aparțin patrimoniului mondial UNESCO. Au fost ridicate de sași pentru a se apăra de turcii și tătarii veniți pentru jaf sau cucerire.

Germanii din București nu formează un grup omogen. Unii au venit înainte de Primul Război Mondial și în perioada interbelică, arhitecți sau ingineri. Între 1793-1824 trăiau deja un număr de 4.000 aici, ceea ce reprezenta 5% din populație. Au dobândit cetățenia, s-au căsătorit. Alții au fost negustori, Bucureștii fiind un nod de comerț important între Occident și Orient. Unii au fost chemați de regele Carol I - încă un german! - Karl von Sigmaringen Hohenzollern. De fapt, dinastia regilor

României - Carol I cu soția Elisabeta, o poetă care a publicat literatură sub pseudonimul Carmen Sylva, Ferdinand I, Carol al II-lea și Mihai I - se trăgeau din Germania.

Mult timp, germanii din România nu au fost uniți. Azi, majoritatea fac parte din Forumul Democrat al Germanilor din România (FDGR), înființat după revoluția din 1989.

Obiceiuri și gastronomie

Mulți dintre cei plecați simt un puternic atașament față de vechea patrie, fiindu-le dor de acasă. De aceea, sunt organizate diverse întâlniri până la nivelul satelor. Cel mai mare eveniment este întâlnirea sașilor de pretutindeni, organizată anual, de fiecare dată într-un alt oraș din Transilvania. În Germania, sașii se întrunesc anual la Dinkelsbühl. Un reper a devenit și Săptămâna Haferland, sărbătorită anual între Rupea și Sighișoara. Se organizează parade ale portului popular, dansuri și muzică tradițională și manifestări culturale precum: expoziții, teatru, concerte, filme. Gastronomia săsească este încă vie în Transilvania, există evenimente dedicate artei culinare până la nivel de sate, cuplate cu manifestări culturale și turistice. Cel mai cunoscut produs culinar

tradițional al sașilor este probabil slănina atârnată în turnul slăninii din biserică - cetate. Șvabii din Banat fac cârnați de casă și sărbătoresc anual Festivalul degustării cârnaților, „Worscht-koschtprob“.

Dans, muzică, folclor

Se spune că germanii au adus orchestrele de suflători cu instrumente din alamă și orgile în România. În București există o orchestră de suflători, „Karpatenshow“, înființată în anul 1996 la Casa de Cultură „Friedrich Schiller“. O orgă poate fi admirată și ascultată la Biserica Luterană. Peste 200 de orgi vechi, 80% dintre ele construite înainte de Primul Război Mondial, mai există în biserici evanghelice din Transilvania, unele fiind restaurate și fiind funcționale. O atracție pentru turiști o constituie „vara orgilor“, cu concerte itinerante. Grupuri de dans și de muzică germană există peste tot în țară. Azi, cei mai mulți membri sunt români - adesea elevi ai școlilor germane sau iubitori de limbă și cultură germană.

Patrimoniul din București

O casă săsească de la țară poate fi vizitată la Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti“.

Țipțeroaicele din Vișeu de Sus

La Casa de Cultură „Friedrich Schiller“, fosta vilă a lui Waldeemar Blaremborg, un nobil din Flandra, azi sediul Forumului German din București, poți participa la evenimente culturale, expoziții, concerte, seri de teatru și lectură, cât și la cursuri de limbă germană.

Palatul Regal, azi Muzeul Național de Artă, a fost reședința dinastiei Hohenzollern. La expoziția permanentă despre Evul Mediu găsești un altar triptic superb, aparținând bisericii săsești din Smig.

Muzeul Frederic (Friedrich) Storck și Cecilia Cuțescu-Storck, construit de cei doi artiști între anii 1911 și 1913, conservă creația unei întregi familii de artiști plastici. Karl Storck (1826-1887) - sculptor - a fost primul profesor de sculptură la Școala de Belle-Arte înființată de Theodor Aman. Carol Storck (1854-1926) - sculptor, fiul lui Karl Storck, este autorul monumentului „Gen. Dr. Carol Davila“, aflat în fața Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila“ din București. Arhitectul Oskar Mauksch a realizat printre

Șvabi din Banat la ProEtnica

alteale Banca Română de Credit . Documentele existente în arhive confirmă faptul că baza arhitecturii Bucureștiului se datorează în bună măsură arhitecților de origine germană și austriacă. Aceștia s-au implicat și în planificarea parcurilor: Wilhelm Knechtel, solicitat de Carol I, a conceput părți din Grădina Cotroceni, Grădina Botanică, Parcul Carol și Parcul Cișmigiu.

În centul vechi, străzile Lipsani și Smârdan amintesc de negustori care au vândut produse aduse din orașul Lipsca (Leipzig) și de pretutindenii din Occident.

Biserica fortificată din Hărman, exterior (sus) și interior (jos)

Limba și religia

Germanii din România vin din spații diferite, din acest motiv sunt diferite și dialectele pe care le vorbesc. Dialectul săsesc este mai aproape de limba luxemburgheză. Dialectul șvabilor seamănă cu graiul șvabilor din Germania. Bănățenii munteni vorbesc precum austriecii, la fel și țipțerii și landlerii. Germanii din România sunt reformați luterani sau catolici. Sașii, inițial fiind catolici, au trecut la reformă în totalitate acum 500 de ani. Școlile sașilor au fost la început strâns legate de biserici. Bisericele fortificate

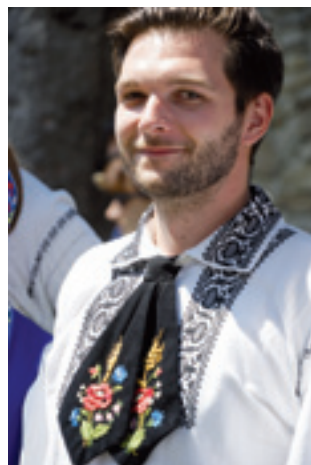
din Transilvania aparțin Bisericii Evanghelice de Confesiune Augustană. Nemții din Banat, din Bucovina și Maramureș sunt catolici. În București există și catolici, și reformați, slujba în limba germană se ține doar la Biserica Luterană.

Personalități

Cel mai cunoscut german contemporan este probabil președintele Klaus Iohannis, un sas ardelean din Sibiu. Avem doi laureați ai Premiului Nobel, ambii provenind din Banat: Herta Müller pentru literatură (2009) și Ștefan Hell pentru chimie

(2014). Cel mai cunoscut scriitor sas este preotul Eginold Schlattner, cărțile lui fiind traduse în cel puțin opt limbi. Din lumea economiei poate fi menționat sasul Hasso Plattner, fondatorul Companiei SAP din domeniul IT. Dintre personalitățile istorice amintim: fizicianul sas Hermann Oberth (1894 - 1989), care a pus bazele dezvoltării rachetelor aerospațiale. Un reper din viața religioasă este cu siguranță Johannes Honterus, un sas din Brașov, care a inițiat reforma în Transilvania.

Sas in costum popular

Who are we, Germans?

Description

„Willkommen in Bukarest!“ - Welcome to Bucharest! We, the Germans living in Romania, speak our language because we have an ancient tradition of schools that we have been able to preserve over the centuries. That is why the German culture has been firmly anchored in Romania. It left a lot of traces in the Romanian language as well: if you eat cremșnit or virșli, if you use a tool called bormașină, șmirghel or letcon, you should be aware that these words come from German: „Cremeschnitte“, „Würstel“, „Bohrmaschine“, „Schmigel“, „Lötkolben“.

We have left strong influences from our culture – but there are just a few German inhabitants left from a demographic standpoint. Out of the 800,000 people living in Romania during the period between the two World Wars (280,000 people in Banat, 250,000 in Transylvania, 85,000 in Bucovina, 85,000 in Bessarabia, 45,000 in the Romanian Old Kingdom, 40,000 in Satu Mare, and 15,000 in Dobruja), there are now less than 40,000 of us across the country – approximately the population of a city district.

Today, most pupils enrolled in German-language schools are Romanian. How to explain it? In the years 1940-1944, 215,000 Germans from Bucovina and Dobruja were resettled. After the war, withdrawal, deportation and emigration, the number of inhabitants was reduced to 250,000 in 1989. After the revolution, almost all of them have left the country – an unimaginable exodus! In 1992, we reached 120,000, and 60,000 Germans in 2002. Freedom was

At the Zipser-Festival

the main reason for leaving the country before the revolution, while afterwards, it was the desire to get together with their loved ones who had already migrated, for fear of loneliness, and for providing their children with better opportunities. It was mere avalanche: the villages were emptied, the German locals left Romania one after the other. Yet many of them have preserved a strong sense of their old homeland.

The Germans who remained in Romania, their schools and the German-taught universities attracted again business people from the German-speaking area in the West. So far, balance has been reached between emigration and immigration.

History

When did the Germans come to Romania – and why? The first ones to come were the Saxons from Transylvania. In several migration waves, from the 12th century until the 18th century, they reached the areas on the Mosel and Rhine rivers (the

actual Belgium, Luxembourg, and Germany), as well as in Transylvania. Some have run away from poverty. Others were attracted by promises from the King of Hungary, they received some land, being guaranteed autonomy of administration and freedom of religion. They defended the territory instead. Germans are also settled in the Western part of our country: the Szatmari Swabians came from 1712 to 1815 in Subbia; the inhabitants living in the mountain areas of Banat arrived in 1772 as miners. In Bucovina, the first Germans arrived in the 13th century. They were miners, craftsmen, foresters, or peasants. In Maramures, the Germans are called țipțeri, most of them came in the 18th century as forest workers and raftsmen. In Transylvania, we can also find some Landlers: Protestant Austrians chased by Maria Theresa of Carinthia in the 18th century. The Germans in Dobruja went on that territory in 1840, as Swabian peasants who

had left Southern Russia.

Have you ever travelled with the steam train Mocănița in the Vaser Valley – the țipțer population's legacy? Did you visit the reinforced churches in Transylvania? They are unique in the entire world. Some of them are included on the UNESCO World Heritage list. Those churches were erected by the Saxons to defend themselves against the Turks and Tartars who came for robbery or conquest.

The Germans in Bucharest do not form a homogeneous group. Some came before the First World War and in the interwar period as architects or engineers. 4,000 Germans already lived in the city during the 1793 to 1824 period, representing 5% of the country's population. They acquired the Romanian citizenship, and got married. Others were merchants, Bucharest being an important trade hub between the West and the East. Some were called by the Romanians' King Charles Ist – another German citizen! – aka Karl von Sigmaringen Hohenzollern. As a matter of fact, the royal dynasty of of Romania – Charles Ist and Elisabeth, a poet who published literature under the pseudonym

Carmen Sylva, Ferdinand Ist, Carol IInd and Michael Ist – was of German ancestry.

For a long time, the Germans in Romania have not been united. Nowadays, most of them are members of the Germans' Democratic Forum of Romania (FDGR), established after the 1989 revolution.

Habits and gastronomy

Many of those who have left feel a strong attachment to the old homeland, being homesick. That is why various meetings are organized up to the village level. The largest event is the meeting of Saxons from everywhere, which is organized annually, every time in a different town in Transylvania. In Germany, the Saxons have an annual gathering at Dinkelsbühl. The Haferland Week has also become a landmark; it is celebrated every year somewhere midway between Rupea and Sighisoara. The event includes parades of folk costumes, traditional dances and music, as well as cultural happenings such as exhibitions, theatre plays, concerts, and films.

The Saxon Gastronomy is still alive in Transylvania, where there are events dedicated to the

culinary art even at the village level, associated with cultural and tourist events. The Saxons' most famous traditional food product is probably the bacon hung in the bacon tower of the reinforced church. The Swabians in Banat prepare homemade sausages and annually celebrate the Sausage Tasting Festival called „Worschtkoschtprob“.

Dance, music, folklore

It is said that the Germans are the people to have brought orchestras of blowers playing brass instruments and organs in Romania. In Bucharest, there is a blowing orchestra called „Karpatsenshow“, founded in 1996 at the „Friedrich Schiller“ Cultural Centre. An organ can be admired and listened to at the Lutheran Church. More than 200 old organs, 80% of whose were built before the First World War, still exist in various evangelical churches in Transylvania, some of them being restored and operational. An attraction for tourists is the „organ summer“, an event involving itinerant concerts. German dance and music groups exist all over the country. Today, most members of those groups are Romanians – often German school pupils or German language and culture lovers.

Heritage in Bucharest

A Saxon countryside house can be visited at the Village Museum. At the „Friedrich Schiller“ Cultural Centre – the former villa of Waldemar Blaremborg's, a nobleman in Flanders, which is currently the headquarters of the Bucharest German Forum – one can attend cultural events, exhibitions, concerts, theatre plays, reading evenings, and

German folk music

Saxon girl in traditional costume

German language courses.

The Royal Palace, used nowadays as the National Art Museum, was the residence of the Hohenzollern dynasty. At the permanent exhibition on the Middle Ages, one can find a superb triptych altar belonging to the Saxon church in Șmig.

The Frederic (Friedrich) Storck and Cecilia Cuțescu-Storck Museum, built by the two artists between 1911 and 1913, preserves the creation of a whole family of visual artists. Karl Storck (1826-1887) – a sculptor – was the first sculpture teacher employed with the Fine Arts School established by Theodor Aman (the Aman Museum: Route 3). Carol Storck (1854-1926) – a sculptor, son of Karl Storck, has authored the „Gen. Dr. Carol Davila“ monument, placed in front of the Faculty of Medicine in Bucharest. Architect Oskar Mauksch has, among other things, designed the Romanian Credit Bank. Documents existing in the archives confirm that the bases of Bucharest's architecture base are largely due to architects of German and Austrian descent. They were also involved in park planning: Wilhelm Knechtel,

requested by King Charles Ist, designed parts of the Cotroceni Garden, the Botanical Garden, the Carol Park and the Cișmigiu Park.

In the historical centre, the Lipsicani and Smârdan streets remind merchants who used to sell products brought from Leipzig and from all over the Western world.

Language and religion

The Germans in Romania are coming from different areas, which is why the dialects they speak are different. The Saxon dialect is closer to the Luxembourg language. The Swabians' dialect is similar to that of the Swabians living in Germany. The Wallachian population in Banat speak like the Austrians, and the same do the țipțer and the landler populations.

The Germans in Romania are Lutheran or Catholic reformed Christians. Since the Saxons had initially been Catholics, wholly achieved the reform 500 years ago. The Saxon schools were initially closely related to the churches. The reinforced churches of Transylvania belong to the Augustan Evangelical Church. Germans from Banat,

Bucovina and Maramureș are Catholics. In Bucharest there also live Catholics, and Reformed Christians, while the service is only held in German at the Lutheran Church.

Personalities

The most famous contemporary German is probably President Klaus Iohannis, a Transylvanian Saxon from Sibiu. We have two Nobel Prize winners, both from the Banat region: Herta Müller received it for Literature (2009), while Stefan Hell, for Chemistry (2014). The best known Saxon writer is priest Eginald Schlattner, his books being translated into at least eight languages. From the world of economics, we can mention Hasso Plattner, the founder of the SAP Company, known in the IT field. Historical personalities include the Saxon physicist Hermann Oberth (1894-1989), who laid the foundations for the development of aerospace missiles. Johannes Honterus, a Saxon from Brașov, who initiated the reform in Transylvania, is certainly a landmark of the country's religious life.

The organ of Alma Vii

Cine suntem noi, grecii?

Descriere

Suntem o briză caldă de pe țărmul însorit al Mediteranei, un crâmpel dintr-o melodie veche, redescoperită de corzile sprintene ale unui bouzouki, un pas legănat... Suntem un zâmbet cald și un păhărel de ouzo într-o seara de vară, suntem inimi ce bat pe același ritm de sirtaki. Cum de am ajuns în acest ținut îndepărtat de patria noastră mamă, vă întrebați?

Istorie

Patria noastră, „leagănul primelor manifestări ale civilizațiilor europene”, este situată în sudul Peninsulei Balcanice, cuprinzând în îmbrățișarea sa maternă aproximativ 2000 de insule din mările Egee, Ionică și Mediterană.

Așa cum a glăsuț Melhisedec, episcopul Dunării de Jos, „istoria românilor și cea a grecilor nu se pot studia conștiincios una fără de alta”. Astfel, se aude prima dată de o comuniune a strămoșilor celor două comunități în „Iliada”, unde tracii sunt prezentați

Urmează noi valuri de greci ce găesc în România un refugiu față de viața lor din Bulgaria (1913), Asia Mică (1922) și din timpul războiului civil încheiat la jumătatea secolului trecut.

Toate acestea sprijină însemnătatea legăturilor statornice și fertile dintre neamul românesc și cel grecesc.

Limba

Din nevoia fundamentală de conservare a limbii sunt întemeiate școli grecești, ce poartă limba maternă din generație în generație, profesorii acestora editând autori clasici și manuale în limba elenă. Ca urmare, între 1830 și 1900 apar peste 130 de cărți în limba greacă în țară și alte 72 la București, la care se adaugă și 6 atlase și hărți. În ziarele românești apar adesea anunțuri în limba greacă. Ion Heliade Rădulescu și frații Christidis publică în tipografia lor deopotrivă cărți românești și grecești. Când ia naștere Societatea Tipografică Grecească din București (1861), prin strădaniile lui Antonios Tabakopoulos, catalogul abonaților cuprinde și greci, și români. Ziarele grecești din România sunt citite cu interes și în Grecia, Turcia, Bulgaria, datorită elementelor comune cu istoria și cultura sud-est europeană. Limba română suferă influențe grecești, asimilate atât prin intermediul limbii latine, cât și în mod direct, în epoca sa de formare, prin alterări bizantine.

Clădiri

Plimbându-te de-a lungul străduțelor din jurul Foișorului de Foc, ce te îndeamnă să le privești la nesfârșit, ajungi să

întâlnești în calea ta Biserica Greacă „Buna Vestire”, ce datează încă din secolul al XIX-lea și constituie unul dintre monumentele de referință ale comunității elene din București. Totodată, admirând impozantele clădiri din centru, vei descoperi notele fine de eleganță ale Palatului Șuțu, iar dacă te vei apropia îndejuns de mult, la apus, vei mai putea auzi încă forfota mulțimii adunate să petreacă, găzduită de vechea familie de boieri din Epir, Suțu (Sutsos).

Ajungând în zona Intercontinentalului, poți întâlni în calea ta vila diplomatului Edgar Mavrocordat, descendent direct al domnitorului Constantin Mavrocordat, grec cu rădăcini în Epir. Casa a ajuns cunoscută în prezent datorită „amabilității” celor 49 de camere ale sale, ce au găzduit un timp îndelungat Ambasada Statelor Unite ale Americii la București.

Pe Lipsani nr. 55 veți afla povestea clădirii ce cuprinde cea mai mare librărie din România între zidurile sale: Cărturești Carusel. Printre cărți, porțelanuri și cutii de ceai, mai poți simți încă umbra unei părți din istoria familiei Chrissoveloni, cea mai veche familie de bancheri din România, ce are origini grecești și care a locuit în imobil începând cu anul 1903.

Religie

Viața cotidiană a noastră, a grecilor, s-a împletit întotdeauna strâns cu viața religioasă creștină, majoritatea dintre noi fiind ortodocși, deși se întâlnesc atât catolici (din rândurile puțin numeroase ale câtorva insule din Marea Egee ce s-au aflat cândva sub influența Republicii Venețiene), cât și adepți ai altor confesiuni, însă în număr restrâns.

Ocupații și tradiții

Grecii stabiliți în București în perioada premodernă ocupă în scurt timp poziții influente atât în negoț, cât și ca intelectuali. În această perioadă își desfășoară activitatea o mulțime de tipografi, librari și editori, traducători, profesori (la Academii Domnești), avocați, artiști ori medici.

Pentru a conserva tradițiile, încă de la primele familii sosite pe meleaguri românești, s-a căutat înstruirea copiilor în școli grecești pentru ca aceștia să își deschidă aripile susținuți în zborul lor de credințe și obiceiurile rădăcinilor lor. Sunt respectate sărbători atât naționale, cât și religioase, iar petrecerile caracteristice nu întârzie să fie înfrumusețate de portul popular, muzică și dans.

Ca să începem noul an cu adevarat bine, sărbătorim Vasilopita - tăierea pitei Sfântului Vasile cel Mare - chiar din prima zi, ascunzând un bănuț în aluatul pufos și sperând, fiecare, să fim fericiți ce va nimeri felia cu stropul de bogăție, simbolizând un an plin de noroc și reușite. Respectând această tradiție an de an, se spune că Vasilopita și-ar avea originile în sărbătorile agricole antice atât grecești, cât și romane.

Dans, costume, tradiții gastronomice

Tu cum îți exprimi fericirea? Cum

faci să împărtășești explozia de sentimente contradictorii ascunse în inima ta cu cei din jur? Noi am atins, mai întâi, o coardă de bouzouki, apoi ne-am scuturat picioarele amorțite și am început să ne legănăm sufletele pe o melodie ritmată, zâmbind și făcându-i și pe cei din jurul nostru să zâmbească. Ne-am încredințat toate convingerile, toată forța, pasiunea, elanul și dragostea acestui cuvânt, poate simplu pentru unele urechi iscoditoare, dar atât de dulce neamului grecesc...DANS!

Simbol al durerii, al bucuriei, al înfrângerii, dar cel mai important, al victoriei, costumele tradiționale grecești este ca o carte deschisă, îndemnându-i pe cei ce îl privesc să îi cunoască povestea. Fiecare tiv, pliu, broderie sau nod are în spate o istorie țesută de-a lungul atâtor secole, pe meleagurile grecești: în Macedonia, Epir, Tesalia, Tracia, Creta...

Souvlaki, spiritul bucătăriei grecești, nu dă greș niciodată, reunind în jurul mesei familia și prietenii, toți împărtășind aceeași dragoste pentru frigidarele tradiționale din carne de miel, ied, porc sau pui, servite întinse pe o pită grecească, însoțite de legume proaspete și complementate de „unicul și inegalabil” sos tzatziki! Καλη ορεξη!

Who are we, Greeks?

Description

We are a warm breeze from a sunny Mediterranean beach, a part of an old song, discovered again with the help of the lightsome strings of a bouzouki, a reeling walk... We are a friendly smile and a small glass of ouzo in a summer evening, we are hearts beating in the same sirtaki rhythm. You may wonder how come that we got to a territory so far away from our motherland?

History

Our country, „the cradle of the first signs of European civilizations“, is located in the South of the Balkan Peninsula, comprising around 2,000 islands in the Aegean, Ionic, and Mediterranean Sea in its maternal embrace.

According to Melhisedec, the Lower Danube Bishop, „The Romanian people and the Greek people's history cannot be thoroughly studied one without the other“. The common history of those two communities' ancestors is being mentioned in the „Iliad“ for the first time, where the Thracians are presented as Trojans' allies. Ulysses crosses the Thracians' country in his way back home, and he receives from the Thracian priest Maron the sweet wine to get the Cyclops angry, as we read in the „Odyssey“.

The actual presence of the Greeks on the Romanian territory was certified in the 7th century BC, during the complex Greek colonization process, the merchants turning the temporary dwellings (built for trading purposes) into permanent communities, organized according to those of

Greek dancing group at the Parliament

the motherland. They gradually change the initial name of the Black Sea, „Αξινοῦς“, which means „hostile“, to Ευξεινικός (hospitable), a living proof of the feelings of love Greeks started to have for Romania. The ancient cities of Histria, Tomis, and Callatis are established in the 7th to the 6th century BC by the first wave of Greek emigrants on Romanian land. Much later, Greece shall provide the hosting country with 31 rulers from 11 Phanariote families, whose qualities are to be ignored, and faults – exaggerated.

New waves of Greeks took refuge in Romania, fleeing Bulgaria (1913), Asia Minor (1922), and Greece during the civil war completed at the half of the past century.

All these elements support the significance of the steady and fertile links between the Romanian and the Greek peoples.

Language

The basic need of preserving the language lead to the

establishment of Greek schools which teach their mother tongue from generation to generation, those teachers publishing classic authors and textbooks in Greek. As a consequence, more than 130 books are published in Greek in Romania and some additional 72 books in Bucharest from 1830 to 1900, plus 6 atlases and maps. Greek notices are often published in the Romanian-language newspapers. Ion Heliade Rădulescu and the Christidis brothers publish both Romanian and Greek books at their printing house. When the Greek Printing Company of Bucharest is established in 1861, due to Antonios Tabakopoulos's efforts, the subscribers' register included both Greek and Romanian citizens. The Greek newspapers printed in Romania are read with vivid interest in Greece, Turkey, and Bulgaria as well, due to their common elements with the South-Eastern European history and culture. There are Greek influences in Romanian, which

have either assimilated through Latin, or taken over directly, by means of Byzantine alterations, during the formation period of the Romanian language.

(a few people coming from some islands in the Aegean Sea which one were ruled by the Venetian Republic), and other believers, yet there are just a few of those.

Buildings

If you walk down the streets surrounding Foișorul de Foc (the Fire Watch Tower), urging you to endlessly look at them, you get to the „Annunciation“ Greek Church, built in the 19th century, one of the reference monuments of the Hellenic community in Bucharest. While admiring the superb buildings in the downtown, you will also discover the fine elegance of the Șuțu Palace, and should you get closer enough at the sunset, you can still hear the hustle and bustle of the crowd gather to party at the old boyar family from Epirus, Șuțu (Sutsos).

When reaching the area of the Intercontinental Hotel, you can see the villa of diplomat Edgar Mavrocordat, direct descendent of ruler Constantin Mavrocordat, a Greek originating from Epirus. The house became famous due to the cosiness of its 49 rooms which have hosted the Embassy of the United States of America to Bucharest for a long time.

At 55 Lipscani street, you will find the story of the building hosting the largest book store in Romania: Cărturești Carusel. Among books, porcelain items, and tea boxes, you can still feel the shadow of some history of family Chrissoveloni, the oldest banker family in Romania, with Greek roots, which has lived in this building starting from 1903.

Religion

Our everyday life has always been intertwined with the Christian religious life, most of us being Orthodox, although there are also Catholic Greeks

Activities and traditions

The Greek people settled in Bucharest during the pre-modern era soon got influential positions as traders, and intellectuals as well. Many Greek printers, book sellers and editors, translators, teachers (at the Princely Academies), lawyers, artists or doctors carry out their activity in the capital-city during this period. To preserve traditions, the very first families arrived on the Romanian territory tried to have their children educated in Greek schools for them to later deploy successful careers, their professional wings supported by the beliefs and traditions of their Greek roots. This community celebrated both the national, and the religious holidays, while the specific parties were embellished by their folk costumes, music, and dance.

To really get a good start in the new year, we, Greeks, celebrate Vasilopita – the cutting of Saint Basil the Great's pita – on January 1st, when we hide a coin in the spongy cake and hope, each and every one of us, to be the lucky one to get the slice with the drop of wealth hidden within, as a symbol for a lucky and accomplished year. Greeks observe this tradition every year. Some say Vasilopita's origins were in the antique agricultural celebrations, both in the Greek, and in the Roman culture.

Dance, costumes, gastronomic traditions

How do you express your happiness? What do you do to share the symphony of contradictory feelings hidden

in your heart with those around you? We first touched a bouzouki string, then shook our sleeping legs, and started to rock our souls on a rhythmic song, while smiling and making the others smile. We confided all our convictions, our entire strength, passion, elevation, and our entire love to this single word, which might seem ordinary to some inquisitive ears, but which is so dear to the Greek people... DANCE!

Symbol of pain, joy, defeat, and the most important thing, of victory – the Greek traditional costume is like an open book, urging those who look at it to learn its story. Each seam, each plait, each embroidery or knot has a history behind woven throughout so many centuries on the Greek territories: in Macedonia, Epirus, Thessalia, Thrace, Crete...

Souvlaki, the spirit of Greek cuisine, never fails, gathering families and friends around the table, all sharing the same love for the traditional lamb, kid, pork or chicken skewers served spread on a Greek pita with fresh vegetables and completed by the "unique and unequalled" tzatziki sauce! Καλή ορεξη!

Biserica Greacă

Cine suntem noi, italienii?

La Casa de Cultura Italiana

tăților, li s-au confiscat pașapoarte și au fost obligați să renunțe la cetățenia italiană. De frica represiei, mulți și-au ars toate documentele și toate înscrisurile în limba italiană. În România au rămas, deci, numai italienii naturalizați români. Și viața a mers mai departe. Italienii au continuat să facă ce știau ei mai bine: să construiască, să lucreze pământul, să scrie, să facă muzică, teatru sau să picteze. Pe scurt, să facă viața frumoasă.

Limba și publicațiile

tificații și construcții civile și militare. Erau constructori, sculptori, pietrari, tâmplari, meșteșugari. Din secolul al XIII-lea porturile dunărene au devenit zone de interes pentru navigatorii venețieni și genovezi, comerțul devenind foarte activ în regiune.

La jumătatea secolului al XIX-lea a avut loc cea mai mare migrație de italieni în România, ei fiind aduși de regele Carol I pentru edificarea României moderne. Nu putem omite niciun domeniu, de la cel cultural până la cel al muncii de șantier, unde să nu fie întâlniți. Simpli muncitori, arhitecți sau ingineri, italienii se regăsesc peste tot în țară la construcțiile de drumuri, poduri, căi ferate, edificii impozante, gări, biserici, case, sedii ale unor instituții. Ca medici, profesori, educatori și formatori în muzică, pictură, teatru, jurnaliști, cu toții au contribuit remarcabil la dezvoltarea domeniilor în care au activat. În jur de 25.000 erau stabiliți în România înainte de al doilea război mondial.

Celor rămași în România în perioada comunistă li s-au închis școlile, bisericile, casele comuni-

Zeci de ani mai târziu, noi, etnicii italieni, ducem mai departe cu mândrie limba, pe care o redescoperim în școli și la comunitate, poveștile, tradițiile și obiceiurile strămoșilor noștri, adunați sub un singur nume: Asociația Italianilor din România - RO.AS.IT. Sub această egidă publicăm revista *Siamo di Nuovo Insieme* și ziarul *Piazza Romana*, embleme ale comunității italiene din țară. Pe lângă motivele economice, unul din factorii care au influențat alegerea emigranților italieni a fost limba română, care, la fel ca italiana, își trage rădăcinile din limba latină. Acest lucru i-a ajutat să se apropie de români, să comunice cu ei și să se integreze rapid în societatea românească. De obicei, emigranții vorbeau dialectul regiunii sau chiar al localităților de proveniență, majoritatea din nordul Italiei.

Religie, tradiții și gastronomie

Încă un factor favorabil migranților veniți pe teritoriul românesc a fost religia. Au fost bine primiți într-o mare de ortodoxie, deși erau preponderent

romano-catolici. Cu timpul ei și-au construit propriile biserici, care reprezintă și astăzi o dovadă a talentului arhitectural și meșteșugăresc ce le este specific. Arta în lăcașurile sfinte este o prezență emblematică, reprezentată prin picturi, vitralii, sculpturi.

Astăzi, dacă faci o scurtă plimbare pe străzile Bucureștiului, te întâlnești la tot pasul cu esența italiană. Fie că este o mică trattoria cu fețe de masă în pătrate alb-roșii, ori că e un restaurant elegant dinăuntrul căruia răsună *Andrea Bocelli* sau *Pavarotti*, mâncarea italiană reușește întotdeauna să aducă voie bună. Cu-

noscute întregii lumi sunt brânzeturile specifice, paste, pizza, prosciutto, tiramisù, cannoloni, cannoli, gelato și, desigur, mult îndrăgitele băuturi: cappuccino, espresso, latte machiato, aperol, vinurile, limoncello.

Dans, muzică și folclor

Muzica italiană este recunoscută în România, atât prin forma sa cultă, reprezentată prin operă, operetă sau compozitori clasici (*Puccini, Verdi, Vivaldi*), cât și pentru muzica populară precum *tarantella*, care diferă în funcție de zonă. Cu siguranță, ritmuri pline de emoție!

Patrimoniu în București

Italienii și-au lăsat amprenta în Bucureștiul de azi prin numeroase monumente, între care cele mai cunoscute sunt: Biserica Italiană „*Preasfințitul Mântuitor*” din centrul orașului; Arcul de Triumf, la care lucrările din piatră au fost realizate de meșteri italieni sub comanda lui *Clemente Santalena*; Palatul Regal, la care a lucrat arhitectul *Mario Stoppa* și anteprenorul *Giovanni Axerio*; Biblioteca Centrală Universitară, fostul palat al Fundației Regale „*Carol I*”, la extinderea căreia spre nord a lucrat *Pietro Axerio*; vechiul Palat al Băncii Naționale din strada *Lipscani*, despre care se știe că săpăturile și betonul fundației au fost executate de *Luigi Gellini* și *Albert Lanetto*, iar decorațiunile de stucomarmură din interiorul clădirii au fost realizate de firma lui *Pietro* și *Giovanni Axerio*. Bineînțeles, de-a lungul timpului, meșteșugarii italieni au înfrumusețat capitala României în fel și chip, așa cum puteți vedea și pe traseele de pe site-ul www.roasit.ro

Personalități

În lumea teatrului și a muzicii, etnicii italieni au dat nume celebre precum actrița *Fanny Tardini*, regizoarea *Sorana Coroamă-Stanca*, actrița *Clody Bertola*, actorul *Mihai Fotino* și mulți alții. Compozitori și muzicieni faimoși au fost *Luigi Ionescu*, *Mansi Barberis*, *Alfonso Castaldi*, *Egizio Massini*, *Florin Bogardo*. Ne putem mândri cu *Luigi Cazzavillan*, fondatorul presei moderne românești (*Universul*, 1884), cu scriitorul *Dan Petrașincu*, cu profesorul și umanistul *Edgar Papu* sau cu criticul literar *Adrian Marino*. În domeniul medicinei, o mare personalitate a fost *Alexandru Pesamosca*.

Biserica italiana

Who are we, Italians?

Description

Over time, the Italian community has been living in harmony with the Romanians. They got along, and helped each other grow and thrive. After a tumultuous journey, the Italian minority is definitely visible nowadays. There is still an emotional connection between Italians and Romanians. Whether they have remained in Romania for ever or only for a while, the Italians' contribution to the development of the fields they have worked in is quite remarkable. There are historical Italian communities in Bucharest, Suceava, Timișoara, Oțelu Roșu, Craiova, Târgoviște, Galați, Zărnești, Bacău, Iași, but also in smaller centres in all parts of the country.

History

The Italian presence on the Romanian territory began after the year 1000, when the missionary monks came to Christianise the European peoples. Subsequently, at the invitation of the Romanian rulers, they came to strengthen or build various fortresses and civil and military constructions. They were builders, sculptors, stonemasons, carpenters, craftsmen. Since the 13th century, the Danube harbours have become areas of interest for the Venetian and Genoese sailors, with trade becoming very active in the region. At the middle of the 19th century, there occurred the largest migration of Italians to Romania, as they were being brought by King Charles I to help establish modern Romania. We cannot omit any field, from culture to building, in which

Italian stone mason in the Dobruja

Italians may not bring any contribution. Simple workers, architects or engineers, Italians worked all over the country to build roads, bridges, railways, imposing edifices, railway stations, churches, houses, and offices of some institutions. As physicians, teachers, educators, and trainers in music, painting, theatre, journalists, they have all had a remarkable contribution to the development of their professional fields. Around 25,000 of them were settled in Romania prior to the Second World War. Romanians and Italians have had a long journey together, but especially a close friendship. Merchants used to give wine and food on credit, while the Roma people, who also learned the Italian dialect from Friuli, often asked them to arbitrate their disputes. Those who remained in Romania during the communist era have seen their schools, churches, and community houses closed down, their passports confiscated, and they were forced to give

up their Italian citizenship. For fear of repression, many have burned all their documents and all their documents drafted in Italian. Only the Italian nationals naturalized as Romanians therefore remained in Romania. And life went on. The Italians kept doing what they knew better: build, till, write, compose music and theatre, or paint. Briefly, make life beautiful.

Language and publications

Tens of years later, we, Italians ethnics, are proud to preserve our language, which we rediscover in schools and in the community, as well as our ancestors' stories, traditions and habits, gathered under one name: The Italians' Association in Romania - RO.AS.IT. Under this aegis, we publish the magazine *Siamo di Nuovo Insieme* and the newspaper *Piazza Romana*, both of them emblems of the Italian community in Romania. Besides the economic reasons, one of the factors that influenced the choice of Italian emigrants was the Romanian language, which, like Italian, draws its roots from Latin. This helped them to get closer to the Romanians, communicate with them, and quickly integrate into the Romanian society. Migrants usually spoke the dialect of their region or even that of the birth localities, mostly in northern Italy.

Religion, traditions and gastronomy

Religion was another favourable factor to the migrants coming to the Romanian territory. They were welcome in a sea of Orthodoxy, although most of them were Roman Catholic.

Over time, they built their own churches, which are today a proof of their specific architectural and craftsmanship talent. Art in holy places is an emblematic presence for Italians, which is being represented by paintings, stained glass, and sculptures. Nowadays, if you take a short stroll along the streets of Bucharest, you meet the Italian essence at every corner. Whether it's a small trattoria with white-and-red-square tablecloth or an elegant restaurant inside which one can hear Andrea Bocelli or Pavarotti's voice, Italian food always succeeds in shifting good spirits. Known to the whole world are the specific cheeses, pasta, pizza, prosciutto, tiramisu, cannelloni, cannoli, gelato and, of course, the much loved beverages: cappuccino, espresso, latte macchiato, aperol, wines, limoncello.

Dance, music, and folklore

Italian music is recognized in Romania, both in its cultivated form, represented by opera, operetta or classical composers (Puccini, Verdi, Vivaldi), and as folk music such as tarantella, which varies depending on the area. All these are highly emotional rhythms for sure!

Heritage in Bucharest

The Italians have marked out present-day Bucharest by many monuments, among which the most famous are: The Italian Church „The holy Saviour“ in the downtown area; the Arch of Triumph, where stone works were made by Italian craftsmen under the command of Clemente Santalena; the Royal Palace, for which architect Mario Stoppa and contractor Giovanni Axerio worked; the Central University Library, the former palace of the

Italian stone art in Bucharest

„Charles I“ Royal Foundation, to whose northwards extension Pietro Axerio worked at; the old Palace of the National Bank on Lipscani Street, whose excavations and foundation concrete are known to have been made by Luigi Gellini and Albert Lanetto, while the interior decorations of the building were made by Pietro and Giovanni Axerio. Of course, the Italian craftsmen have embellished the capital of Romania in various ways over the years, as you can see on the routes on www.roasit.ro

Personalities

In the world of theatre and music, Italians have given famous names such as actress Fannz Tardini, director Sorana Coroamă/Stanca, actress Clody

Bertola, actor Mihai Fotino and many others. Famous composers and musicians were Luigi Ionescu, Mansi Barberis, Alfonso Castaldi, Egizio Massini, Florin Bogardo. We can be proud of Luigi Cazzavillan, the founder of the Romanian modern press (Universul, 1884), of writer Dan Petrașincu, the professor and humanist Edgar Papu, and the literary critic Adrian Marino. In the medicine, an outstanding personality was the paediatrician Alexandru Pesamosca.

Italian curiosity: Holy Mary as a child (Greci, Dobruja)

Cine suntem noi, romii?

Descriere

Romii reprezintă un grup etnic originar din India medievală. Ei sunt răspândiți în multe zone geografice, dar mai ales în Europa, iar în România se întâlnesc într-un număr important, fiind între cele mai numeroase comunități din țară, chiar cea mai numeroasă, conform unor statistici proprii ale romilor. Unii dintre ei, trecând de la viața nomadă la viața sedentară, au adoptat limba, cultura, obiceiurile, religia popoarelor cu care au conviețuit. Acest lucru s-a întâmplat și în România, unde limba proprie, romani, este vorbită doar de aproape jumătate dintre ei. Romii sunt o comunitate formată din grupuri diferite, având ocupații și trăsături culturale specifice – ursari, căldărari, spoitori, carpatici, rudari/ băieși, lăutari, florari etc.

Ca simboluri și date importante ale etniei rome, pe plan internațional, le putem menționa pe următoarele: drapelul, imnul romilor, Ziua Internațională a Romilor (8 aprilie), Ziua Internațională a Limbii Romani (5 noiembrie), Ziua Limbii Ro-

mani în România (16 iunie), Ziua Dezrobirii Romilor (20 februarie), Ziua marcării Holocaustului și a Deportărilor ș.a. Drapelul reprezintă câmpul înverzit în partea de jos, unde apare culoarea verde, cerul senin în partea de sus, pe fond albastru, iar roata din mijloc simbolizează succesiunea vieților, roata universului. Imnul romilor este cântecul "Gelem, gelem" (care înseamnă Am mers, am mers). Culoarea roșie reprezintă în tradiția romă norocul, protecție împotriva relelor.

Romii au fost și sunt o populație tânără, legătura lor cu zestrea lingvistică și culturală din India nu a încetat niciun moment, iată, nici după exact o mie de ani (20 decembrie 1018), de când s-a declanșat exodul proto-romilor din subcontinentul indian.

Istorie

Primele atestări documentare datează din secolul al XIV-lea (în anul 1385 romii sunt menționați într-un act de dănie către Mănăstirea Vodița din Țara Românească, dănia incluzând „40 sălașe de ațigani”). În trecut s-a crezut de către istorici și sociologi că mulți dintre romi au ajuns pe teritoriul românesc ca robi ai tătarilor, ai Hoardei de Aur. Eliberarea lor din robie a avut loc abia în anii 1855 - în Moldova și 1856 - în Țara Românească, după perioada revoluțiilor de la 1848, cu contribuția importantă a unui om vizionar, Mihai Kogălniceanu. Cea mai neagră perioadă în istoria romilor a fost aceea a deportării în Transnistria și a exterminării unor categorii din rândurile lor, așa cum s-a întâmplat și cu etnicii evrei, în timpul politicii de genocid a regimului fascist.

Obiceiuri și gastronomie

Mâncărurile tradiționale ale romilor sunt toba de casă, pastrama afumată de oaie, Kaiser de casă, cârnații și purceii la proțap. În privința portului tradițional, în funcție de vârstă, femeile rome se îmbracă în culori vii, cu fuste lungi care să le acopere glezna, cu bluze care să le acopere umerii și brațele. Nu poartă, așadar, rochii, ci fuste delimitându-se astfel cele două părți ale corpului, "pură" (cea de sus) și "impură" – cea de jos. Cu vârsta, culorile hainelor devin mai închise. În funcție de vârstă și de starea socială, în cazul domnișoarelor culorile sunt mai deschise, iar dacă sunt căsătorite culoarea hainelor devine mai închisă. Dacă o femeie este văduvă, hainele purtate de aceasta sunt foarte închise. Bărbații romi purtau și poartă încă la sărbători costume închise (negru, maro sau gri), pălării, iar între ei hainele sau pălăriile nu semănau. Ce este important și aici, cămașa se lasă în afara pantalonilor, în același scop de a se respecta dihotomia pur-impur. Astăzi, în București, s-au pierdut în mare parte elementele de port, haine tradiționale purtându-se doar la evenimente sau sărbători.

Dans, muzică și folclor

Pe 8 aprilie se sărbătorește Ziua internațională a romilor. Romii din București sunt, în general, lăutari, meșteșugari, argintari, florari, sportivi etc. Ca repere, putem vizita în București "Centrul Național de Cultură al Romilor - Romano Kher", putem vedea statuia lui Mihail Kogălniceanu și piața care îi poartă numele, statuia lui Anton Pann din strada Logofăt Udriște. În cimitirele

bucureștene există mormintele unor artiști romi celebri – Sava Pădureanu, Grigoraș Dinicu, Dona Dumitru Siminică, Romica Puceanu, Fărămiță Lambru, Frații Gore, Toni Iordache, Constantin Anghelută, Ilie Udilă, Florică Roșioru, Ionel Budișteanu, Ion Albeșteanu, Ion Voicu, Sile Dinicu, Anca Parghel, Mihaela Ursuleasa, Marin Petrache Pechea, umoristul Nicky Costescu.

Patrimoniu în București

S-a încercat după 1990 să se deschidă un muzeu al romilor pentru a se expune tradițiile și obiceiurile lor. Un Muzeu al Culturii Romilor a fost deschis, în 2013, în sectorul 6 al Capitalei, dar funcționează ca intermitențe, organizând diferite evenimente culturale pentru comunitate. Un fond valoros de carte romă (peste 1500 de titluri) s-a constituit la Biblioteca Centrală Universitară din București, prin donația făcută, în 2015, de către prof. univ. dr. Gheorghe Sarău.

Limba și religia

Romii se împart în mai multe categorii, după preocupările de bază și dialecte, de exemplu: căldărarii vorbesc graiul lor căldărăresc, ursarii graiul ursăresc, romii spoitori și carpatici constituie, la fel, grupuri cu unele particularități lingvistice. În București putem întâlni toate aceste patru categorii. După ultimul recensământ, cifrele arată că sunt aproximativ 20.000 de romi, dintre care circa 3.500 sunt vorbitori de limba romani. Din limbă, multe cuvinte s-au pierdut, iar multe cuvinte din vocabularul rom sunt împrumutate ori adaptate după zonele unde s-au aflat în contact lingvistic și social. Astăzi, putem spune că la Universitatea din București (strada Pitar Moș, nr. 7-13) se află o secție de limba și literatu-

ra romani, unde se învață limba, scris și vorbit. În multe școli generale și licee din București există clase pentru studierea limbii materne romani, dar și locuri alocate special, pentru accesul tinerilor romi în licee și facultăți. Majoritatea romilor sunt creștini ortodocși, iar în ultimele decenii unii s-au convertit la culte neo-protestante.

Personalități

Din rândul romilor s-au ridicat persoane importante cum ar fi violonistul Ion Voicu, solista de jazz Aura Urziceanu, interpretul de jazz Johnny Răducanu, solista Anca Parghel, actorul Ștefan Banică senior, sportivii Ilie Dumitrescu, Bănel Nicolită, boxerii Simion (tătal și fiu). Romii se mândresc, de asemenea, cu scriitorul Ion Budai Deleanu, autorul Țiganiadei, precum și cu Anton Pann, pe numele său adevărat Antonie Pantoleon Petroveanu, născut pe teritoriul Bulgariei de astăzi, pe care îl consideră foarte apropiat datorită faimei sale de lăutar, culegător de folclor, autor al unor faimoase cântece de lume, pe lângă ocupația sa de profesor și traducător de cântări bisericești. Pe mulți romi îi găsim printre marii artiști, în ansambluri ori

tarafuri de muzică lăutărească, evoluând pe marile scene din România și din Europa. Unii dintre ei, deja plecați din această lume, au fost pomeniți mai sus. Nu în ultimul rând, un valoros teatru ambulant este perpetuat de peste cinsprezece ani și animat de actorii romi Sorin Aurel Sandu, Moca Rudolf, Marcel Costea, Zita Moldovan, Vera Lingurar, Mădalin Mandin, Dragoș Dumitru, dar există și alte trupe de teatru cu tineri actori romi talentați, ca: Doinița Oancea, Alina Șerban, Mihaela Drăgan, Oana Rusu, Elena Duminiță, Ninel Petrache ș.a. Ca personalitate și om de o mare valoare, romii se mândresc și cu profesorul Gheorghe Sarău, care - deși nu este etnic rom - și-a dedicat întreaga activitate standardizării, studierii și promovării în România a limbii romani, cu precădere în domeniul învățământului. Generații de elevi și studenți îi datorează începuturile carierei și evoluția lor ca oameni de elită ai romilor. Gramatici, abecedare, culegeri de texte literare și povești, chiar și secția de limba și literatura romani de la Facultatea de Limbi și Literaturi Străine a Universității București s-au realizat prin efortul susținut al profesorului Sarău.

Who are we, the Roma population?

Description

The Roma are an ethnic group originating in medieval India. They are spread in many geographical areas, but especially in Europe, and there are many of them in Romania, where they are one of the most numerous communities in the country. Many of the Roma people, while shifting from a nomad to a sedentary life, have adopted the language, culture, customs, and religion of the peoples they have lived with. This has also happened in Romania, where only about a third of this ethnic group know and speak their own language, which is the Romani language. The Roma are in fact a community made of different groups, each of them having its specific occupations and cultural features – fiddlers, florists, tinkers, coppersmiths, spoon makers, bear leaders, etc. As Roma symbols and important days, at international level, we can mention the Roma flag and anthem, the International Day of Roma (April 8th), the International Day of Romani Language (November 5th), the Day of Romani Language in Romania (June 16th), the Day of

Roma Emancipation (February 20th), the Day of Holocaust Commemoration etc. The flag represents the green field at its bottom part coloured in green, and the clear sky at its top, coloured in blue, while the wheel in the middle symbolizes the life succession. The anthem of the Roma people is the song „Gelem, gel” (which means I walked, I walked). Red represents luck or protection against the evil eye according to the Roma tradition. The Roma were and still are a young population, their relation with the linguistic and cultural heritage of India never ended, as we can see, not even 1,000 years after (since December 20th, 1018), when the exodus of the proto – Roma from the Indian sub-continent has started.

History

The first documentary testimonies date back to the 14th century (the Roma are mentioned in 1385 in a donation act to the benefit of the Vodița Monastery in Wallachia, the gift including „40 Gypsy shelters”). Historians and sociologists believe that many of the Roma have arrived on the Romanian

territory as slaves of the Tatars, who were slaves of the Golden Horde. Their liberation from slavery only occurred in 1855 in Moldavia and in 1856 in Wallachia, after the 1848 revolutions, with the important contribution of a visionary man, Mihai Kogălniceanu. The worst period in the history of the Roma was that of their deportation to Transnistria and the extermination of some of their ranks, as it was the case with the Jewish ethnicity, during the genocidal policy of the fascist regime.

Habits and gastronomy

The traditional dishes of the Roma are homemade ham, smoke-dried salt sheep meat, homemade bacon, sausages, and spit piglets. In terms of traditional costume, the Roma women dress in vivid colors depending on their age. They wear ankle-long skirts, with blouses covering their shoulders and arms. So women do not wear dresses, but skirts, marking this way the separation between the two parts of the body, pure (up) and impure (down). They wear darker clothes as they get older. Depending on their age and social status, in the case of lasses, the colors are lighter, while if they are married, they wear darker clothes. If a woman is a widow, she wears very dark-coloured clothes. Roma men wear dark suits (black, brown, or gray). They used to wear hats, and there would never be two men to wear the same model of suit or hat. Coppersmiths and tinkers, gabor and Carpathian

Actress Mihaela Drăgan,
Hanul Gabroveni

*The Zuralia orchestra at the
ProEtnica Festival*

gypsies never dressed in a similar way. It is important to know that the shirt is let outside the trousers, with the same aim to observe the dichotomy pure-impure. Most of the dressing elements are no longer used nowadays in Bucharest – traditional clothes are only worn for events, holidays, or days of great significance.

Heritage in Bucharest

Some attempts have been made after 1990 to inaugurate a museum of the Roma population, to display their traditions and customs. A Museum of Roma Culture was opened in 2013 in the 6th district of the Capital-city, but it is only opened from time to time, when various cultural events are being organized for the community. A precious collection of Roma books (more than 1,500 titles) was donated to the Central University Library, in 2015, by professor Gheorghe Sarău.

Language and religion

The Roma are divided into several categories by culture and dialects, for example: the coppersmiths speak the coppersmith dialect, bear leaders speak bear leaders's dialect, while tinker and Carpathian Gypsies are different groups. All these four categories live in Bucharest. According to the latest census, there are about 20,000 Roma, of whom about 3,500 are Romani speakers. Many words of their language have been lost, and many words in the Roma vocabulary are either borrowed or adapted words, according to the areas in which they migrated. We are proud to say that the part of the Language Faculty of the

University of Bucharest located on Pitar Moș Street currently includes a Romani language section for teaching the written and the spoken language. In many secondary and high schools in Bucharest, there are especially assigned classes and places where the Romani language is taught. Most of the Roma are Orthodox Christians, and over the last few decades, some have converted to neo-Protestant worships.

Personalities

Romania had important figures among the Roma, such as violinist Ion Voicu, jazz soloist Aura Urziceanu, piano player and jazz singer Johnny Răducanu, soloist Anca Parghel, actor Ștefan Baniță Sr., athletes Mircea Lucescu, Ilie Dumitrescu, Bănel Nicolită. The Roma also take pride in the writer Ion Budai Deleanu, the author of Țiganiada, as well as in Anton Pann (born Antonie Pantoleon Petroveanu on the territory of today's Bulgaria), whom Roma people consider very close to their heart due to his fame as a fiddler, a folklore researcher, and author of famous world songs, besides his occupation as a teacher and translator of religious chants. We find many Roma among

great artists, as members of ensembles or musical bands performing on the great Romanian and European stages. It is also important to mention that a valuable itinerant theatre functions for more than 15 years, spirited by the Roma actors Sorin Aurel Sandu, Moca Rudolf, Marcel Costea, Zita Moldovan, Vera Lingurar, Mădalin Mandin, Dragoș Dumitru, but there are also theatre troupes with young talented Roma actors, such as: Doinița Oancea, Alina Șerban, Mihaela Drăgan, Oana Rusu, Elena Duminică, Ninel Petracea and so on.

As a personality and a man of great value, the Roma are proud of Professor Gheorghe Sarău, who, although he is not a Roma ethnic, has devoted his entire activity to standardizing, studying, and promoting the Romani language in Romania, especially in the field of education. Generations of pupils and students owe him the beginning of their careers and their evolution as elite Roma people. Grammars, alphabet textbooks, collections of literary texts and stories, and even the Romani Language Department at the Faculty of Foreign Languages of the Bucharest University were established through Professor Sarău's tireless effort.

Cine suntem noi, rușii lipoveni?

O fetiță pregătește vareniki

Descriere

Suntem credincioși ortodocși, ne iubim familia și ne respectăm strămoșii și limba. Suntem firi curajoase, puternice, calde și prietenoase. Suntem uniți prin credință, iar când vine vorba de „Kazaciok” și „Vareniki” - suntem neîntrecoți. Te întrebi cum s-a întâmplat să ajungem pe aceste meleaguri, departe de patria noastră mamă?

Istorie

Îi avem ca strămoși pe staroveri (vechi credincioși), adică adepții credinței ortodoxe de rit vechi din Rusia, deci suntem de origine slavă, cult religios care este recunoscut de Statul Român. Ne-am părăsit patria-mamă în secolele XVII-XVIII în urma schismei religioase din Biserica oficială Rusă, ca o consecință tragică a reformei de cult inițiată de către țarul Alexei Mihailovici Romanov și de patriarhul Nikon al Rusiei (1652-1658). Această reformă

viza modificarea ritualului nostru bisericesc și a fost adoptată de Soborul Bisericii Ortodoxe Ruse în anul 1667. După legalizarea persecuțiilor în anul 1685, staroverii noștri au luat drumul pribegiei, răspândindu-se în întreaga lume. Astfel, noi am ajuns pe meleagurile Țării Românești în decursul anilor 1724-1740: Lipoveni, jud. Suceava (1724), Dumasca, jud. Vaslui (1730), Manolea, jud. Suceava (1743); Lespezi și Brătești, jud. Iași (1740). Termenul „lipovean” are la origine cuvântul rusesc „lipa” care înseamnă tei, din care aceștia fabricau numeroase obiecte, pictând și icoanele pe esență de lemn de tei. La 12 februarie 1990, îi este recunoscută personalitatea juridică Comunității Rușilor Lipoveni din România (CRLR). CRLR este o asociație cu caracter etnic, social, cultural, caritabil-umanitară, care reunește cetățeni români, cunoscuți sub denumirile de ruși, ruși lipoveni sau lipoveni.

Limba și religia

Limba noastră maternă este rusa, iar primele crâmpene ale graiului le deprindem de mici, din sânul familiei, ulterior de la slujbele religioase, iar instituțional, ca materie de studiu la școală. Limba rusă maternă este studiată începând cu ciclul primar și până la cel universitar, în unitățile școlare din județele Botoșani, Suceava, Iași, Neamț, Brăila, Tulcea, Constanța, Ialomița și în București. Credința rușilor staroveri din România este ortodoxă de rit vechi, păstrată încă din timpul creștinării oficiale a Rusiei Kievene în anul 988. Și în prezent, slujbele se țin în slavonă bisericească, conform calenda-

rul iulian. Icoanele sunt făurite chiar și azi în stil bizantin, doar pe lemn sau metal, crucea este cu opt colțuri (extremități), iar semnul crucii la noi se face cu două degete (degetul arătător și mijlociu, reprezentând dualitatea Divinității Mântuitorului Isus Hristos ca Dumnezeu și Om iar celelalte trei degete împreunate prezintă Sfânta Treime). În casă, icoanele sunt așezate la loc de cinste, de regulă spre răsărit, candela arde zilnic, iar o cruce de mici dimensiuni este așezată deasupra ușii de la intrare.

Portul rușilor lipoveni se mai păstrează doar la biserică. Este obligatoriu ca femeile să aibă capul acoperit cu batic, să aibă fusta lungă și largă legată cu un brâu special multicolor („pois”), bluză cu mânecă lungă și mătănii de biserică „lestovka”. Părul femeilor măritate este acoperit sub batic cu kicika (o „tichie” specială), iar fetele nemăritate își prind părul într-o coadă împletită. Bărbații trebuie să fie îmbrăcați cu cămăși cu mânecă lungă și în pantaloni lungi, la mijloc legați cu „pois”. Cruciulița de la gât este nelipsită, fiind purtată de când copilul este botezat și pe tot parcursul vieții. Centrul Mondial al Bisericii Ortodoxe de Rit Vechi se află la Brăila de peste șapte decenii.

Repartiție geografică

Pe teritoriul României, comunități importante în care trăiesc ruși lipoveni sunt în județele Tulcea, Constanța, Iași, Ialomița, Suceava, Bacău, Brăila, Galați, Neamț, Vaslui, Botoșani dar și în București. În urma recensământului populației din anul 2011, numărul de ruși lipoveni este de 23.500.

Patrimoniu în București

Sediul central al CRLR, unde puteți să ne vizitați în București, se află pe strada Dr. Rațiu 10, în sectorul 1 al Capitalei, centralizând activitatea a 38 de filiale teritoriale. Aici își desfășoară activitatea personalul executiv al asociației CRLR precum și editura C.R.L.R. în cadrul căreia funcționează și o tipografie digitală și redacția publicației bilingve „Zorile”. Sediul găzduiește, de asemenea, și o bibliotecă cu un fond de carte în limba rusă cu peste 1000 de titluri, iar din 2007, conducerea CRLR a pus la dispoziția enoriașilor o încăpere de aproximativ 40 mp pentru desfășurarea slujbelor religioase la biserica cu hramul „Înălțarea Domnului”, a cărei preot paroh este părintele Ioan. În 2018 s-a sfințit locul pentru lăcașul ortodox de rit vechi în sectorul 5 din Capitală, edificiul fiind în construcție.

Obiceiuri și gastronomie

Dintre obiceiurile păstrate până în zilele noastre, cel mai bine s-a conservat Maslena - Maslenița (Săptămâna Brânzei și a Laptei, Lăsată Secului) - o sărbătoare a spiritului, dar și a bunătăților, plină de voie bună, fiind săptămâna de dinaintea intrării în postul Paștelui. Se pregătesc în acea perioadă preparate din lactate: colțunași („vareniki”), clătite („blini”), plăcinte, piroși („piroghi”) ș.a. În unele localități, în special în cele din Dobrogea, grupurile se plimbă de Lăsată Secului pe străzi interpretând diverse cântece vesele. Paștele se sărbătorește în familie. Se vopsesc ouă, se face cozonac, care se sfințesc în ziua Învierii. Există obiceiul de a se pupa de trei ori la întâlnire în perioada Paștelui, pronunțând „Hristos a înviat!, Adevărat a înviat!” („Hristos voskresel! Voistinu voskresel!”).

se”).

De Crăciun, după liturghie și nu înainte de sărbătoare, este slăvită nașterea Mântuitorului Isus Hristos, printr-un singur colind-cântare bisericească. Este vorba de „Se naște Hristos” („Hristos rajdaetsja”), cântare preluată din slujba bisericească. De Rusalii se așterne iarbă prin biserică, iar în timpul liturghiei, într-un anumit moment, se stă în genunchi, cu fruntea aplecată pe iarbă când se citesc cele 3 Molitve (către Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt). Porțile caselor sunt împodobite cu diverse crenguțe înverzite sau chiar cu flori. Cele trei ocupații fundamentale din punctul de vedere al tradiției, precum: pescuitul, grădăritul și construcțiile, având la bază, aparent, motivația economică, dar putând fi explicate și din perspectiva spațiului geografic locuit, ascund în sine sensuri mai profunde, de ordin spiritual, cu legături ferme între ele ce relevă idealuri morale și valori religioase încă păstrate nealterat. Încrederea în „voia Domnului”, tipică mentalității staroverilor, îi face să ia lucrurile ca pe „un dat de la Dumnezeu” și să se acomodeze oriunde, doar să nu li se încalce dreptul la practicarea credinței. Amintim, ca o meserie tradițională, pictura icoanelor în stil bizantin și o meserie aproape uitată, cea a marangozilor (meșteri de bărci).

Dans, muzică și folclor

La ora actuală există peste 30 de ansambluri folclorice. Prin grija comunităților locale ale rușilor lipoveni, tinerii sunt implicați în activitățile de revigorare a folclorului. Paradoxal, religia staroverilor și folclorul se află într-o relație complementară. Folclorul rușilor lipoveni aparține unui anumit spațiu geografic al patriei-mamă din sec. al XVII-lea, însă trebu-

ie avută în vedere și apariția în perioada modernă a unor noi texte populare. Conceptul de folclor se delimitează foarte bine de elementele arhaice, un alt stil aparte fiind cel al cântărilor străvechi bisericești apărute în Rusia kieveană în sec. al XI-lea „kriukovoe penie” sau „pesno-penie”. Trebuie să amintim și de „Ceastușki”, un fel de strigături cu un conținut textual vesel, de joc, apărut la mijlocul sec. al XIX-lea. Staroverii au adus cu sine pe meleaguri românești o cultură populară uriașă, nepretuită, și nu vorbim numai de cântece, basme, molitve, dar și de o serie de obiceiuri și ritualuri care au amplificat bogăția culturală în spațiul românesc.

Personalități

După 1990, chiar în rândul rușilor lipoveni se intensifică activitatea de investigare a propriei moșteniri culturale și se ridică o nouă generație care încearcă să meargă pe urmele mentorilor. Nume precum: Andrei Ivanov, Ivan Evseev, Feodor Chirilă, Sevestian Fenoghen, la care se adaugă cele ale noii pleiade – Alexandr Varona, Alexandra Fenoghen, Axinia Crasovschi, Agripina Anfimov, Svetlana Moldovan, Leonte Ivanov, Pavel Tudose ș.a., au devenit deja nume de referință. Nu putem să nu amintim despre caiaciștii și canoaiștii Ivan Patzaichin, Mitică Pricop, Vasile Dîba, frații pugiliști Cuțov, actorul Vlad Ivanov, medicul Feodor Toni ș.a., care fac cinste Comunității Rușilor Lipoveni din România.

Who are we, the Lippovan Russians?

Description

We are Orthodox Christians, we love our family, and respect our ancestors and our language. We are brave, strong, warm and friendly people. We are united by faith, and when it comes to „Kazaciok“ and „Vareniki“ – we are unrivalled. Are you wondering how did we get to these lands, away from our motherland?

History

Our ancestors were the starovers (meaning “old believers”), the followers of the ancient rite of Orthodox faith in Russia, so we are of Slavic origin, a religious faith acknowledged by the Romanian State. We left our motherland in the 17th-18th centuries, following the religious schism in the official Russian Church as a tragic consequence of the worship reform initiated by Tsar Alexei Mikhailovich Romanov and by Patriarch Nikon of Russia (1652-1658). This reform aimed at modifying our church ritual and was adopted by the Council of the Russian Orthodox Church in 1667. After persecutions became lawful in 1685, our starovers fled away and got spread throughout the world. We thus reached the land of Wallachia during the years 1724-1740, in Lipoveni, Suceava county (1724), in Dumasca, Vaslui (1730), Manolea, Suceava (1743); Lespezi, and Brătești, Iași county (1740). The term „lipovean“ originates in the Russian word „lipa“, which means limetree, a tree our ancestors used to manufacture many wooden objects, including painted icons. The legal personality of the Community of

Lippovan cross

Lippovan Russian in Romania (CLRR) was acknowledged on February 12, 1990. CLRR is an ethnic, social, cultural, charity-humanitarian association that brings together Romanian citizens known as Russians, Lippovan Russians or Lippovans.

Language and religion

Our mother tongue is Russian, and we start learning the very first words since early childhood, within the family, and later from the church services, and as study subjects at school, at an institutional level. Russian as mother tongue is studied from primary school up to the university level in the schools in the Botoșani, Suceava, Iași, Neamț, Brăila, Tulcea, Constanța, Ialomița counties, and Bucharest.

The faith of starover Russians in Romania is the old rite Orthodox faith, which has been preserved since the official Christianization of the Kyivene Russia in the year 988. At the present, the services are still performed in Church Slavonic, according to the Julian calendar. Icons are still made in Byzantine style, only

on wood or metal, the cross has got eight corners (edges), and we cross ourselves using two fingers (the indexing and middle finger representing the duality of the Divinity of the Saviour Jesus Christ as God and a Man, while the other three fingers brought together represent the Holy Trinity). At home, icons are placed in a worship place, usually eastwards, a place where candles are burnt every day, and a small-size cross is placed above the entrance door. Lippovan Russians only wear their traditional costume at church. Women must have their head covered with a scarf, wear a long and wide skirt belt up with a special multi-coloured waistband („pois“), a long-sleeved blouse, and lestovka prayer beads. Married women cover their hair with a batik with a kicika (a special cap), while unmarried girls get their hair in a braided ponytail. Men must be dressed in long-sleeved shirts and wear long pants tied with „pois“ at their waist. Everybody wears a small cross at their neck. Each individual preserves theirs since they are baptized as a baby for as long as they live. The World Centre of the Old Rite Orthodox Church has had its headquarters in Brăila for more than seven decades.

Geographical distribution

On the Romanian territory, there are important Lippovan Russians communities in the counties of Tulcea, Constanța, Iași, Ialomița, Suceava, Bacău, Brăila, Galați, Neamț, Vaslui, Botoșani, but also in Bucharest. The 2011 census revealed there were 23,500 Lippovan Russians back then.

Heritage in Bucharest

The headquarters of CLRR, where you can visit us in Bucharest, is located on Dr. Ratiu 10 Street, in the 1st district of Bucharest, and centralizes the activity of 38 territorial branches. This is the workplace of the executive staff of the CLRR association, as well as that of the C.L.R.R. publishing house, which operates a digital printing office and the editorial staff of the bilingual publication „Zorile“. The headquarters also hosts a library with a Russian-language book collection of over 1,000 titles, and since 2007, CLRR's leadership has provided the parishioners with an around 40 sqm room for religious services at the „Lord's Ascension“ church, whose parish priest is Father John. The area for the old rite Orthodox sanctuary was sanctified in 2018 in the 5th district of the capital-city, the church being under construction.

Traditions and gastronomy

Among the traditions that have been preserved to this day, Maslena-Maslenița (the Cheese and Milk Week, Quinquagesima) is the best preserved – a feast for the spirit, but also for goodies, a celebration full of joy in the week before Lent. Dairy-based food is being prepared during that period: dumplings („vareniki“), pancakes („blini“), pies, patties or meat ravioli („piroghi“) and others. In some localities, especially in Dobruja, groups of people walk on the streets during the Quinquagesima while performing various cheerful songs. Easter is celebrated in the family. Lippovan Russians paint eggs and make sponge cake, which are sanctified on the Resurrection day. There is a habit of kissing three times when meeting someone during

Eastertime, while saying „Christ has risen, He has truly risen!“ („Christ voskrese! Voistinu voskrese“). The birth of the Saviour Jesus Christ is glorified through a single carol or church chant for Christmas, after the liturgy and not before the feast. It is called „Christ is born“ („Christ rajdaetsja“), a song taken over from the church service. For Pentecost, people spread grass inside the church, and during the liturgy, at a certain moment, they kneel down, their forehead bent over the grass when the 3 special prayers (to God the Father, God the Son, and God the Holy Spirit) are being read by the priest. The house gates are adorned with green branches or even flowers.

The three fundamental occupations from a traditional standpoint (fishing, gardening, and building), apparently motivated by economic reasons, can also be explained from the perspective of the inhabited geographical space; they hide deeper, spiritual meanings, firmly intertwined, which reveal ethic ideals and religious values still kept unaltered. The confidence in the „Lord's will“, typical for the starovers' mentality, makes them take things as „given by God“ and be able to fit anywhere, as long as their right to practice faith is not being infringed. Let's remind that other traditional occupations are Byzantine icon painting and an almost forgotten craft, that of the boat makers.

Dance, music, and folklore

There are currently more than 30 folk ensembles. By the care of the local communities of Lippovan Russians, young people are involved in the folklore reviving activities. Paradoxically, the starovers' religion and folklore are in a

complementary relationship. The folklore of the Lippovan Russians belongs to a certain geographical area of their 17th-century motherland, but we also need to consider the creation of new folkloric texts during the modern era. The concept of folklore is clearly distinguished from archaic elements, another special style being that of the ancient church chants that appeared in the 19th-century Kyivene Russia, „kriukovoe penie“ or „pesnopenie“. We must also mention „Ceastuski“, a kind of cheerful text shouted during dancing, a fashion created in the middle of the 19th century. The starovers brought a huge, priceless folk culture on the Romanian territory, and by this we do not only mean songs, fairy tales, special prayers, and several customs and rituals that have amplified the cultural wealth over throughout the Romanian space.

Personalities

Lippovan Russians intensify the inquiry of their own cultural heritage after 1990, and a new generation is rising, trying to follow the paths of its mentors. Andrei Ivanov, Ivan Evseev, Feodor Chirilă, Sevastian Fenoghen, plus the young generation of personalities – Alexandr Varona, Alexandra Fenoghen, Axinia Crasovschi, Agripina Anfimov, Svetlana Moldovan, Leonte Ivanov, Pavel Tudose, and others have already become reference names. We cannot fail to mention the kayak and canoe athletes such as Ivan Patzaichin, Mitică Pricop, Vasile Dîba, the boxing brothers Cuțov, the actor Vlad Ivanov, the doctor Feodor Toni and others who honour the Community of Lippovan Russians in Romania.

Cine suntem noi, ucrainenii?

Descriere

Ucrainenii sunt al treilea grup etnic minoritar din România ca mărime, numărând 50.900 de persoane conform recensământului din 2011 (61.350 de persoane conform recensământului din 2002), adică 0,3% din totalul populației. Ucrainenii trăiesc mai ales în nordul țării, în județul Maramureș, unde sunt 6,67% din totalul populației județului, în județul Suceava (8.506 persoane), dar și în București și în alte județe, în special în Timiș (7.261 persoane) și Tulcea (1.279 persoane). În 12 comune din România ucrainenii sunt majoritari.

Istoric

Mărturiile arheologice și lingvistice arată că o populație slavă de răsărit s-a așezat în nordul României actuale încă din secolul al VI-lea, trăind alături de populația autohtonă românească. Cea mai mare parte a satelor locuite astăzi de ucraineni sunt menționate în documente istorice din secolele al XIV-lea și al XV-lea. Așezarea ucrainenilor în Dobrogea și Delta Dunării datează de la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul sec. al XIX-lea, când o parte din cazacii zaporojeni prigonți de țarina Ecaterina a II-a a Rusiei s-au refugiat aici, cu acordul turcilor. Pentru a-i deosebi de vecinii lor ruși lipoveni, localnicii îi numesc haholi. Comunitatea ucraineană din Banat s-a constituit între anii 1908-1918 prin colonizarea unor grupuri de etnici ucraineni care proveneau îndeosebi din zonele muntoase ale Transcarpatiei și Bucovinei.

Limbă, învățământ, publicații

După 1990, învățământul în lim-

Casa din Letea, Dobrogea

ba ucraineană a început să se revigoreze, profesorii fiind instruiți în trei orașe din România: Sighetu Marmăției, Suceava și Tulcea. În zeci de școli din Maramureș s-au înființat clase și grupe cu predare în limba maternă, iar în 1997 s-a reînființat Liceul „Taras Șevcenko” din Sighetu Marmăției, unde orele se predau în limba ucraineană. De asemenea, la Liceul Pedagogic „Mihai Eminescu” din Suceava funcționează clase speciale în care sunt pregătiți viitori învățători pentru școlile din localitățile ucrainene. La ora actuală există 63 de școli primare în care se studiază limba ucraineană ca limbă maternă, frecventate de peste 7.000 de copii. În unele școli românești din zonele cu populație ucraineană compactă se predă ca obiect de studiu limba și literatura ucraineană. Studii superioare filologice în limba ucraineană pot fi urmate la Universitățile din București, Cluj și Suceava, unde există secții de profil.

Uniunea Ucrainenilor din România editează lunar 5 publicații: „Vilne slovo”, „Ucrainskii visnik”, „Naș holos”, revista pentru copii „Dzvinociok” (toate în limba ucraineană) și „Curierul ucrain-

nean” (în limba română). Organizația mai editează anual peste 30 titluri de cărți ale poezilor, prozatorilor și scriitorilor ucraineni, atât în limba ucraineană cât și în limba română.

Religie, tradiții și obiceiuri

Etnicii ucraineni sunt în cea mai mare parte creștin ortodocși, cu specificitatea că respectă calendarul iulian. Există instituții de cult importante ale comunității, una dintre acestea fiind Vicariatul ortodox ucrainean, din componența Bisericii Ortodoxe Române, cu sediul la Sighetu Marmăției (Vicariatul a fost înființat în anul 1996 și are în componență 25 de parohii și 52.000 de enoriași). Există totodată Vicariatul general ucrainean al bisericii greco-catolice, cu centrul la Suceava (Vicariatul a fost reînființat în anul 1996, având în jur de 6.000 de enoriași). În cartierul Drumul Taberii din București există o biserică de lemn frecventată de etnicii ucraineni, având al doilea hram Pokrova, adică Acoperământul Maicii Domnului. Este o sărbătoare de toamnă, care vestește

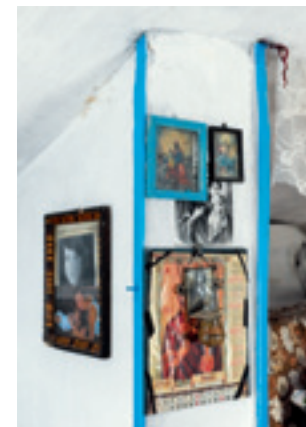
apropierea iernii, cea care acoperă ogoarele cu zăpadă. Comunitatea ucraineană are tradiții și obiceiuri aproape nealterate de trecerea timpului, extrem de bine conservate și autentice. Între cele mai frumoase se numără cele legate de sărbătorile religioase, festivalurile de colinde ucrainene de Crăciun fiind între cele mai impresionante. Un obicei care le este specific și care s-a revigorat în ultimii ani este încondeiatul ouălor, care de regulă era practicat de femei înainte de Paști. Ouă încondeiate pot fi găsite pe tot parcursul anului la Muzeul Țăranului Român, la Muzeul Național al Satului, iar mai nou chiar în librării și magazine de obiecte artisanale, fiind foarte solicitate de turiștii români și străini.

Dans, muzică, folclor

Ca și tradițiile, folclorul este foarte bine păstrat în comunități, iar la ora actuală este promovat de numeroase ansambluri de cântece și dansuri din toate zonele locuite de ucraineni. În Bucovina este vestit ansamblul Kozaciok din Bălcăuți, nelipsit de la festivaluri și concursuri naționale și internaționale, în Delta Dunării este renumit ansamblul Zadunaiska Sici, în București ansamblul Zorea, în Maramureș există ansambluri de folclor autentic în multe localități. Unul dintre acestea este Vocile Ronei.

Patrimoniu în București

Minoritatea ucraineană este reprezentată de Uniunea Ucrainenilor din România, cu sediul în București, str. Radu Popescu nr. 15. Ca și celelalte minorități naționale, este reprezentată în Parlamentul României de un deputat, care este și președintele organizației. Este recunoscută și colaborează cu diferite organizații internaționale ucrainene.

Casa din Letea, Dobrogea

Unul dintre cele mai importante obiective din București legate de cultura ucraineană este bustul scriitorului Taras Șevcenko, poetul național al Ucrainei, amplasat în Parcul Herăstrău, în zona aleilor de trandafiri. În fiecare an aici se depun coroane de flori în memoria ilustruului scriitor.

De asemenea, la Muzeul Național al Satului Dimitrie Gusti poate fi vizitată o casă de huțuli, ucraineni de munte din nordul României (gospodărie huțulă cu ocol întărit, secolul XIX, adusă din satul Breaza, județul Suceava).

Personalități

Întreaga comunitate ucraineană din România poartă un respect deosebit poetului național al Ucrainei, Taras Șevcenko (1814 - 1861). Opera sa literară este considerată ca fiind fondatoarea limbii și literaturii ucrainene moderne. A creat opere valoroase și ca pictor și ilustrator. Uniunea Ucrainenilor din România traduce și editează numeroase cărți din opera lui Taras Șevcenko, organizează în fiecare primăvară în toate filialele sale manifestări ample dedicate operei acestuia. În România un lider incontestabil al comunității și om de cultură, poet și publicist, a fost Ștefan Tcaciuc. Din generația actuală se cuvine menționată activitatea unor intelectuali remarcabili din București, care contribuie neobosit la viața culturală și editoria- ală a organizației - Coneliu Irod, Ivan Covaci, Iaroslava Colotelo, Mihai Traistă și mulți alții.

Who are we, Ukrainians?

Description

Ukrainians are the third minority ethnic group in Romania as number of inhabitants: 50,900 people, according to the 2011 census (61,350 according to the 2002 census), i.e. 0.3% of the overall population of Romania. Ukrainians mainly live in the Northern part of the country, in the Maramureş county, where they are 6.67% of the overall county population, in the Suceava county (8,506 people), as well as in Bucharest and in other towns, especially in the Timiş (7,261 people) and Tulcea counties (1,279 people). Ukrainians are the majority population in 12 places in Romania.

History

Archaeological and linguistic evidence show that an Eastern Slavic population settled in the Northern part of today's Romania in the 6th century, living along the Romanian local population. Most of the villages currently inhabited by Ukrainians are mentioned in historic documents in the 14th and the 15th centuries. This population settled in Dobruja and the Danube Delta in late 18th century and early 19th century, when some of the Zaporozhian Cossacks chased away by Czarina Catherine II of Russia took refuge here, with the Turks' approval. Locals call those haholi to distinguish them from their neighbours, the Lippovan Russians. The Ukrainian community in Banat was established between 1908 and 1918 by colonizing groups of Ukrainians mainly coming

from the mountain areas of Transcarpathia and Bucovina.

Language, education, publications

The Ukrainian-language education gained strength after 1990, teachers being trained in three Romanian towns: Sighetu Marmaţiei, Suceava, and Tulcea. Classrooms and groups with teaching in their mother tongue were established in dozens of schools in Maramureş, while the „Taras Şevcenko” high-school was reopened in Sighetu Marmaţiei in 1997 to teach classes in Ukrainian. The „Mihai Eminescu” Teaching High-school in Suceava also has got special grades where the future educators are being trained for the schools in the Ukrainian communes. Currently there are 63 primary schools in which Ukrainian is learnt as a native language by more than 7,000 children. Ukrainian language and literature is taught in some Romanian schools in the areas with compact Ukrainian population, while language higher education can be attended in Ukrainian at the Universities of Bucharest, Cluj,

and Suceava, where there is a specific Department.

The Ukrainian Union in Romania prints 5 publications on a monthly basis: „Vilne slovo”, „Ucrainskii visnik”, „Naş holos”, the children's magazine „Dzvinociok” (all these in Ukrainian) and „Curierul ucrainean” (in Romanian). The organization also publishes more than 30 titles a year of the Ukrainian poets, novelists, and writers, in both languages.

Religion, traditions, and customs

Most Ukrainian ethnics are Orthodox Christians, although they use the Julian calendar. The community has got several important religious institutions, such as the Ukrainian Orthodox Vicarage, a part of the Romanian Orthodox Church, headquartered in Sighetu Marmaţiei (the vicarage was established in 1996 and it comprises 25 parishes and 52,000 parishioners). There is also a General Ukrainian Vicarage of the Greek-Catholic Church, headquartered in Suceava (this vicarage was recreated in 1996, and counts around 6,000 parishioners). In the Drumul Taberii district of

Bucharest, there is a wooden church attended by Ukrainian ethnics. It is secondly dedicated to Pokrova, that is the Protection of the Mother of God, an autumn celebration announcing that winter approaches and is to cover the agricultural land with snow.

The Ukrainian community has had its traditions and customs almost unaltered by time, extremely well preserved and authentic. Among the most beautiful, there are those related to the religious holidays, the Ukrainian Christmas carol festivals being among the most impressive.

A specific custom of their which has been revived lately is egg decorating or painting, a craft generally performed by women before Easter. One can find decorated eggs throughout the year at the Romanian Peasant's Museum, at the National Village Museum, and more recently even in book stores and handicraft shops, as they are in fashion and in high demand for both Romanian and foreign tourists.

Dance, music, folklore

Just like traditions, folklore is very well preserved in communities, and it is currently promoted by many ensembles

performing music and dances from all the areas inhabited by Ukrainians. Ensemble Kozaciok from Bălăuţi is famous in Bucovina, a permanent guest at domestic and international festivals and competitions; ensemble Zadunaiska Sici is renowned in the Danube Delta, Zorea group in Bucharest, while in Maramureş there are genuine folklore ensembles in several localities, such as Vocale Ronei.

Heritage in Bucharest

The Ukrainian minority is represented by the Ukrainian Union of Romania, headquartered in Bucharest, 15 Radu Popescu street. Like the other national minorities, this one is represented by a deputy in the Romanian Parliament, who is also the president of the organization. It is renowned and it collaborates with various international Ukrainian organizations. One of the most important attractions in Bucharest related to the Ukrainian culture is writer Taras Şevcenko's bust, Ukraine's national poet, which can be seen in the Herăstrău Park, in the rose bed area. Wreaths of flowers are being laid there every year for the famous writer's memory. A 19th-century hutsul house with reinforced yard can be visited

Rehearsal of popular folk songs

at the Dimitrie Gusti National Village Museum, which was brought from the Breaza village, Suceava county. Hutsuls were mountain area Ukrainians living in Northern Romania.

Personalities

The entire Ukrainian community in Romania has a deep respect for Ukraine's national poet, Taras Şevcenko (1814 - 1861). His literary work is considered as founding the modern Ukrainian language and literature. He authored valuable works as a painter and illustrator as well. The Ukrainian Union of Romania has many of Taras Şevcenko's works translated and published, and it organizes a large range of events praising his work during every spring in all the Union's branches.

Ştefan Tcaciuc was an incontestable culture personality, a poet, a journalist, and leader of the Ukrainian community in Romania. The current generation of remarkable intellectuals in Bucharest include Corneliu Irod, Ivan Covaci, Iaroslava Colotelo, Mihai Traistă and many others, who all bring their tireless contribution to the cultural and publishing life of the organization.

Traditional instrument

Traseul 1 - Route 1

1

Teatrul Național Ion Luca Caragiale

"Teatrul cel Mare" a fost inaugurat la 31 decembrie 1852, de Anul Nou, cu piesa "Zoe sau Amantul împrumutat", pe locul actual al hotelului Novotel. Lucrările se întâmplau în vremea domnitorului Barbu Știrbei. Repertoriul universal și cel național, pleiada de actori români și străini care au evoluat pe scena lui i-au dat strălucire, l-au transformat într-o instituție prestigioasă a orașului. Bombardat cu sălbăcie de aviația germană în 1944, n-a mai putut fi refăcut după război. În 1973 s-a inaugurat clădirea nouă, pe care o putem admira astăzi, cu spectacolul *Simfonia patetică* de Aurel Baranga. Atunci a primit și numele marelui dramaturg Ion Luca Caragiale. Proiectul a aparținut unui colectiv de arhitecți. În 1975 s-a redeschis Muzeul Teatrului Național. În 1978 un incendiu distrugător a avariat parțial clădirea. Lucrările de remediere au durat opt ani. Amenajările din ultimii ani, conjugate cu un repertoriu de excepție, au adus Teatrul Național la standarde internaționale.

Ion Luca Caragiale National Theatre

"The Great Theatre" was inaugurated on December 31st, 1852, for the New Year's Eve, with the play "Zoe sau Amantul împrumutat", on the current location of the Novotel hotel. It was back during the rule of prince Barbu Știrbei. The universal and the national repertoires of the theatre, as well as the exquisite range of

Romanian and foreign actors performing on its stage turned it into a prestigious institution of the city. Violently bombed by the German air forces in 1944, it could only be rebuilt after the Second World War. The new building of the National Theatre, that we can admire nowadays, was inaugurated in 1973 with the show *Simfonia patetică* by Aurel Baranga. It was then that the theatre was named after the great playwright Ion Luca Caragiale. The project was carried out by a group of architects. The Museum of the National Theatre was reopened in 1975. A destructive fire partially ruined the building in 1978. The refurbishment works lasted for eight years. The arrangements operated over the latest years, along with an outstanding repertoire brought the National Theatre at international standards.

2

Casa Nicolae Filipescu

Este situată pe strada Bătești, în spatele Hotelului Intercontinental; aici a funcționat vreme

îndelungată Ambasada SUA. Construcția, începută în 1880, i se datorează arhitectului de origine elvețiană, naturalizat la noi, Louis Blanc. Proprietarul, Nicolae Filipescu (1862-1916), om politic de expresie conservatoare, a locuit aici toată viața. Ministru în mai multe rânduri, președinte al Partidului Conservator, temperamentalul Nicolae Filipescu s-a manifestat explicit încă din 1914, la izbucnirea Primului Război Mondial, de partea Antantei. A întemeiat în acest sens Acțiunea națională, transformată mai apoi în Uniunea Sacră, organisme care au militat permanent pentru intrarea noastră în război cu credința fermă că la sfârșitul conflagrației ne vom împlini idealul național, dobândirea Transilvaniei. Alături de Take Ionescu rămâne un simbol de statornicie politică, spirit constructiv și patriotism desăvârșit.

Nicolae Filipescu Villa

It is located on Bătești street, behind the Intercontinental Hotel; the embassy of the United States has been hosted

de tineret, orchestra de suflători Karpatsenshow. Casa de Cultură colaborează cu instituții și asociații ale sașilor și șvabilor stabiliți în străinătate, cu ambasade, centre culturale, universități etc.

Friedrich Schiller Cultural Centre

It is hosted in a building which belonged to the Mavrocordat family. The institution was established in 1957 and was operational until the end of 1961. It ceased its activity from 1961 until 1969, then it was replaced by a branch of the "Mihail Sadoveanu" City Library. On December 12th, 1969 it was re-established as a cultural institution for the German minority in Bucharest, a status it still has today. It currently operates under the coordination of the City Hall of Bucharest. It deploys German and English courses for trainees of all ages. The Cultural Centre is the most important meeting place for the ethnic Germans living in Bucharest. It is also the place where most of the projects and events organized by the German Democratic Forum – the Extracarpatic Region take place. The German community gathers here for holidays, for the Carnival, on the Day of the

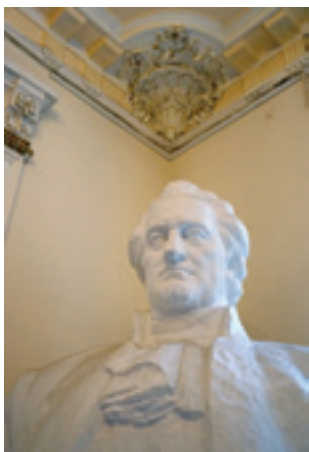
there for a long period. The building, started in 1880, is due to the Swiss-born architect Louis Blanc, later naturalized as a Romanian. The owner of the villa, Nicolae Filipescu (1862-1916), a conservative politician, lived there his entire life. A minister for several terms, and president of the conservative party, the temperamental N.F. has explicitly placed himself by the side of the Entente even since 1914, when the First World War burst out. He established The general action in this respect, later called The sacred union, both political bodies directing their permanent efforts towards Romania's participating in the War, because he strongly believed our national ideal of getting Transylvania back would come true by the end of the conflagration. He remains, with Take Ionescu, a symbol of political steadiness, constructive spirit, and flawless patriotism.

3

Casa de cultură Friedrich Schiller

Se află într-o clădire care a aparținut familiei Mavrocordat. Instituția a fost înființată în anul 1957 și a funcționat până la sfârșitul anului 1961. Între 1961 – 1969 și-a încetat activitatea;

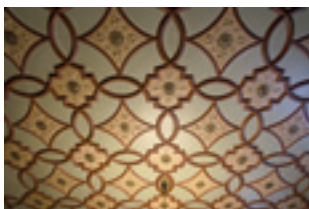

4

Casa Melik – Muzeul Theodor Pallady

Este situată în cartierul armenesc, fiind considerată cea mai veche casă din București. A fost ridicată pe la 1750-1760. În 1815 era în proprietatea lui Chevork Nazaretoglu care o renovează în 1822. O nepoată a lui se căsătorește cu arhitectul Iacob Melik și astfel casa ajunge, în 1847, în stăpânirea acestuia. Aici s-au adăpostit o vreme personalități politice implicate în Revoluția de la 1848. Soția arhitectului, Ana, a lăsat-o

Former Deportees in the USSR. The Leica photography club, the youth organization, the Karpatsen show blower orchestra also deploy their activities here. The Cultural Centre collaborates with institutions and associations of Saxons and Swabians established abroad, with embassies, cultural centres, universities, etc.

The Melik House – Theodor Pallady Museum

The Melik House, located in the Armenian district, is considered the oldest house in Bucharest. It was erected around the years 1750 to 1760. In 1815, the house was owned by Chevork Nazaretoglu, who had it renovated in 1822. One of his nieces got married to architect Jacob Melik, and the house got into the latter's property in 1847. Several historical personalities involved in the 1848 Revolution got a shelter in this house. The architect's wife, Ana Melik, left the house to the Armenian community through her will, requiring that a shelter is being set up there for the poor widows in the community. The building has been indeed used for this purpose for 25 years. After the Second World War it has been occupied by various tenant families for about 20 years. The Armenian community failed to regain the building. The Communist authorities offered this house to spouses Gheorghe and Serafina Răuț in the late 1960s, to shelter their art collection. An architectural jewellery, the Melik Villa later became the Pallady Museum.

5

Complexul religios și social cultural al comunității armenice

Este organizat în jurul clădirii celei mai impunătoare, catedrala cu hramul Sfinților Mihail și Gavril, de pe Bd. Carol I. Catedrala fost construită între 1911 și 1915, după planurile arhitectului Dimitrie Maimarolu. Sursa de inspirație a acestuia a fost catedrala din Ecimiazdin (Armenia) Biserica (30x15 m) are un plan bazilical trinaț, combinat cu o

cruce greacă înscrisă. O turlă mare, cu douăsprezece laturi, se înalță peste naos, prin intermediul arcelor ce se descarcă pe 4 piloni din zid. Turnul clopotniță cu două niveluri de arcade este situat în axul bisericii, peste pridvorul deschis, pe plan pătrat. Pereții laterali ai navei și semicalota sferică sunt împodobite cu picturi independente de mari dimensiuni. În 1971, pictorul Eugen Profeta a restaurat pictura murală.

Complexul mai cuprinde reședința episcopală, biblioteca, muzeul eparhial și clădirea fostei școli armenice, în prezent sediul Uniunii Armenilor din România. Casa de Cultură Armeană Hovsep și Victoria Dudian poartă numele donatorilor; e situată pe latura de apus a Catedralei, orientată cu fața spre biserică. A fost ridicată în anul 1944 pe locul fostei Școli armenice „Misakian”, prin strădanile profesorului H. Dj. Siruni. Arhitect a fost Emil Călinescu. Stilul armenesc al construcției este întărit de decorațiile și ornamentele de pe fațadă, preluate după motivele Catedralei Zvartnots din Armenia. O parte semnificativă a moștenirii culturale armenice din România se păstrează în Muzeul Eparhiei Armenice și provine din donații și

revistei armenice Nor Ghiank (Viață Nouă) iar după 1990 și cea a revistei Ararat. După un an de renovări, pe 13 mai 2012 a fost deschis Centrul Cultural care găzduiește reuniuni, seri culturale, lansări de carte, proiecții de filme, etc. Zeci de personalități din mediul cultural românesc, din Armenia, Franța, Italia și SUA au fost invitate pentru a susține conferințe și prelegeri despre istoria, cultura și civilizația armeană.

The religious, social, and cultural complex of the Armenian community

This complex is organized around the most imposing building, the Armenian Cathedral, dedicated to Archangels Michael and Gabriel, and built between 1911 and 1915 according to the design plans signed by architect Dimitrie Maimarolu. He was inspired by the cathedral in Ecimiazdin (Armenia). The church (30x15 m) has a three-nave basilica plan, combined with a Greek cross inscribed within. A large, twelve-sided tower rises over the nave, through the arches discharging the weight on four pillars built in the wall. The two-arched bell

din bisericile armenice din Moldova și Muntenia. Fondul de carte este deosebit de bogat (peste 1100 de volume). În 1927, Hagop Siruni, împreună cu alți intelectuali armeni, a întemeiat Biblioteca Centrală Armeană din București, devenită mai târziu nucleul bibliotecii și muzeului Casei de Cultură Armeană.

Strada Armenească a avut odinioară vecinătăți către "Târgul de afară" (adică ceea ce azi este Calea Moșilor) cu mahalaua Olari, mahalaua Popei Hieria și mahalaua Caimata, în preajma Podului Armenilor – toate în vopsea galbenă. Strada Armenească este locuită și azi de familii de armeni, găzduind instituții reprezentative. Este cunoscută mai ales pentru că vara, la începutul lunii august, aici se organizează una dintre cele mai frumoase manifestări artistice din București – Festivalul Strada Armenească. În 2018 a ajuns la a V-a ediție.

Strada Armenească adăpostește, la nr. 13, Centrul Cultural Armean. Casa a aparținut odinioară familiei Melik; a fost naționalizată, au locuit ani de zile câteva familii de armeni iar în partea din față a funcționat, vreme de 60 de ani, redacția

tower is located in the church spindle over the open porch, on a square shape. The nave's side walls, as well as the spherical semicircle are decorated with large, independent paintings. Painter Eugen Profeta restored the mural painting in 1971.

The complex also includes the episcopal residence, the library, the eparchial museum, and the building of the former Armenian school, now the headquarters of the Armenian Union of Romania. The Hovsep and Victoria Dudian Armenian Culture Centre is named after its donors; it is situated on the west side of the Cathedral, facing the church. It was built in 1944 on the site of the former „Misakian” Armenian School through the efforts of Professor H. Dj. Siruni. The architect of this construction was Emil Călinescu. The Armenian style of the building's architecture is reinforced by the decorations and ornaments on the façade, taken over from the motives of the Zvartnots Cathedral in Armenia.

A significant part of the Armenian cultural heritage in Romania is preserved in the Armenian Diocese Museum from donations and Armenian churches in

Moldova and Wallachia. Its book collection is particularly rich – more than 1,100 volumes on the records. Hagop Siruni, along with other Armenian intellectuals, established the Armenian Central Library in Bucharest in 1927, which later became the nucleus of the Armenian Library and Cultural Centre Museum.

Armenească Street was once neighbouring the „Outside Fair” (what is nowadays called Calea Moșilor) through the Olari slum, Father Hierea's slum, and Caimata slum, close to the Armenian Bridge – all painted in yellow. Even now Armenească Street is inhabited by Armenian families, and it hosts institutions representing this minority, but it is foremost known because one of the most beautiful festivals in Bucharest – the Armenian Street Festival is held there every summer, at the beginning of August. Its 5th edition took place in 2018.

The house that currently hosts the Armenian Cultural Centre is located on Armenească street at no. 13, a former property of the Melik family. The house was nationalized, inhabited by several Armenian families, and

the area facing the street has sheltered the editorial office of the Armenian magazine Nor Ghiank (New Life) for more than 60 years, as well as the Ararat magazine after 1990. Following one year of refurbishment works, this centre was opened on May 13th, 2012, which can host meetings, cultural events, book launches, movie screenings, etc. From the opening to date, dozens of personalities from the Romanian cultural environment, as well as from Armenia, France, Italy, and the USA were invited to deliver conferences and lectures on the Armenian history, culture, and civilization.

Biserica Greacă

Se află pe Bulevardul Pache Protopopescu, în proximitatea Ambasadei Republicii Elene și are hranul Buna Vestire. Cele doua clădiri au fost ridicate în ultimul deceniu al secolului al XIX-lea, prin eforturile reprezentanților diplomatici, ale comunității elene din București și unor binefăcători generoși. Etnicii greci nu locuiau concentrați într-un singur cartier și frecventau bisericile ortodoxe românești. Lăcașul propriu de închinare a fost inaugurat în 1901, cu fonduri oferite în principal de Panaghis Harokopos. Planul aparține arhitectului german A. Lardel. Iconostasul de marmură a fost executat la Atena de T. Trompos, după planurile arhitectului Anastasios Metaxas. Pictura murală aparține lui Constantin Liokis Leivadas. Cutremurele din noiembrie 1940 și martie 1977 au afectat serios biserica, dar edificiul a avut cel mai mult de suferit de pe urma prigoanei comuniste. Restaurarea capitală s-a făcut în 1999, prin grija familiei Dimitrie și Elena Gregoriadi din Salonic. Concomitent s-a refăcut și clădirea Ambasadei,

ambele fiind reinaugurate la 19 aprilie 2002, cu participarea unor invitați de rang înalt. În curtea bisericii se află bustul lui Rigas Veleslinis, operă datorată lui Thanasis Fampas.

Greek Church

The Greek Church in Bucharest, celebrated for the Annunciation Day, is located on Pache Protopopescu Boulevard, in the vicinity of the Embassy of the Hellenic Republic. The two buildings were erected in the last decade of the 19th century as a result of the efforts made by the then Greek diplomats, the Greek community in Bucharest, and some generous benefactors. Ethnic Greeks did not live in a single neighbourhood, and they used to attend the service at the Romanian Orthodox churches and only later did they build a church of their own using funds mainly provided by Panaghis Harokopos, which was inaugurated in 1901. The construction design was made by the German architect A. Lardel. The marble iconostasis was manufactured in Athens by T. Trompos, after a design by

architect Anastasios Metaxas. The wall painting was made by Constantin Liokis Leivadas. The earthquakes of November 1940 and March 1977 seriously affected the church, but the edifice had the most to suffer from communism. Major repairs were only made in 1997, by the care of the Dimitri and Elena Gregoriadi family in Thessaloniki. At the same time, the Embassy building was rebuilt, both buildings being inaugurated again on April 19th, 2002, in the presence of high-level guests. A Rigas Veleslinis's bust sculpted by Thanasis Fampas embellishes the church's yard.

Strada Anton Pann

Strada, scăpată ca prin minune de demolările din anii '80, păstrează povestea celui care a locuit aici în cea mai prolifică perioadă a creației sale și i-a dat numele, Anton Pann. Era de origine modestă, fiu al unui rom valah și al unei aromânce sau grecoace, născut la Sliven în Bulgaria. S-a stabilit la București în 1812, pe la 16 ani. Avea voce frumoasă și vorbea grecește, turcește, românește. Pe lângă preocupările legate de muzica bisericească, a fost culegător de folclor, apoi autor de opere originale. Spera ca proverbele, zicătorile, poveștile lui să fie de învățătură pentru contemporani (cuprinse în volumele *Povestea vorbei*, *Școala moralului*, *Cântece de lume*). În casa unde a locuit pe această stradă și-a instalat o tipografie; numai între anii 1852 și 1853 se pare că a tipărit 22 de cărți. A fost profesor de muzică bisericească la Seminarul Teologic din București și cântăreț la mai multe biserici bucureștene. A fost înmormântat la Biserica Sf. Stelian Lucaci, unde dăinuiește în timp monumentul lui funerar.

Anton Pann Street

Anton Pann Street, remarkably relieved by the demolitions of the 1980s, preserves the story of the one who lived here in the most prolific period of his career and who gave his name to the street. Anton Pann was of modest origin, the son to a Wallachian Gypsy and an Aromanian or Greek woman, born in the village of Sliven, Bulgaria. He settled in Bucharest in 1812, at the age of 16. He had a beautiful voice and spoke Greek, Turkish, and Romanian. Besides his concerns about church music, he was a folk writer, and then author of original works. He hoped his proverbs, sayings, and stories (included in the volumes *Povestea vorbei*, *Școala moralului*, *Cântece de lume*) may be instructive for his contemporaries. Only between 1852 and 1853 he appears to have printed 22 books in the house on this street where he lived and installed a printing office. He was a church music instructor at the Theological Seminary in Bucharest and a singer at several Bucharest churches. He was buried in the St. Stelian Lucaci church, where his funeral monument endures.

Teatrul Evreiesc de Stat

Numit inițial Teatrul Barasheum, după numele străzii Dr. Iuliu Barash unde se afla; este un reper important al vechiului cartier evreiesc. Își trage rădăcinile din primul teatru evreiesc profesionist din lume, înființat la Iași, în vestita grădină Pomul Verde, prin efortul artistului și scriitorului Avram Goldfaden. Primul spectacol a fost prezentat în 1876 și a fost foarte apreciat de spectatori și de critici, inclusiv de Mihai Eminescu. Trupa lui Avram Goldfaden a ajuns la București în 1877 și a hotărât să rămână aici. Ulterior Teatrul Evreiesc de Stat s-a confruntat cu politicile antisemite ale regimului aflat la putere în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când s-au pus în scenă numai piese de revistă, în limba română. În anul 1948 a devenit instituție culturală de stat. Până astăzi a funcționat permanent, prezentând peste 200 de premiere – dramaturgie românească și universală, dar mai ales dramaturgie în limba idiș, limba vorbită de cei mai mulți dintre strămoșii evreilor de astăzi din România. Teatrul contribuie și în prezent la păstrarea culturii evreilor așkenazi,

la promovarea culturii și limbii idiș, rămânând una din puținele instituții europene cu acest profil. Se află în coordonarea Primăriei Municipiului București și participă frecvent la turnee și festivaluri internaționale. De câțiva ani este și organizatorul unui festival internațional la București. În 2018 teatrul a aniversat 70 ani de la înființarea sa în actuala formulă și a fost decorat de președintele României.

Jewish State Theatre

The Jewish State Theatre, originally called the Barasheum Theatre, from the name of Dr. Iuliu Barash Street where it was located, is an important landmark of the old Jewish district. It draws its roots from the first professional Jewish theatre in the world, which came into existence in Iași, in the famous Green Tree garden, through the effort of artist and writer Avram Goldfaden. The first show of this theatre was performed in 1876 and was highly appreciated by both the audience and critics, including the poet Mihai Eminescu. Avram Goldfaden's company performed in several cities and, once arrived in Bucharest in 1877, they decided to stay. Subsequently, the

Jewish State Theatre confronted the anti-Semitic policies of the regime in power during the Second World War, during which variety plays in Romanian only were staged. The State Jewish Theatre became a state cultural institution in 1948. From then until nowadays, it has been continuously functional, staging over 200 premieres – Romanian and universal dramaturgy, but mostly plays in Yiddish, the language spoken by most ancestors of today's Jews in Romania. The theatre is still contributing to preserving the culture of the Ashkenazi Jews, promoting Yiddish culture and language, remaining one of the few European institutions with this profile. It is coordinated by the City Hall of Bucharest and frequently participates in international tours and festivals. The theatre has been the organizer of an international festival in Bucharest for a few years now. In 2018 it celebrated its 70th anniversary in the current organization and received a decoration from the President of Romania.

Muzeul de Istorie și Cultură a Evreilor din România

Fosta sinagogă „Templul Unirea Sfântă”, ridicată în anul 1836 de breasla croitorilor evrei din București, restaurată în 1910, adăpostește în prezent Muzeul de Istorie și Cultură a Evreilor din România. În anul 1978, Templul Unirea Sfântă, aflat pe strada Mămulari nr. 3, a devenit muzeu al comunității, prezentând publicului cărți și obiecte vechi extrem de valoroase, lucrări de artă semnate de membri vestiți ai obștii. Aici este întâmpinat cu plăcere fiecare vizitator dornic să afle detalii despre istoria evreilor

și a comunităților evreiești din România, de la origini și până în prezent.

Jewish History and Culture Museum of Romania

The former synagogue "Temple of the Holy Union", built in 1836 by the Jewish tailors' guild in Bucharest, restored in 1910, now houses the Jewish History and Culture Museum of Romania. In 1978, the Temple of the Holy Union, located on

3 Mămulari Street, became the museum of the Jewish community, displaying to the public extremely valuable books and old objects, works of art created by well-known members of the Jewry. Every visitor who is eager to find out details of the history of the Jews and that of the Jewish communities in Romania, from their origins to the present, is welcomed here.

Sinagoga Mare

În 1846, Obștea Evreilor Polonezi, așkenazi, solicită aprobare

pentru cumpărarea unui teren în mahalaua Sf. Vineri, pentru următoarele construcții: spital, școală, casă pentru haham și sinagogă. Construcția începe în decembrie 1846, pe strada Clucerul Udricani, colț cu strada Vasile Adamache de astăzi. A fost întreruptă de reclamațiile locuitorilor creștini din cartier. Un an mai târziu, în aprilie 1847, domnitorul Gheorghe Bibescu aprobă construirea sinagogii și a școlii, dar nu și a spitalului. Ulterior, arhitectului statului i s-a cerut să controleze rezistența construcției, deoarece capacitatea era de cel puțin două mii de enoriași.

Sinagoga Mare, cunoscută și ca Sinagoga poloneză, a fost reparată, restaurată, extinsă de mai multe ori, între 1865 - 1909, apoi electricată, între 1913-1915. În 1926 și 1930 s-au construit două corpuri suplimentare de clădire, iar în 1936 a fost pictat plafonul. Declarată monument istoric, din anul 1992, Sinagoga Mare adăpostește și Muzeul Holocaustului.

Great Synagogue

In 1846, the Polish Jewish Community, made of Ashkenazi, sought permission to buy a land

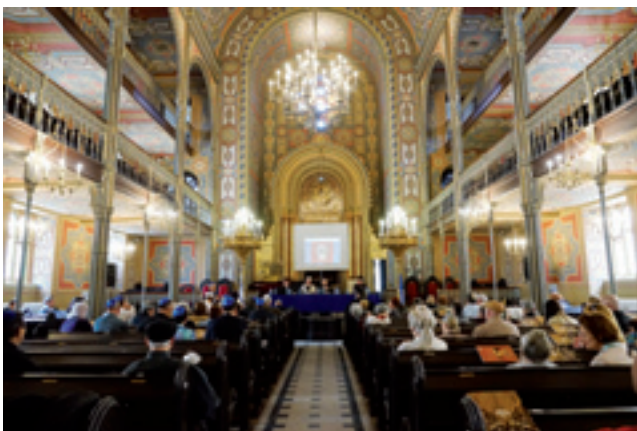

The Great Synagogue, also known as the Polish Synagogue, was repaired, restored, and extended several times between 1865 and 1909, then electrified, between 1913 and 1915. Two additional buildings were built in 1926 and 1930, and the ceiling was painted in 1936. Declared a historical monument, the Great Synagogue has also housed the Holocaust Museum since 1992.

Templul Coral

in the Sf. Vineri slum for the following buildings: a hospital, a school, a hakham house, and a synagogue. The construction started in December 1846 in Popescu's slum, at Clucerul Udricani and today's Vasile Adamache Street crossroads, but it was interrupted by the complaints of the Christian inhabitants in the neighbourhood. A year later, in April 1847, ruler Gheorghe Bibescu approved the construction of the synagogue and the school, but not that of the hospital. Later, the state architect is appointed to check the construction's strength, as it has a capacity of at least two thousand parishioners.

Alianței Israelite Universale. El solicitase Adunării Constituante să renunțe la restricțiile puse în calea naturalizării evreilor. Refăcută și cu sprijinul financiar al Casei regale, sinagoga este inaugurată în iulie 1867, devenind centrul vieții religioase evreiești bucureștene. Imobilul este renovat în 1932 și extins cu o clădire nouă un an mai târziu. Edificiul a fost afectat de cutremurul din 1940, a fost devastat în timpul rebeliunii legionare, iar în anul 1945 a fost refăcut. După cutremurul din 1977 a fost renovat. Cea mai amplă lucrare de renovare, conservare și consolidare a durat 8 ani și s-a finalizat în luna decembrie 2014, odată cu reînnoirea și sărbătoarea Hanuka. În fața templului a fost amplasat un monument în forma unei menora (sfesnic iudaic cu șapte brațe, simbol al templului, al prezenței lui Dumnezeu și al vieții veșnice) în memoria victimelor Holocaustului. În curtea Templului Coral se află și sediul Federației Comunităților Evreiești din România – Cultul Mozaic.

The Coral Temple

The "Community of the Jewish Faith" was established in 1857 in order to build the Coral Temple; the building process began in the same year. However, the building process itself began in 1864, at Jacob Löbel's initiative, a shareholder of the Ottoman Bank in Bucharest, and it is completed two years later. Financial contributors include Mihail Kogălniceanu. In 1866, the inauguration of the temple is being prepared, precisely because of the problems caused by the refusal of the authorities to grant the naturalization of the Romanian Jews. The Neo-Moorish building of the Coral Temple is being subject to arson and devastated during the anti-

Semitic manifestations during the visit to Bucharest of Adolphe Cremieux, President of the Universal Israeli Alliance, who asked the Constituent Assembly to abandon restrictions on the naturalization of the Jews. Rebuilt with the financial support of the Royal family, the synagogue was inaugurated in July 1867, becoming the centre of the Jewish religious life in Bucharest. The building was renovated in 1932 and extended with a new building one year later. The edifice was affected by the 1940 earthquake, devastated during the Legionary rebellion, and restored in 1945. It was refurbished after the 1977 earthquake. The most extensive renovation, preservation and consolidation work lasted eight years and was completed in December 2014, with the second inauguration and the Hanuka celebration. In front of the temple was placed a menorah-shaped memorial (seven-lamp Jewish candlestick, symbol of the temple, of God's presence, and of eternal life) in memory of the Holocaust victims. The headquarters of the Federation of Jewish Communities of Romania – the Mosaic Faith are located in the courtyard of the Coral Temple.

Biserica Sf. Gheorghe Nou

Prima atestare documentară pe acest loc este în jurul anului 1575 când se pomenește de biserica Sf. Gheorghe a Mitrei Vornicul. Construcția, ridicată din lemn, apoi din zidărie, se ruinează la sfârșitul sec. XVII. Constantin Brâncoveanu Vodă decide refacerea din temelii a bisericii. A fost sfințită la 29 iunie 1707 în prezența patriarhului de Ierusalim. În jurul ei s-a ridi-

cat, de același voievod, un han uriaș cu câteva sute de încăperi. În 1720, doamna Marica, soția domnitorului martir, i-a adus aici în taină osemintele, adunate din apa Bosforului, după uciderea samavolnică a acestuia la Istanbul, în 1714. Biserica a fost grav avariata de incendiul din 1847 care a distrus o treime din oraș și de cutremurele din 1940 și 1977. A fost, la răstimpuri, restaurată de arhitecții Xavier Villacrosse, Ștefan Balș și Henriette Delavrancea Gibory. În fața bisericii se află stauia voievodului Constantin Brâncoveanu, operă a lui Oscar Han. În curte este marcat km. 0 de la care se măsoară distanțele pentru întreaga țară.

Sf. Gheorghe Nou Church

Its first certification on this location dates from around 1575, when Sf. Gheorghe church built by the prince's steward Mitrei was mentioned in historical documents. The building, erected in wood, and afterwards in masonry, had been ruined at the end of the 17th century. Prince Constantin Brâncoveanu rules to have the church built again from scrap. The church was inaugurated

with on June 29th 1707, in the presence of the Patriarch from Jerusalem. The same prince ordered to build an enormous inn with a few hundreds rooms around the church. Lady Maria, the martyr prince's wife, secretly brought his reliquaries here in 1720 – they had been picked from the waters of Bosporus after the prince was abusively killed in 1914 in Istanbul. The church was seriously damaged by the 1847 fire, which destroyed one third of the town, and by the 1940 and 1977 earthquakes. It was restored by architects Xavier Villacrosse, Ștefan Balș, and Henriette Delavrancea Gibory at various moments in time.

Prince Constantin Brâncoveanu's statue made by Oscar Han is placed in front of the church. The "0 km" of Bucharest is marked in the church's courtyard and it is used to measure the distances for the entire country.

13

Catedrala catolică Bărăția

Cel mai vechi lăcaș de cult romano – catolic din București, cu hramul Nașterea Preasfintei Fecioare Maria – Sfânta Maria a Darurilor, e situată între spitalul Colțea și Piața Unirii. Prima atestare documentară datează de la mijlocul secolului al XVI-lea. A fost incendiată, devastată, părăsită și refăcută de mai multe ori între 1595 și 1841. Au susținut de fiecare dată reconstrucția atât credincioșii locului cât și negustorii bulgari din Chiprovăț și Cobilovaț, as well as the Romanian rulers Matei Basarab, Ștefan Cantacuzino, and Nicolae Mavrocordat, and the Austrian emperor Leopold I. Clădirea actuală datează din anul 1848, iar clopotul cel mare din 1855, realizat cu contribuția împăratului austriac Franz Josef. După cutremurul din 1977, turnul – clopotniță, casa parohială și spațiile adiacente au fost restaurate.

Catholic Bărăție Cathedral

The Bărăției Cathedral, dedicated to the Birth of the Most Holy Mother of God – St. Mary of the Gifts, is the oldest Roman Catholic worship place in Bucharest. It is located between Colțea Hospital and Unirii Square. The first documentary certification dates back to the middle of the 16th century. The cathedral was subject to arson, devastated and deserted

several times between 1595 and 1841. The local parishioners, the Bulgarian merchants from Chiprovăț și Cobilovaț, as well as the Romanian rulers Matei Basarab, Ștefan Cantacuzino, and Nicolae Mavrocordat, and the Austrian emperor Leopold I helped rebuild the church each time. The current building dates from 1848, while the big bell dates from 1855, when it was made with the help of the Austrian Emperor Francis Joseph. The bell tower, the parish house, and the adjacent precincts were restored after the 1977 earthquake.

14

Spitalul Colțea

Lângă biserica clucerului Colțea Doicescu, spătarul Mihai Cantacuzino și soția lui Maria, după ce refac de zid biserica, ridică în preajmă un spital, inaugurat în 1704, cu 24 de paturi, pentru bărbați și pentru femei. A folosit modelul spitalului venețian St. Lazzaro e Medicvanti. Adiacent, erau camere de oaspeți, chilii pentru săraci și o școală unde se predă în limbile română și slăvonă. În proximitate, oștenii lui Carol al XII-lea, regele Suediei, au ridicat, la 1710, Turnul Colței, cea mai înaltă construcție a orașului din acea vreme (peste 50 metri). Bucureștenii se mândreau cu ea și exista chiar o zicală: înalt cât Turnul Colții. A fost demolat în 1888 pentru sistematizarea bulevardului Colții. Spitalul acorda asistență săracilor, cerșetorilor, străinilor nevoiași. Fondurile proveneau din veniturile mănăstirii, ale hanului și de la familiile boierești milostive. În temeiul creat și o "condică a frățietății" unde erau pomeniți donatorii. Alexandru Dim. Ghica vodă, în anii 1837-1842, a refăcut clădirea iar numărul paturilor a sporit la 60. Noile planuri le-a făcut arh. H. Feiser. Aici au profesat mai ales medici greci:

Apostol Arsaki, Constantin Darvari, Constantin Filitti; primul român a fost dr. Ioan Serafim. În 1842, s-a deschis aici "Școala de mică chirurgie", prima instituție de învățământ medical din Țara Românească. Unul din inițiatori și apoi profesor a fost dr. Nicola Crețulescu, primul român cu un doctorat în medicină (Paris, 1839). Tot aici dr. Dimitrie Vartiadi face prima operație la noi sub anestezie cu eter. În fața clădirii este amplasată statuia ctitorului, spătarul Mihai Cantacuzino, din marmură de Carrara, operă a sculptorului Karl Storck, realizată în anul 1869.

Colțea Hospital

The prince's sword bearer Mihai Cantacuzino and his wife Maria have the lord steward Colțea Doicescu's church refurbished and a hospital build next to it and inaugurated in 1704, with 24 beds for male and female patients. It was inspired by the Venitian hospital St. Lazzaro e

Medicvanti. The monastery also included guest rooms, shelters for poor people, and a Romanian and Slavonic language school. The soldiers of Sweden's King Charles XIIth had the Colțea Tower was built nearby in 1710 as the tallest building of the city at that time (over 50 meters), with which the Bucharest inhabitants were boasting. There was even a saying: he is as tall or it is as high as the Colțea Tower. It was demolished in 1888 to have the Colțea boulevard enlarged and systematized. The hospital provided assistance for the poor, beggars, and foreigners in need. The funds came from the revenues of the monastery, the inn, and those of the merciful boyar families. The builder had even established a "brotherhood record" to write the donors' name. Prince Alexandru Dim. Ghica had the building restored and the hospital extended to 60 beds from 1837 to 1842. The new plans for the hospital were designed by architect H. Fraser. Greek doctors mainly worked

at the Colțea Hospital: Apostol Arsaki, Constantin Darvari, and Constantin Filitti. The first Romanian doctor was Ioan Serafim. The „Small Surgery School”, the first medical education institution in Wallachia, was inaugurated here in 1842. One of its initiators and teachers was Nicolae Crețulescu, the first Romanian to hold a PhD in medicine (defended in Paris, in 1839). Dr. Dimitrie Vartiadi conducted the first surgery with ether anaesthesia in Romania at the Colțea Hospital. The founder's statue, sword bearer Mihai Cantacuzino, can be seen in front of the building, made of Carrara marble by sculptor Karl Storck in 1869.

15

Palatul Suțu - Muzeul Municipiului București

Palatul este una dintre cele mai vechi reședințe boierești din București și unul dintre puținele

imobile care au rămas nemodificate de mai bine de 150 de ani. A fost construit de Costache Suțu, din familia fanariotă originară din Epir și care a dat mai mulți domnitori Țării Românești și Moldovei. A fost lucrat după planurile arhitecților Conrad Schwink și Johann Veit, între anii 1833 și 1835. Balurile date de perechea întemeietoare rivalizau cu cele de la palatul regal. Imobilul a fost vândut, a aparținut unei bănci, apoi a fost naționalizat. În 1956 a ajuns sediul Muzeului Municipiului București. Are un patrimoniu impresionant și în prezent găzduiește expoziția permanentă Timpul Orașului; organizează

numeroase expoziții, spectacole, concerte, fiind una dintre cele mai active instituții culturale din București.

Suțu Palace – Bucharest City Museum

The palace is one of the oldest aristocratic residences in Bucharest and one of the few buildings that have remained unchanged for more than 150 years. It was built by Costache Suțu of the Phanariote family coming from Epirus, which has given several rulers for Wallachia and Moldova. The palace was built according to the plans of the architects Conrad Schwink and Johann Veit, between 1833 and 1835. The balls organized by the founding family rivalled with those given at the royal palace. The building was sold, owned by a bank, then nationalized. In 1956 it

became the headquarters of the Bucharest City Museum. It hosts an impressive patrimony and it is currently hosting the permanent exhibition City Time. The palace organizes numerous exhibitions, performances, concerts, being one of the liveliest and open cultural institutions in Bucharest at the moment.

Biserica Bulgară

Pe un loc altădată al mănăstirii Colțea s-a ridicat, pe strada Doamnei de astăzi, la 1725, o biserică cu hramul Sf. Prooroc Ilie Tesviteanul. A fost rezidită de Lazăr Kalinderoglu la 1841 iar în 1954 a fost dată spre folosință comunității bulgare din București. A fost resfințită de patriarhii de atunci ai României și Bulgariiei. A fost frecventată mult timp de etnicii bulgari din București și din localități limitrofe unde trăiesc bulgari. De aici, numele de Biserica Bulgară.

The Bulgarian Church

The church dedicated to St. Prophet Ilie Tesvitean, built in 1725 on a place occupied by the

Colțea monastery in the past, is located on the Doamnei Street. It was rebuilt by Lazăr Kalinderoglu la 1841 and provided to be used by the Bulgarian community in Bucharest in 1954. It was sanctified once more by the then-patriarchs of Romania and Bulgaria. It is known as the Bulgarian Church because Bulgarian ethnics in Bucharest and some neighbouring localities where Bulgarian communities live used to attend the religious service there.

Biserica Rusă

Aflată în centrul Capitalei, în vecinătatea Universității București, pe str. Ion Ghica nr. 3, Biserica Sfântul Nicolae reprezintă un monument de arhitectură și artă religioasă rusească din veacul al XX-lea. A fost construită între anii 1905-1909 din inițiativa ambasadorului rus Giers pentru personalul ambasadei ruse și credincioșii ruși din capitală. Arhitectul constructor a fost Preobrajenski iar pictura în ulei, cu motive bizantine, aparține lui Vasiliev. Hramul i-a fost dat după numele țarului aflat atunci pe tron, Nicolae al II-lea. Sfințită la 25 noiembrie 1909, biserica a rămas sub jurisdicția Patriarhiei Ruse până în 1934, urmând să fie cedată spre administrare Universității din București. În timpul Primului Război Mondial arhiva și odoarele bisericii au fost duse la Moscova și s-au pierdut acolo. Din 1947 lăcașul revine sub jurisdicția Moscovei până în 1957, când intră în proprietatea Bisericii Ortodoxe Române. În anul 1992, biserica a fost dată studenților de la Teologie, redevenind astfel, după 45 de ani, Paraclis al Universității București.

The Russian Church

Located in the downtown of Bucharest, opposite the University of Bucharest, on 3 Ion Ghica Street, the Saint Nicholas Church is a true monument of architecture and art, being one of the last creations of the Russian religious architecture of the 20th century. It was built between 1905 and 1909 at the initiative of Russian Ambassador Ghiers for the staff of the Russian embassy and the Russian faithful living in the capital-city, being dedicated to St. Nicholas after the name of Tsar Nicholas II. Sanctified on November 25th, 1909, the church remained under the jurisdiction of the Russian Patriarchate until 1934, to be later assigned to the University of Bucharest. The church's archives and fortune were taken to Moscow during the First World War and their trace was lost there. Since 1947, the building has been under the jurisdiction of Moscow until 1957, when it entered the property of the Romanian Orthodox Church. In 1992, the church was provided again for the Theology students, thus becoming a Chapel of the University of Bucharest again, after 45 years.

Traseul 2 - Route 2

1

Palatul Parlamentului - Muzeul Național Artă Contemporană

Casa Republicii sau Casa Poporului – astăzi Palatul Parlamentului - este o construcție faraonică realizată în spiritul arhitecturii realist - socialiste. Arh. principal al acestei opere emblematice pentru regimul comunist a fost Anca Petrescu. Are 9 nivele la suprafață și alte 9 subterane. Potrivit World Records Academy, Palatul Parlamentului este a doua cea mai mare clădire administrativă pentru uz civil ca suprafață din lume, cea mai scumpă clădire administrativă din lume și cea mai grea clădire din lume. Acum găzduiește Senatul, Camera Deputaților, alte instituții de stat, precum și

Muzeul Național de Artă Contemporană. Se întinde pe mai multe străzi, unde altă dată se aflase Curtea Arsă, palat domnesc înconjurat de un cartier cu vechi case gospodărești. A presupus demolarea brutală a sute de case și construcția în sine a provocat numeroase victime omenești. Interiorul e nespulș de luxos; s-au folosit marmură, lemn de preț, cristaluri, covoare imense țesute la comandă. Totul trebuia să arate opulența extraordinară a României. De fapt, cel căruia îi era destinat cu prioritate, dictatorul Nicolae Ceaușescu, n-a apucat să-l folosească în vreun fel.

Palatul Parlamentului poate fi vizitat, dispunând de ghizi pentru mai multe limbi de circulație internațională. Muzeul Național de Artă Contemporană se află într-o aripă a Palatului; își derulează activitatea după conceptul museum in progress, adică proiecte și colecții de artă contemporană cu expunere temporară – pictură, sculptură, dans, film experimental, grafică, tapiserie, fotografie, artă video și digitală. De asemenea, au loc lansări de cărți.

Palace of the Parliament - National Museum of Contemporary Art

The Republic House or People's House – currently the Palace of Parliament – is a megalomaniac building erected in the spirit of the realist Socialist architecture. Anca Petrescu was the main architect of this work which is emblematic for the communist regime. It has got 9 levels at the surface and 9 more underground levels. According to World Records Academy, the Palace of the Parliament is the world's second largest administrative building for civilian use in terms of surface, the most expensive administrative building in the world, and the world's heaviest building. It now houses the Senate, the Chamber of Deputies, other state institutions,

70

and the National Museum of Contemporary Art. The Palace of Parliament lays on several streets, on the place where once used to lay the Burnt Court, a princely palace surrounded by an old household neighbourhood. This involved brutally demolishing hundreds of households and the construction in itself caused many people to die. The interior of the palace is extremely luxurious; marble, precious wood, crystals, huge carpets woven to order were used as decorations. Everything had to show the extraordinary glamour of Romania. As a matter of fact, the one whom this palace was intended for, dictator Nicolae Ceaușescu, never had an opportunity to use it. The Parliament Palace can be visited, with guides for several international languages. The National Museum of Contemporary Art is located in the new wing of the Parliament Palace. The museum is active around the concept of a museum in progress, which is dynamic, consisting of contemporary art projects and collections with temporary exposure - painting, sculpture, dance, experimental film, graphics, tapestry, photography, video and digital art. Book launching events are also organized there.

2

Piața Unirii, Fântânile arteziene

Au fost construite la sfârșitul anilor '80 și reprezintă unul dintre

cele mai lungi astfel de sisteme din lume. În 2018 au fost modernizate și se bucură și de cele mai performante tehnologii din Europa. Fântânile oferă vizitatorilor show-uri multimedia în fiecare vineri, sâmbătă și duminică, în intervalul orar 20.00-21.00, cât timp vremea este prielnică.

Unirii Square, artesian fountains

The fountains in Unirii Square were built in the late 1980s and represent one of the longest such systems in the world. In 2018 the fountains were upgraded and enjoyed the highest technologies in Europe. Fountains provide visitors with multimedia shows every Friday, Saturday and Sunday, between 8 pm and 9 pm, as long as the weather is favourable.

3

Palatul Patriarhiei și Catedrala Patriarhală

Edificiu amplasat pe Dealul Vilor, azi Dealul Patriarhiei, și ridicat pe locul unde Constantin Șerban vodă (1654-1658) a construit o reședință călugărească. Refăcută, transformată și adău-

gită de-a lungul vremii, clădirea a suferit mai ales între 1932-1935, sub conducerea arhitectului Gheorghe Simotta, modificări serioase: un corp nou palatului, astăzi corpul principal, format din sala mare a tronului, cancelariile Patriarhiei, apartamentul Patriarhului și încăperi de protocol. În ansamblul patriarhal o construcție de mare rafinament o reprezintă paraclisul, rezidit în 1723 de Nicolae Mavrocordat vodă, cu hramul Sf. Proroc Daniil. Restaurările recente i-au dat un plus de strălucire și frumusețe.

Catedrala Patriarhală - Biserica Patriarhiei - a fost ctitorită de voievodul Constantin Șerban și soția acestuia, Bălașa, între anii 1654-1658. Are hramul Sfinților Împărați Constantin și Elena și a fost sfințită în timpul lui Mihnea al III-lea, în anul 1658, iar la scurt timp a fost transformată în Mitropolie. După primul război mondial Mitropolia a fost transformată în Patriarhie (în 1925). Adăpostește moaștele Sfântului Dimitrie Basarabov (Sf. Dimitrie cel Nou), așezate într-o raclă de argint, aduse din Bulgaria în 13 iulie 1774. Sărbătoarea religioasă dedicată Sfântului Dimitrie cel Nou, 27 octombrie, este prilej de pelerinaj pentru românii din toată țara. Catedrala Patriarhală este cel mai important lăcaș de cult al Bisericii Ortodoxe Române și simbol al acesteia.

Clopotnița din fața bisericii, ctitorie a lui Constantin Brâncoveanu din 1698, este un monument încărcat de memorie al Bucureștiului. Între altele, sub bolțile ei a fost asasinat în 1861 primul ministru al țării, Barbu Cărgiu. Astăzi găzduiește un magazin de obiecte bisericești.

Patriarchal Palace and the Patriarchal Cathedral

This building complex is located on the Viilor Hill, currently the

71

Patriarchal Hill, and it was erected on the site where prince Constantin Șerban (1654-1658) had a monk's residence built. Rebuilt, processed, and completed in time, the edifice was affected especially between 1932 and 1935, when serious changes were brought by architect Gheorghe Simotta's team: a new building added to the palace, which is its main one at the present, made of the large throne hall, the chancelleries of the Patriarchate, the Patriarch's apartment, and protocol rooms. The Chapel is a particularly refined building in this patriarchal ensemble. It was rebuilt by prince Nicolae Mavrocordat in 1723, and dedicated to Saint Prophet Daniel. Recent refurbishment works made it even more brilliant and beautiful.

The Patriarchal Cathedral – Patriarchal Church – was built at the demand of prince Constantin Șerban and of his wife, Bălașa, from 1654 to 1658. It is dedicated to the Saint Emperors Constantin and Helen and was sanctified during Mihnea IIIrd's rule, in 1658, and shortly after turned into Metropolitan Church. The Metropolitan Church was turned into Patriarchate after the First World War (in 1925). Placed in a silver tabernacle, it now houses the relics of Saint Dimitri

4

Hanul lui Manuc

Este creația unui bogat negustor și diplomat armean, Manuc Mirzaian. L-a ridicat între anii 1806 și 1818, pe un loc desprins din cuprinsul Curții domnești, scos la vânzare în 1798 de vodă Hangerli. Aici s-a încheiat pacea de la București între ruși și turci, în urma războiului început în 1806 și care a însemnat pierderea Basarabiei pentru Moldova, provincie aflată sub suzeranitate turcească. Manuc a manevrat între protagoniștii acestui eveniment, apoi a fugit în Rusia.

După moartea sa, în 1818, hanul a fost arendat, în 1827, apoi vândut, în 1862, lui Lambru Vasilescu. Acesta l-a transformat în Hotel Dacia. I s-a schimbat și destinația: aici au loc spectacole teatrale, de revistă, întruniri politice, baluri mascate. În 1881 era în proprietatea lui Al. Băicoianu, de la care l-a achiziționat familia Cantacuzino. La începutul anilor 2000, cu investiții și eforturi considerabile de recondiționare, Constantin Cantacuzino reînvia Hanul lui Manuc, unul dintre cele mai renumite obiective ale secolului al XIX-lea din Capitală, cu o vechime de mai bine de 200 de ani. Hotelul, crama, restaurantul și grădina de vară arată ca odini-

oară, beneficiind în același timp de toate înlesnirile moderne. Este un punct de atracție atât pentru români cât și pentru străini care în răstimpul câtorva ore petrecute acolo înțeleg farmecul de totdeauna al Bucureștiului.

Manuc's Inn

It is the creation of a wealthy Armenian merchant and diplomat, Manuc Mirzaian. He built it from 1806 to 1818, on a place being part of the Princely Court, launched for sale in 1798 by prince Hangerli. The Bucharest peace was concluded between Russians and Turks, subsequently to the war initiated in 1806, which meant losing Bessarabia to Moldova, a province placed under Turkish suzerainty. Manuc was among the protagonists of this event, and then fled to Russia. Following his death in 1818, the inn was leased in 1827, then sold, in 1862, to Lambru Vasilescu. The latter turned it into Dacia Hotel. Its purpose was also changed to organizing theatre

and variety performances, political meetings, and masked balls. In 1881, it was Al. Băicoianu's property, who bought it from the Cantacuzino family. Constantin Cantacuzino revived Manuc's Inn at the beginning of the years 2000, by impressive refurbishment investments and efforts. Older than 200 years, the inn was among the most famous 19th-century attractions in the capital-city. The hotel, the wine cellar, the restaurant and the summer garden were restored to look like in the old times, while benefitting from all the modern facilities. It is a landmark for both Romanians and foreigners, who, in a few hours spent there, are able to understand the charm Bucharest has always had.

5

Curtea Veche - Vechiul Palat Voievodal al Țării Românești

Între 1459-1660 palatul, situat pe strada Franceză, în Centrul istoric, a fost reședința domnitorilor Țării Românești, într-o vreme când Târgoviștea era capitala țării. La 1660 Bucureștiul ajunge capitală iar Muzeul păstrează măturii vechi de peste 550 de ani despre devenirea urbei. Pe-

rioada de glorie a Curții Domnești a fost în timpul domniei lui Constantin Brancoveanu (1688-1714), când suprafața palatului și a grădinilor însumau 25.000 mp, într-un perimetru delimitat azi, la sud, de râul Dâmbovița, la vest de străzile Smârdan și Șelari, la nord de artera comercială Lipscani, iar la est de bulevardul I.C. Brătianu. Muzeul a fost amenajat între anii 1969-1974 și păstrează în mare parte amprenta istorică a secolului al XVIII-lea ca și fragmente de ziduri din timpul domniei lui Vlad Țepeș (1456-1462), alături de fundațiile primei reședințe din secolul al XIV-lea. Primăria Municipiului își propune realizeze aici ample lucrări de restaurare. Palatul Voievodal Curtea Veche urmează să devină un spațiu muzeal cu expoziții, zone multifuncționale pentru întruniri și manifestări culturale, spații administrative și tehnice necesare climatizării, spații de depozitare a materialelor arheologice, hol principal de acces, cafenea, magazine.

Old Court - Old Princely Palace of Wallachia

The Princely Palace, located on Franceză street in the old city-centre, was the residence of

the rulers of Wallachia between 1459 and 1660, during a period when Târgoviște was the capital-city of the country. Bucharest became the capital-city in 1660, while the museum preserves testimonies of the city evolution throughout more than 550 years. The period of glory of the Princely Court was during the Constantin Brancoveanu's reign (1688-1714), when the area of the palace and the gardens amounted to 25,000 sqm, in a boundary marked today by the Dâmbovița River in the South, the Smârdan and Selari streets in the West, the shopping street Lipscani in the North, and the I.C. Bratianu Boulevard in the East. The museum was set up between 1969 and 1974 and preserves most of the 18th-century historical footprint and wall fragments from Vlad the Impaler's reign (1456-1462), alongside the foundations of the first of the 14th-century residence. The Bucharest City Hall is currently planning to carry out extensive restoration works on it. The Old Court Princely Palace is to become a museum area including exhibitions, multifunctional areas for cultural gatherings and meetings, administrative and technical air conditioning areas, warehouses for archaeological materials, one main access hall, a café, and shops.

Mănăstirea Stavropoleos

Mănăstirea Stavropoleos este situată pe strada cu același nume din Centrul Vechi al Bucureștiului, în spatele Muzeului Național de Istorie a României. Este ctitoria călugărului grec Ioanichie, viitor mitropolit de Stavropole, din anul 1722. A ridicat-o lângă hanul construit anterior și i-a dat hram Sf. Arhangheli

Mihail și Gavril. Stilul arhitectonic brâncovenesc este exprimat admirabil în această bijuterie de artă a orașului. A suferit în urma cutremurelor din 1802, 1838 și în a doua parte a secolului al XIX-lea era ruinată. Marele arhitect Ion Mincu i-a redat, în 1904-1908, forma originală iar pictorul Vasile Damian a restaurat pictura. Ansamblul actual cuprinde câteva chilii, ateliere de restaurare, depozite pentru un patrimoniu excepțional și, în curte, un lapidariu unde sunt adăpostite cruci, pietre de mormânt, inscripții – valori inestimabile ale istoriei orașului.

Stavropoleos Monastery

The Stavropoleos Monastery is located on the street bearing the same name in the Bucharest old city-centre, behind the Romanian National History Museum. It was built in 1722 by the care of the Greek monk Ioanichie, the future Stavropole metropolitan, next to the previously erected inn, and it was dedicated to the Saint Archangels Michael and Gabriel. The Brancovenian architectural style is being extraordinarily

expressed in this art jewellery of the city. It was ruined by the 1802, 1838, and in the second half of the 19th century. The great architect Ion Mincu rendered its original appearance in 1904-1908, while painter Vasile Damian restored the paintings. The present-day ensemble includes a few rooms, restoration workshops, warehouses for an outstanding heritage and, in the courtyard, a lapidarium hosting crosses, funeral stones, plaques – all priceless values of the city history.

Caru' cu Bere

Pe locul numit, în 1872, „La Carul cu Bere”, de sub conducerea lui Ion Căbășanu, peste 30 de ani se năștea o adevărată instituție a orașului, sub conducerea nepotului acestuia, Nicolae Mircea. Era faimosul local prea bine cunoscut și astăzi din preajma Muzeului Național de Istorie a României și a mănăstirii Stavropoleos. Proiectul clădirii aparține lui Siegfried Kofsky. Se spune că ar fi fost atât de bine gândit și executat încât proprietarul Nicolae Mircea a primit din partea Regelui Carol I cele mai înalte distincții românești și figura în anuare internaționale. Ani de zile restaurantul a fost faimos nu doar pentru berea servită acolo ci și pentru cremvurștii cu hrean care făceau deliciul clienților. Astăzi bucătăria s-a diversificat, oferind atât produse românești cât și internaționale. Spațiul cultural creat la mansardă e o dovadă în plus a împlinirii inteligente a gastronomiei cu rafinamentul minții. Sunt motive care au determinat clasarea Carului cu Bere printre monumentele istorice de arhitectură ale orașului.

Caru' cu Bere

On the area called „La Carul cu Bere” and owned by Ion Căbășanu in 1872 was built a genuine institution of the city 30 years later, managed by the latter's grandson, Nicolae Mircea. It was the still well-known restaurant situated nearby the National Romanian History Museum and the Stavropoleos Monastery. The building design was signed by Siegfried Kofsky. Some say it was so proficiently designed and built, that owner Nicolae Mircea was rewarded by King Charles I with the highest Romanian

distinctions and his name being included in the international almanacs. The restaurant has been famous for years not only for the beer served there, but also for the horseradish sausages so much appreciated by customers. The menu is much more diverse nowadays, including both traditional Romanian and international dishes. The cultural area arranged in the attic is an additional proof that the place is an intelligent mix of gastronomy and intellectual refinement. For several reasons, Caru' cu Bere was classified among the historical architecture monuments of the city.

Strada Gabroveni

Este orientată de la vest spre sud-est și se desfășoară pe o lungime de 220 de metri între strada Șelari și Bd. Ion C. Brătianu. Denumirea îi vine de la orașul bulgăresc Gabrovo; cei veniți din acel loc, mai ales negustori de cuțite, au format o mică comunitate în zonă. În anul 1893 pe această stradă s-a deschis „Berăria Mihalcea și Caragiale” unde marele dramaturg a încercat, la fel ca în alte locuri, să fie negustor de ocazie.

Cele dintâi prăvălii au fost clădite pe strada Gabroveni de un mare negustor angrosist al Bucureștiului, Tudor Hagi Tudorache, la începutul veacului XIX. În 1874, hanul reconstruit de Hagi Tudorache ajunge în stăpânirea lui Solomon Ascher și capătă un nou nume: Pasajul Comercial. În 1955 hanul e naționalizat și sortit ruinei. Din fericire, toamna anului 2014 a readus pe harta Bucureștiului un nou punct cultural de mare importanță și, totodată, un obiectiv turistic de excepție; vechiul han a fost restaurat la standarde

Gabroveni Street

The Gabroveni Street is oriented from West to Southeast and runs on 220 meters between the Șelari Street and Ion C. Bratianu Bd. The name of the street is drawn from the name of the town of Gabrovo in Bulgaria, a town recognized in the past for the manufacture of knives; those coming from that area established a small community in the area. The „Mihalcea and Caragiale Brewery“ was opened in 1893 on this street, when the playwright gave it a try into being an occasional merchant, as he had done in other places.

The very first shops were built by Tudor Hagi Tudorache, one of Bucharest's largest wholesalers, at the beginning of the 19th century. In 1874, the inn rebuilt by Hagi Tudorache got to be owned by Solomon Ascher under a new name: the Commercial Passageway. The inn was nationalized in 1955 and left uncared for. The autumn of 2014 fortunately brought back to Bucharest a new cultural centre of great importance and, at the same time, an exceptional tourist destination; the old inn was restored to European standards to become the headquarters of the Cultural Centre of Bucharest City – ARCUB.

Librăria Cărturești - Carusel (Vila Chrissoveloni)

Situată pe strada Lipscani nr. 55, Librăria Cărturești - Carusel se desfășoară pe șase niveluri, însumând circa 1000 mp. Este un experiment de locuire culturală a centrului vechi, oferind un spațiu pentru lectură, socializare și explorare artistică a inimii orașului: mii de cărți și albume pe rafturi, un bistro la ultimul etaj, un spațiu multimedia la subsol și o galerie dedicată artei contemporane la primul etaj. Eleganțul edificii de secol XIX a intrat în posesia familiei de bancheri greci Chris-

soveloni în 1903, iar în perioada comunistă a fost confiscat și transformat în magazinul Familia. După 1990, imobilul a fost recuperat și reabilitat de urmașii familiei, iar acum prinde viață printr-o amenajare inovatoare, dar atentă la substanța istorică.

Cărturești – Carusel Bookstore (Chrissoveloni Villa)

Located on 55 Lipscani street, the Cărturești – Carusel Bookstore is run on six levels, amounting to about 1,000 sqm. It is a cultural dwelling experience in the old city-centre, providing room for reading, socializing, and artistic exploration of the city heart: thousands of books and albums on shelves, a top-floor bistro, a multimedia area at the basement, and a gallery dedicated to contemporary art on the first floor. The elegant 19th-century edifice was owned by the famous family of Greek bankers Chrissoveloni in 1903, and during the communist era it was confiscated and turned into the Familia store. After 1990, the property was recovered and rehabilitated by the family offspring, and it is now alive by innovative but careful attention paid to the historical substance.

Lupoanca romană

Statuia Lupoacei, copie a „Luppei Capitoline”, a fost dăruită Bucureștiului de municipalitatea Romei în anul 1906, cu ocazia Jubileului de 40 de ani de domnie ai Regelui Carol I și împlinirea a 1800 de ani de la cucerirea Daciei de către romani. Statuia reprezintă pe lupoanca legendară care i-ar fi alăptat pe Romulus și Remus, întemeietorii Romei. După un lung periplu prin mai

multe zone ale Bucureștiului – cinci popasuri a făcut venerabila statuie - astăzi ea poate fi admirată pe bulevardul Ion C. Brătianu, la intersecția cu strada Lipscani.

The Roman she-wolf

The She-wolf statue, a copy of the famous Roman monument "Lupa Capitolina", was offered by the municipality of Rome to Bucharest in 1906 to mark the 40th anniversary of King Charles I's crowning as ruler of Romania, as well as 1,800 years from the conquest of Dacia by the Romans. The statue represents the legendary she-wolf who would have nursed twins Romulus and Remus, the founders of Rome. After a long walk through several areas of Bucharest – the statue has been placed in five different locations up to the present –, it can be nowadays admired at the crossroads of Ion C. Brătianu Boulevard and Lipscani Street.

Strada Lipscani

Este axa principală și un simbol al centrului istoric al

Bucureștiului. Denumirea străzii amintește de lipscani, negustori care vindeau pe piața românească marfă de lipscănie, adusă de la Lipsca (Leipzig, Germania). Existența ei este atestată la începutul secolului al XVIII-lea. Inițial a fost o stradă destul de îngustă care făcea legătura între centrul comercial al Bucureștiului și Podul Mogoșoaiei, Calea Victoriei de astăzi. În anii comunismului, cu un comerț de stat sărăcăcios și mai apoi cu aplecarea pentru cât mai multe mall-uri, locul s-a degradat iar atmosfera din trecut a dispărut aproape în totalitate. Cu ocazia lucrărilor de restaurare și refacere a zonei, desfășurate la începutul anilor 2010, sub pavajul străzii Lipscani au fost descoperite ruinele unor clădiri semnificative pentru înțelegerea mai nuanțată a istoriei economice a orașului: fosta Bancă Berliner Gesellschaft (1910-1913); fosta Librărie a Școalelor Naționale, având ca principal scop difuzarea cărților școlare în toate regiunile locuite de români; Hanul Gabroveni (1739), amplasat între străzile Gabroveni și Lipscani; Hanul cu Tei.

Lipscani Street

The Lipscani Street is the main axis and a symbol of the

historical centre of Bucharest. The name of the street comes from the word lipscan, a merchant who sold goods from Lipsca (Leipzig, in Germany) on the Romanian markets and it dates back to the beginning of the 18th century. Originally, it was a very narrow street linking Bucharest's shopping centre to Mogoșoaia Bridge, today's Calea Victoriei.

During the communist regime, when the state-owned trade was particularly poor, and afterwards, when the fashion became to have as many large shopping malls as possible, the area degraded and the atmosphere of the past almost completely disappeared. On the occasion of the restoration and refurbishment works carried out at the beginning of 2010, the ruins of several significant buildings for a more nuanced understanding of the capital-city's economic history were discovered under the pavement of Lipscani Street: the former Berliner Gesellschaft Bank (1910-1913); the former National School Bookstore, mainly aimed at disseminating school books in all the regions inhabited by Romanians; the Gabroveni Inn (1739), located between the Gabroveni and Lipscani streets; and the Lime tree Inn.

12

Strada Smârdan (cartierul german)

Este printre primele străzi din Centrul istoric care au fost renovate și pavate. Apare pentru prima dată în documente din secolul al XVII-lea. S-a chemat Ulița Nemților, Ulița Nemțească sau Strada Germană. Numele actual evocă una dintre bătăliile câștigate de oștirea română la Smârdan (localitate de lângă Vidin, Bulgaria), în timpul Războiului pentru independență din 1877-1878. La numărul 39 se află clădirea fostului Hotel Concordia. Acolo, în seara zilei de 23 ianuarie 1859, membrii de frunte ai Partidei Naționale au hotărât, în unanimitate, alegerea lui Alexandru Ioan Cuza, cel ales la Iași la 5 ianuarie ca domn al Moldovei, să fie deopotrivă domn al Țării Românești. Dubla alegere proclamată în acest loc însemna de fapt Unirea Principatelor.

Smârdan street (the German district)

Smârdan Street is one of the first streets in the old city-centre to be renovated and paved. It was mentioned for the first time in historical documents dating back

to the 17th century. The street was known as the Germans' Street or the German Street. Its current name evokes one of the battles won by the Romanian army at Smârdan (near Vidin, Bulgaria), during the 1877-1878 independence war. The building of the former Concordia Hotel is located at number 39. That was the place where the leading members of the National Party unanimously decided, in the evening of January 23rd, 1859, to elect Alexandru Ioan Cuza, the same ruler elected on January 5th as a prince in Moldova, for him to be prince of Moldova and Wallachia in the same time. This double election proclaimed on

Smârdan Street actually meant the two Romanian Principalities were united.

13

Palatul CEC (Casa de Economii și Consemnațiuni)

Palatul CEC, este una dintre cele mai frumoase clădiri ale Bucureștiului și o bijuterie a Căii Victoriei. A fost proiectat de arhitectul francez Paul Gottereau, împrumutând note caracteristice stilului renașterii franceze. Lucrările de construcție au început în 1897; la punerea pietrei de temelie au participat Regele Carol I și Regina Elisabeta, iar clădirea a fost inaugurată în anul 1900. O particularitate a clădirii este prezența domului din sticlă și metal plasat deasupra holului principal. Dincolo de calitățile estetice, Palatul CEC are una dintre cele mai solide structuri de rezistență între clădirile din București, fapt dovedit și de detoriările nesemnificative cauzate de cutremurul devastator din martie 1977.

CEC Palace (the Savings and Consignments House)

CEC Palace is one of the most beautiful buildings in Bucharest

and a jewel of Calea Victoriei (Avenue of the Victory). It was designed by French architect Paul Gottereau, borrowing notes characteristic of the French Renaissance style. The construction works began in 1897, when King Charles I and Queen Elizabeth helped laying the headstone, and the building was inaugurated in 1900. A peculiarity of this building is the glass and metal dome placed above the main hall. Beyond its aesthetic qualities, it is said that the CEC Palace has one of the strongest resistance structures among all the buildings in Bucharest, which proved to be true since the devastating

earthquake of March 1977 only caused insignificant damage to this building.

14

Memorialul Holocaustului

Memorialul Holocaustului este un ansamblu care aduce un omagiu victimelor regimului antonescian care a cauzat zeci de mii de victime în rândul evreilor de pe teritoriul românesc în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Decizia de a realiza un astfel de monument a fost luată în anul 2006, când s-a stabilit și ziua națională de comemorare a Holocaustului în România: 9 octombrie. Pe lângă memorialul central, complexul cuprinde cinci sculpturi. Coloana memorială, Via Dolorosa, Roata Romilor, Steaua lui David și Epitaf. Artistul care a realizat întreaga lucrare este Peter Jacobi, cel care a câștigat concursul inițiat de Ministerul Culturii. Memorialul a fost inaugurat în 2009.

Holocaust Memorial

The Holocaust Memorial is an ensemble that commemorates the victims of the Antonescu

regime that caused tens of thousands of victims among the Jews on Romanian territory during the Second World War. The decision to build such a monument was made in 2006, when the National Holocaust Remembrance Day in Romania was established on October 9th. In addition to the central memorial, the complex includes five sculptures: the Memorial column, Via Dolorosa, the Roma Wheel, David's Star, and Epitaph. The artist who performed the entire work is Peter Jacobi, who won the competition initiated by the Ministry of Culture. The memorial was inaugurated in 2009.

15

Primăria Municipiului București

Clădirea a fost construită între anii 1906-1910, în stil neoromânesc, după planurile arhitectului Petre Antonescu. În perioada interbelică aici a funcționat Ministerul Lucrărilor Publice și al Comunicațiilor. Grav avariat în 1944 de bombardamentele germane și anglo-americane, edificiul a fost reconstruit și lărgit sub îndrumarea aceluiași arhitect, după care aici s-a instalat Primăria Generală a Capitalei. Fostul Palat al Ministerului Lucrărilor

Publice este înscris în Lista monumentelor istorice, cu denumirea actuală de Palatul administrativ al Municipiului București.

City Hall of Bucharest

The building of the Bucharest City Hall was built between 1906 and 1910, in the neo-Romanian style, according to the architect Petre Antonescu's plans. In the interwar period, the building housed the Ministry of Public Works and Communications. Seriously damaged by German and Anglo-American bombings that hit the city in 1944, it was

rebuilt and enlarged under the guidance of the same architect, after which the Bucharest City Hall was installed here. The former Palace of the Ministry of Public Works is listed in the List of Historical Monuments, with the current name of the Administrative Palace of the City of Bucharest.

16

Parcul Cișmigiu

Cea mai veche grădină publică din București a fost amenajată la mijlocul secolului al XIX-lea și are mai multe intrări de pe străzile din proximitate. Denumirea vine de la „marele Cișmigiu”, cel care se îngrijea de întreținerea cișmelelor orașului în timpul domniilor fanariote. Pe atunci era o zonă mlăștinoasă, cunoscută drept balta lui Dura, unde pe câteva insule înjghebate își făceau

veacul răufăcători de tot felul. A necesitat, de aceea, lucrări ample de asanare și transformare a terenului în loc de culturi florice și pomicole. Pentru aceasta, în 1847 a fost chemat grădinarul peisagist Wilhelm Mayer, fostul director al Grădinilor imperiale din Viena. El a transformat terenul într-o minunată grădină, în timpul domniei lui Gheorghe Bibescu. Locul a devenit curând spațiu de promenadă boem, elegant, unde nu erau permise purtările urate, unde nu se făcea negoț iar acodurile tarafelor de lăutari se împlimbau cu cele ale valsurilor vieneze. În timpul iernii, lacul Cișmigiu devenea

patinoar, atunci, ca și acum. La intrarea dinspre Bulevardul Regina Elisabeta s-a înființat primul chioșc de ziare din București. În 1943 a fost realizată Rotonda scriitorilor, unde au fost expuse busturile celor mai importanți scriitori români. Un loc îndrăgit de bucureșteni era micul restaurant Buturuga; la fel, pe insula din mijlocul lacului, a supraviețuit până astăzi restaurantul Monte Carlo.

Cismigiu Park

Cișmigiu Park, the oldest public garden in Bucharest, has been designed in the style of English gardens and has many entrances from the nearby streets. The name draws its roots from the story of "Grand Cismigiu", the person in charge with the city's cisterns during the Phanariote rules. Back then that was a marshy area known as Dura's pond, where all sorts of criminals found shelter on a few provisional islands. Large-scale drain and land transformation works were needed to replace the flower and tree cultures, and transform the land into a public garden. The landscape designer Wilhelm Mayer, the former director of the Imperial Gardens in Vienna, was called upon in

this respect in 1847. He turned the land into a wonderful garden during Gheorghe Bibescu's reign. The place has soon become a romantic and elegant strolling environment, where bad habits were not allowed, commercial activities were banned, and the fiddler bands' music and the Viennese waltzes shared the territory. During winter, lake Cișmigiu was then turned into a skating rink, as it is still the case. The first newspaper kiosk in Bucharest started operating at the park entrance on the Regina Elisabeta Boulevard. The Writer's circle was inaugurated in 1943, displaying the busts of the most important Romanian writers. The small Buturuga restaurant was very much loved by the Bucharest inhabitants; as for the Monte Carlo restaurant, it still survives on the island in the middle of the lake.

17

Centrul Cultural Maghiar Petőfi Sándor

Aflat pe strada Zalomit nr. 6, lângă Parcul Cișmigiu, Centrul înseamnă casa de cultură a etnicilor maghiari din București. Acolo se organizează evenimente cul-

turale și educaționale de diferite tipuri, colaborări cu liceul și bisericele frecventate de maghiari, cu diferite instituții și organizații din țară și din străinătate. Dispune de o sală de spectacole frumos amenajată, săli pentru alte activități, birouri.

Petőfi Sándor Hungarian Cultural Centre

Located on 6 Zalomit street, near the Cișmigiu Park, the Petőfi Sándor Hungarian Cultural Centre is the cultural house of the ethnic Hungarians in Bucharest. Various types of cultural and educational events are being organized there, as well as joint events between the high school and the churches attended by Hungarians with different Romanian and foreign institutions and organizations. It features a beautifully arranged performance hall, activity rooms and offices.

18

Statuia lui Mihail Kogălniceanu

Este un monument închinat ilustrului om de stat, trăitor între 1816 și 1891, unul din ctitorii României moderne. Statuia îl înfățișează pe Kogălniceanu în postura de orator, stând cu fața spre Universitate. Este turnată în bronz și a fost realizată în 1936 de către sculptorul Oscar Han. Amplasată în piața cu același nume, statuia lui Kogălniceanu a reprezentat, de-a lungul timpului, un punct de întâlnire, un

loc definitoriu pentru configurația orașului. Mihail Kogălniceanu a fost și este foarte respectat de comunitatea romilor, la dezrobirea cărora a avut un rol decisiv.

Mihail Kogălniceanu's statue

Mihail Kogălniceanu's statue is a monument dedicated to the illustrious Mihail Kogălniceanu, a statesman and one of Romania's modern founding fathers. The statue shows him in his position as an orator, facing the University. It is cast in bronze and was made in 1936 by sculptor Oscar Han. Located

in the square of the same name, Kogălniceanu's statue has been, over time, a meeting point and a representative place for the configuration of the city. Mihail Kogălniceanu was and still is highly respected by the Roma community, because he played a decisive role in their liberation from slavery.

19

Universitatea de Medicină și Farmacie Carol Davila

Poartă numele doctorului de origine franceză și împământenit la noi, Carol Davila (1832-1884), întemeietorul învățământului medical din România. Clădirea a fost construită în stil neoclasic francez, proiectată fiind de arhitectul elvețian stabilit la noi Louis Blanc. A fost inaugurată în anul 1903. Fațada principală, simetrică, înseamnă un parter înalt, cu ferestre în formă de arc de cerc. Corpul central prezintă o colonadă și un fronton bogat ornamentat. Intrarea principală are un portal din piatră sculptată. Statuia turnată în bronz a doctorului Carol Davila a fost realizată de Karl Storck. Pe lângă biblioteca bogată, Universitatea de Me-

82

dicină și Farmacie deține și un interesant muzeu de profil.

Carol Davila University of Medicine and Pharmacy

The University of Medicine and Pharmacy in Bucharest is named after Dr. Carol Davila, the founder of the medical education in Romania. It was built in French neo-classical style, designed by the famous Swiss architect Louis Blanc, and inaugurated in 1903. The main symmetrical façade consists of a high ground floor with circular arc windows. The central body has a colonnade and a richly decorated fronton. The main entrance features a sculpted stone portal. Dr. Carol Davila's bronze-cast statue was made by German sculptor Karl Storck. Besides the richly supplied library, the University of Medicine and Pharmacy also includes an interesting medical museum.

20

Palatul și Muzeul Cotroceni

Palatul Cotroceni, construit pe dealul cu același

nume, fostă reședință regală, este astăzi sediul Administrației Prezidențiale a României și, alături, al Muzeului Național Cotroceni. În 1679, domnitorul Șerban Cantacuzino a ridicat aici o mănăstire, cea mai importantă ctitorie a sa. Era înconjurată de ziduri și avea în centru o frumoasă biserică asemănătoare celei de la Curtea de Argeș. În incinta mănăstirii, a fost ridicată și o reședință domnească.

Palatul a fost martorul multor evenimente istorice: în timpul revoluției de la 1821 Tudor Vladimirescu și-a stabilit aici tabăra militară. La 1848 – 1849, numeroși revoluționari au fost arestați și încercați la Cotroceni de către reprezentanții Înaltei Porți. În 1862 domnitorul Alexandru Ioan Cuza a folosit palatul ca reședință de vară. Apoi, primul rege al României, Carol I, și-a ales ca reședință de vară casele domnești de la Cotroceni. Regele a hotărât să construiască aici un palat pentru moștenitorii Coroanei, iar planurile aveau să fie realizate de arhitectul francez Paul Gottereau. Mai târziu, din dorința principesei Maria, viitoarea regină a României Mari, arhitectul român Grigore Cerchez a reconfigurat aripa nordică a palatului în stil românesc, adăugând anumite componente, între care și o replică a faimosului foi-

șor de la mănăstirea Hurezi.

În perioada comunistă Palatul Cotroceni a avut mult de suferit, a fost folosit pentru activități extrașcolare ale copiilor, ca Palat al Pionierilor. A fost avariat de cutremurul din 1977 dar după revoluția din 1989 a revenit la viață și și-a recăpătat splendoarea datorită unor ample lucrări de reamenajare și restaurare.

Demolată în 1984, biserica ctitorită de Șerban Cantacuzino a fost refăcută din temelii și și-a recăpătat o parte din patrimoniu. Au fost aduse aici, de la biserica Fundenii Doamnei, osemintele ctitorului și ale familiei sale. În anul 2009 biserica a fost reînnoșită.

O aripă a palatului a devenit, în ultimele decenii, unul dintre cele mai frumoase muzee ale României. Instituția adăpostește peste 20.000 de piese - artă plastică, artă decorativă, istorie, carte veche și documente, numismatică, arheologie. În cadrul muzeului pot fi vizitate câteva spații ale fostei mănăstiri Cotroceni - bucatăria, trapeza (sala de mese), câteva chilii și două odăi ale reședinței domnești cantacuzine. O vizită la muzeu este o adevărată călătorie în timp prin saloane, dormitoare, sufragerii, bibliotecă și alte încăperi, care poartă amprenta gustului artistic rafinat al Reginei Maria.

83

The Palace and the Cotroceni Museum

The Cotroceni Palace, built on the hill of the same name, formerly a royal residence, is today the headquarters of the Romanian Presidential Administration. Ruler Șerban Cantacuzino founded a monastery here in 1679, his most important building. It was surrounded by walls and had in its centre a beautiful church, similar in style to that of Curtea de Arges. A royal residence was built within the monastery. The palace witnessed many historical events: Tudor Vladimirescu settled his military camp here during the 1821 Revolution. During the 1848-1849 Revolution, many revolutionaries were arrested and imprisoned at Cotroceni by the representatives of the High Porte. In 1862, prince Alexandru Ioan Cuza used the palace as a summer residence, after which the first king of Romania, Charles I chose the princely dwellings of Cotroceni as his summer residence. The King decided to have a palace built here for the crown heirs, and the plans were to be made by the French architect Paul Gottereau. Later on, Princess Mary, the future Queen of Great Romania wished the Romanian architect Grigore Cerchez to reconfigure the northern wing of the palace in Romanian style, adding some components, including a replica of the famous Hurezi Monastery. During the communist era, the Cotroceni Palace was seriously affected, it was used for children's extracurricular activities as the Palace of communist Pioneers. It was damaged by the 1977 earthquake, but after the 1989 revolution it came back to life and regained its splendour due to extensive works of restoration and restoration.

Demolished in 1984, the church built by Șerban Cantacuzino was restored from its foundations and recovered some of its valuable heritage. The builder and his family's relics were brought here from the Fundenii Doamnei church. It was sanctified as a place of worship in 2009. A wing of the palace has become one of the most beautiful museums in Romania, the Cotroceni National Museum, over the last decades. The institution hosts over 20,000 items – paintings, decorative art, history, old books and papers, numismatics, archaeology. Several areas of the former Cotroceni monastery – the kitchen, the dining room, a few cellars and two rooms of the Cantacuzino family residence can be visited within the museum. A visit at the museum is a genuine time travel through lounges, bedrooms, dining rooms, the library and other rooms that bear the impression of Queen Maria's refined artistic taste.

21

Grădina Botanică

A fost înființată din inițiativa doctorului Carol Davila, prin decret al domnitorului Alexandru Ioan

Cuza, în anul 1860, pe lângă Facultatea de Medicină și Farmacie. Avea numai 7 ha și a fost amenajată ca spațiu didactic și de cercetare sub conducerea botanistului Ulrich Hoffmann, primul director al instituției. În anul 1874 a fost mutată de pe vechiul amplasament în centrul orașului, pe terenurile palatului Suțu, situate în fața Universității. În același an, instituția a trecut în subordinea Universității din București, funcționând pe lângă Facultatea de Științe și fiind condusă de botanistul Dimitrie Brandză. În urma demersurilor insistente ale profesorului, Grădini Botanică i s-a alocat un teren mult mai mare, pe amplasamentul actual. Așa s-au construit sere, s-au plantat specii rare, s-a construit Institutul Botanic. Trecerea sub coordonarea Primăriei București și bombardamentele din al Doilea Război Mondial au afectat puternic grădinile și clădirile, care și-au revenit la viață abia după 1954, când Grădina Botanică a trecut din nou în subordinea Universității din București, statut pe care îl are și astăzi.

Botanical Garden

The Botanical Garden in Bucharest was founded in 1860 on Dr. Carol Davila's initiative, by Prince Alexandru Ioan Cuza's decree, nearby the Faculty of

Medicine and Pharmacy. It was only deployed on 7 hectares and was designed as a teaching and research space under the guidance of botanist Ulrich Hoffmann, the first director of the institution. In 1874 it was moved from its old site in the city-centre, on the grounds of Sutu Palace, located opposite the University. In the same year, the institution was placed under the management of the University of Bucharest, operating alongside

the Faculty of Sciences and being managed by the famous botanist and professor Dimitrie Brandza. As a result of the teacher's intensive efforts, the Botanical Garden was assigned a much larger plot of land on the current site, where greenhouses were built, rare species were planted, and the Botanical Institute was built. The institution's transfer under the coordination of the Bucharest City Hall and the bombings during the Second

World War strongly affected the gardens and the buildings, which only came back to life after 1954, when the Botanical Garden became again subordinated to the University of Bucharest, which is still its status.

Traseul 3 - Route 3

1

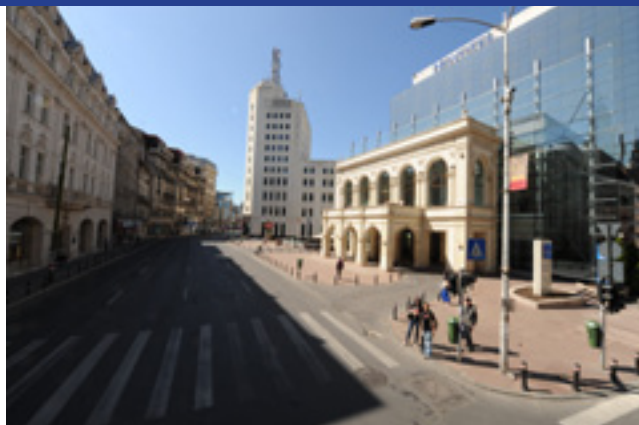
Palatul Cercului Militar Național

Palatul Cercului Militar Național, monument istoric și arhitectural, găzduiește instituția centrală de cultură a Armatei române, cu profil cultural-educativ, artistic, recreativ-distractiv, de reprezentare și protocol.

Palatul a fost construit pe locul fostei mănăstiri Sărindar, în 1911, după planurile arhitectului Dimitrie Maimarolu, absolvent al Școlii de Arte Frumoase din Paris.. La elementele decorative ornamentale de interior, Maimarolu a lucrat împreună cu arhitectul francez Ernest Doneaud. Stilul Palatului este neoclasic eclectic, sinteză armonioasă între elemente de arhitectură clasică ale antichității cu cele ale Renașterii târzii. Beneficiarul lucrării a fost Cercul Militar al ofițerilor din garnizoana București, organizație a ofițerilor români înființată în 1876, iar fondurile necesare construcției au fost adunate în special din donații, subscripții și cotizații ale ofițerilor.

National Military Circle Palace

The National Military Circle Palace, a historical and architectural monument, hosts the central cultural institution of the Romanian Army for cultural, educational, artistic,

recreational, entertainment, as well as representation and protocol purposes.

The palace was built on the site of the former Sărindar Monastery in 1911, according to architect Dimitrie Maimarolu's plans, a graduate of the Paris School of Fine Arts. The indoor ornamental elements were made by Maimarolu and French architect Ernest Doneaud. The architectural style of the Military Circle Palace is a neo-classical French eclectic, a harmonious synthesis between the classic architectural elements of antiquity and those of late Renaissance. The beneficiary of the work was the Military Circle of the officers in the Bucharest garrison, an organization of Romanian officers set up in 1876, while the funds needed for the construction were mainly gathered from donations, subscriptions and officers' contributions.

2

Calea Victoriei

Calea Victoriei este coloana vertebrală a Bucureștiului, în

primele consemnări, apărând cu numele de „Ulița cea Mare” sau „Calea Brașovului”. De-a lungul acestei străzi se află cele mai importante monumente istorice ale Capitalei, cum ar fi Muzeul Național de Istorie a României, Palatul CEC, Ateneul Român, Palatul Regal etc.

Cea mai cunoscută stradă din Capitală își începe existența în vremea domnitorului Constantin Brâncoveanu care amenajează în 1692 drumul ce va lega Curtea Veche de pe malul Dâmboviței de Palatul de la Mogoșoaia, aflat în afara orașului. Drumul a fost podit cu bărne de lemn (bataci) – de aici numele de "Podul Mogoșoaii". Și-a schimbat numele în Calea Victoriei în 1878, după Războiul de Independență. Are o lungime de 3,25 kilometri, începând de la Splaiul Independenței până în dreptul clădirii Guvernului României.

Prin varietatea clădirilor ridicate pe această arteră trecătorul poate avea o imagine a istoriei orașului de-a lungul vremii. Amintim astfel, pornind dinspre Dâmbovița, câteva repere demne de privit: Muzeul Național de Istorie a României, Biserica Zlătari, Magazinul Victoria (odi-

nioară La Fayette), casa Meitani (azi Prefectura Poliției), Biserica Doamnei, Hotelul Boulevard, Cercul Militar, Restaurantul Capitol, Restaurantul Capșa, Teatrul Odeon, Palatul Telefoanelor, Hotelul Novotel (pe locul fostului Teatru Național), Hotelul Continental, Biserica Crețulescu, Muzeul Național de Artă (fostul Palat regal), Ministerul de Interne, Biblioteca Universitară Carol I, restaurantul Cîna, Ateneul Român, Hotelul Athénée Palace, fostul palat al lui Barbu Știrbei, Muzeul Colecțiilor (fosta casă Romanit), Casa Catargi Monteoru (care a găzduit zeci de ani Uniunea Scriitorilor), fostul Palat CAM, Academia Română, Casa Cesianu (fosta ambasadă germană), casa Ghica Grădișteanu, Casa Vernescu, Casa Manu, Casa Cleopatra Trubețkoi, Casa Capitanovici, Casa Dissescu (astăzi Institutul de Istoria Artei al Academiei Române), Palatul Cantacuzino (care adăpostește în câteva camere Muzeul George Enescu), Muzeul de istorie al Municipiului București (fostă casă Cesianu) etc.

Victoriei Avenue

Victoriei Avenue is the backbone of Bucharest. In the first records, it was mentioned as „Ulița cea Mare” or „Calea Brașovului”. The most important historical monuments of Bucharest, such as the National History Museum of Romania, the CEC Palace, the Romanian Athenaeum, the Royal Palace, etc. are placed along this street.

The most famous street in the capital came into existence during Prince Constantin Brâncoveanu's rule, who arranged in 1692 the road connecting the Old Court on the bank of Dâmbovița with the Mogoșoaia Palace, situated outside the town, and because the road was paved with wood,

it got the name of „Mogosoia Bridge”. Its name was changed into Victoriei Avenue in 1878, after the War of Independence. It was 3.25-kilometer long, starting from Splaiul Independenței up to the Romanian Government building.

Any passer-by can get a picture of the city history throughout time by seeing the large range of buildings on this avenue. Here are some landmarks works admiring when starting the walk from the Dâmbovița river: the National History Museum of Romania, the Zlătari church, the Victoria store (formerly La Fayette), the Meitani house (currently the Police Office headquarters), the Doamnei church, the Boulevard Hotel, the Military Circle, the Capitol Restaurant, the Capșa Restaurant, the Odeon Theatre, the Palace of Telephones, the Novotel Hotel (on the place of the former National Theatre), the Continental Hotel, the Crețulescu church, the National Art Museum (the former Royal Palace), the Ministry of the Interior, the Charles Ist University Library, the Cîna restaurant, the Romanian Athenaeum, the Athénée Palace Hotel, Barbu Știrbei's former palace, the Art Collection Museum (the former Romanit villa), the Catargi Monteoru Villa (which has hosted

the Romanian Writers' Union for dozens of years), the former CAM Palace, the Romanian Academy, the Cesianu Villa (the former German Embassy), the Ghica Grădișteanu, Vernescu, Manu, Cleopatra Trubețkoi, Capitanovici, Dissescu Villas (the latter is currently the headquarters of the Art History Institute of the Romanian Academy), the Cantacuzino Palace (hosting the George Enescu Museum in a few small rooms), the History Museum of the City of Bucharest (the former Cesianu villa) etc.

3

Teatrul Odeon

Pe Calea Victoriei, pe o fostă proprietate a spătarului Dumitrache Ghica, cumpărată ulterior de familia Lahovary, arhitectul Grigore Cerchez ridică un ansamblu de anvergură: Teatrul Comedia, flancat de corpuri de clădiri laterale, respectiv la nord apartamente și magazine, iar la sud Hotelul Majestic. Teatrul a fost inaugurat la 25 decembrie 1911.

De-a lungul timpului clădirea ajunge să aibă și alte destinații; la un moment dat s-a numit Teatrul Muncitoresc C.F.R. Giulești. Din 1990 este Teatrul Odeon.

Acesta cuprinde sala Majestic, una din cele mai elegante săli de teatru din România și a doua din Europa cu tavan glisant, o scenă à l'italienne și capacitate de 300 de locuri și sala Studio, situată la subsol, flexibilă și multifuncțională, având podeaua formată din platforme modulare ce permit amplasarea publicului în diverse variante. În fața teatrului s-a instalat în ultima decadă, bustul lui Mustafa Kemal Atatürk (1881–1938), primul președinte al Republicii Turcia (1923).

Odeon Theater

Architect Grigore Cerchez built a large ensemble on Victoriei Avenue, on a former property of sword bearer Dumitrache Ghica, subsequently bought by the Lahovary family: the Comedia Theater, flanked by side buildings, respectively suites and shop in the north, and Hotel Majestic in the south. The theater was inaugurated on December 25th, 1911. Over time, the building started to be used for several purposes; at some point in time, it was called the C.F.R. Giulești Middle Class Theatre. Its name has been the Odeon Theatre since 1990. It

includes the Majestic Hall, one of the most elegant theater halls in Romania and the second one in Europe with a sliding ceiling, an Italian-style stage, and a capacity of 300 seats, as well as the Studio Hall, located in the basement, which is flexible and multifunctional, with flooring made up of modular platforms that allow to place the audience in several ways.

The bust of the first president of the Republic of Turkey (1923) Mustafa Kemal Atatürk (1881 - 1938) was placed in front of the theatre over the last decade.

4

Biserica albanezilor

Biserica Dintr-o Zi, cu hramul Sf. Nicolae, datează din 1702, fiind ctitorie a Doamnei Marica, soția lui Constantin Brâncoveanu. A fost ridicată în locul unui lăcaș atestat documentar la 1670. A ars în 1825 și a fost refăcută, peste doi ani, de stolnicul Stanciu. Este declarată monument istoric și obiectiv reprezentativ pentru arhitectura brâncovenească. Între anii 1911-1947 a fost frecventată de membrii Comunității ortodoxe albaneze din București. În această perioadă a slujit aici, pentru scurt timp, preotul albanez Fan Noli, luptător pentru independența Albaniei. De aceea lăcașul a devenit cunoscut ca Biserica albanezilor.

The Albanian Church

The Church-built-in-a-day, dedicated to Saint Nicholas, dates back to 1702, when it was raised with the help of Mrs. Marica, Constantin Brâncoveanu's wife. The church was built to replace a worship place certified in 1670

by documents. It caught fire in 1825 and was rebuilt two years later, by the prince's steward Stanciu. The building was declared a historical and representative monument for the Brâncoveanu-style architecture. Between 1911 and 1947 it was attended by members of the Albanian Orthodox Community in Bucharest. Albanian priest Fan Noli, a fighter for Albania's independence, briefly served here during this time. That is why the place of worship was and is known as the Albanian Church.

5

Universitatea de Arhitectură

Universitatea de Arhitectură și Urbanism "Ion Mincu" este principală instituție universitară de stat dedicată formării specialiștilor în domeniul arhitecturii și urba-

nismului. Clădirea este opera arhitectului Grigore Cerchez. Este cea mai veche instituție de acest fel din România și singura de la noi certificată RIBA (Royal Institute of British Architects). Este urmașa Școlii Superioare de Arhitectură înființată în 1904. În cadrul ei se află Centrul expozițional documentar, atestat din 1916, adică muzeul Universității. Este singura instituție de acest fel din țară care pune în valoare istoria arhitecturii românești. Aici sunt expuse cca 900 de obiecte din diverse epoci: diplome, acte administrative, proiecte ale studenților, machete ale unor construcții celebre, fragmente recuperate din demolările anilor '80. Lucrările din patrimoniul muzeului sunt rezultatul muncii de echipă al generațiilor de profesori și studenți, toate punctând evoluția învățământului și a profesiei de arhitect.

The University of Architecture

Ion Mincu University of Architecture and Urbanism is the main state university institution dedicated to training experts in the field of architecture and urbanism. The building is architect Grigore Cerchez's achievement. It is the oldest institution of its kind in Romania and the only RIBA (Royal Institute of British Architects)-certified architecture higher education institution. It is the descendent of the Higher Architecture Academy established in 1904. The University of Architecture includes a documentary exhibition center certified since 1916, that is the Ion Mincu University of Architecture museum: the only museum of this kind in the country to showcase the history of Romanian architecture. Here are exhibited around 900 objects from different eras: diplomas, administrative acts, student

projects, building scale models of famous buildings, some fragments recovered from the demolitions in the 80s. The works placed in the patrimony of the museum are a result of teamwork generations of teachers and students, all of them emphasizing the education and the development of the architects' profession.

6

Muzeul Theodor Aman

Pe strada C.A. Rosetti, nr. 8, lângă Biblioteca Universitară Carol I, se află Muzeul „Theodor Aman”, construit în anul 1868 după planurile marelui pictor, care a locuit și a creat aici. Deschis publicului de miercuri până duminică, muzeul oferă și o lecție de istorie; a fost primul imobil din București care a respectat normele arhitecturii neoclasece. La realizarea imobilului l-a ajutat arhitectul neamț Franz Schiller, naturalizat la noi. Pentru decorațiile exterioare proprietarul a lucrat cu sculptorul Karl Storck. Casa are șase încăperi la parter; cea mai impunătoare este atelierul pictorului.

Theodor Aman Museum

The Theodor Aman Museum, built in 1868 according to the plans of the great painter, who lived and created here, is located at 8 C.A. Rosetti street, nearby the Charles I st Central University Library. Opened to the audience from Wednesday to Sunday, the beautiful museum also provides visitors with a history lesson: this was the first real estate in Bucharest to meet the rules of neoclassical architecture. German architect Franz Schiller, naturalized as a Romanian citizen, helped him build the edifice. Theodor Aman worked with sculptor Karl Storck for the decorations outside the house. The house has six rooms downstairs, the most imposing of which is the painter's studio.

7

Biserica Italiană

Aflată pe Bulevardul Magheru, biserica a fost realizată de arhitecții Mario Stoppa și Giuseppe Tirabosch și proiectată după modelul Bisericii Santa Maria delle Grazie din Milano, în vechiul stil lombard. Istoria bisericii începe odată cu emigrația italiană în România, după apelul adresat de regele Carol I doritorilor de a veni să lucreze în țara sa; apoi Luigi Cazzavillan, "jurnalistul garibaldian" care, simțindu-se bine printre români, scria articole în ziarele italiene într-un spirit mobilizator: "Cetățeni italieni, în loc să traversați oceanul spre America și să vă confrunțați cu surpriza ca magnații să nu vă integreze și să muriți de foame, mai bine veniți în România, care este o țară bogată și are un popor foarte primitiv, de origine latină, ca și noi". Apelul se pare că a fost bine primit de conaționali săi. Închisă în timpul comunis-

mului, biserica era frecventată doar de demnitarilor italieni pentru care se oficiau slujbe de cinci ori pe an. După 1989, a fost declarată parohie teritorială și deschisă publicului larg. În Biserica Italiană, monument de arhitectură, se organizează concerte de muzică barocă sau renașcentistă, recitaluri de muzică sacră.

Italian Church

The Italian Church, located on Magheru Boulevard, was built by architects Mario Stoppa and Giuseppe Tirabosch, who designed it according to the model of the Santa Maria delle Grazie Church in Milan, built in old Lombard style. The history of the church begins with the Italian emigration in Romania, after the appeal launched by King Charles Ist to those willing to come and work in his country; afterwards, Luigi Cazzavillan's appeal as a "garibaldin journalist" in Wallachia who, feeling good amongst Romanians, wrote articles in a mobilizing spirit in Italian newspapers: "Italian citizens, instead of crossing the ocean to America and be confronted with the surprise that

the magnates do not integrate you and die of hunger, you'd better come to Romania, who is a rich country and has a very welcoming people, of Latin origin, like us." His appeal appears to have been well received by his fellow countrymen. Closed during communism, the church was used only for the Italian dignitaries for whom religious services were performed five times a year. After 1989, the Italian Church was declared a territorial parish and was open to the general public. Organ concerts, baroque or renaissance music, and sacred music recitals are organized in the Italian Church, considered an architectural monument.

8

Statuia Regelui Carol I

Este amplasată în Piața Revoluției, în fața Bibliotecii Centrale Universitare Carol I. A fost lucrată din bronz, are o înălțime totală de 13 m, din care 7 m statuia propriu-zisă și 6 metri postamentul. Autor: Florin Codre. Istoria ei este aparte. Prima statuie, realizată de croatul Ivan Mestrovic, a fost inaugurată la 10 mai 1939, de Ziua Națională a României, în prezența Regelui Carol al II-lea

și a Marelui Voevod Mihai (viitorul rege Mihai I), când era și centenarul nașterii regelui Carol. Din nefericire, imediat după abdicarea regelui Mihai I, în decembrie 1947, statuia a fost demolată și topită, din bronzul ei fiind turnată statuia lui Lenin. Statuia actuală a fost inaugurată pe 6 decembrie 2010.

King Charles Ist's statue

The statue of King Charles Ist is placed in the Revolution Square, in front of the Charles Ist Central University Library. The bronze statue made by Florin Codre has a total height of 13 meters, of which the actual statue measures 7 meters, while the basement – 6 meters. The history of this representation is a tumultuous one. The first statue, made by the Croat artist Ivan Meštrović, was inaugurated on May 10th, 1939, on the National Day of Romania, in the presence of King Charles IInd and of Great Prince Mihai (the king-to-be Mihai Ist of Romania), for the celebration of 100 years since Charles Ist's birth. Unfortunately, immediately after the signing of King Michael Ist's abdication paper in December 1947, the statue was demolished and melted, and the statue of Lenin

was made using its bronze. The current statue was inaugurated on December 6th, 2010.

9

Monumentul Revoluției

Monumentul Revoluției, pe care este înscris Memorialul Renașterii – Glorie Eternă Eroilor și Revoluției Române din Decembrie 1989, este un ansamblu monumental situat în Piața Revoluției, ridicat în memoria victimelor revoluției Române din 1989. Are 25 de metri și este format din mai multe elemente simbolice: Piața reculegerii - o piață în miniatură, în mijloc fiind amplasată Piramida izbânzii. „Piața”, prezintă un zid, pe care sunt scrise în piatră numele revoluționarilor care și-au pierdut viața în timpul evenimentelor din 1989; Zidul amintirii – cu numele celor 1058 de victime ale revoluției, inscripționate în alamă. Sub placa de alamă stă scris: Eroii martiri ai revoluției din 1989; Piramida izbânzii, elementul principal al ansamblului, se afla în centrul „Pieței Reculegerii”. În partea superioară a obeliscului piramidal se găsește „Coroana”, simbolizând jertfa celor căzuți în timpul evenimentelor. Calea Biruinței - este un simbol al drumului către democrație, început de cei care au înfăptuit revoluția în 1989. Aleea este pavată cu bușteni de stejari.

Monument of the Revolution

The Monument of the Revolution, reading "Renaissance Memorial – Eternal Glory to the Heroes and to the Romanian Revolution of December 1989", is a

10

Palatul Regal - Muzeul Național de Artă al României

Muzeul Național de Artă al României funcționează în clădirea fostului Palat Regal. Inițial aici s-a aflat palatul Belvedere al familiei Golescu, pus la dispoziția domnitorului Alexandru Dim. Ghica. A fost modificat din temelii de regele Carol I. La fel, în anii '30 ai secolului trecut, în vremea regelui Carol al II-lea, când s-a intervenit după planurile arhitectului Nicolae Nenculescu. Reședința a fost folosită pentru desfășurarea activităților oficiale ale familiei regale până la 24 august 1944; atunci a fost bombardată și a rămas nelocuibilă până în momentul plecării Regelui Mihai în exilul său forțat. La scurtă vreme, printr-o decizie a Consiliului de Miniștri, palatul se transformă în Muzeul Național de Artă al României, statut păstrat până în zilele noastre. Muzeul este o prestigioasă instituție de cultură, cu un patrimoniu extrem de bogat: 110 000 de piese sunt înfățișate publicului în expoziția permanentă și în cele temporare.

The Royal Palace – the National Art Museum of Romania

The National Art Museum of Romania is operating in the building of the former Royal Palace. The first building erected in this location was the Golescu family's Belvedere palace, provided to ruler Alexandru Dim. Ghica. The palace underwent significant changes at King Charles Ist's will, as well as in the 1930s, during King Charles IInd's rule, when changes were performed according to architect Nicolae Nenculescu's design.

Romanian Athenaeum

Designed in neoclassical style, the Romanian Athenaeum has been bordering the Avenue of the Victory for 130 years as a symbol of Bucharest. It was built between 1886 and 1888 at the initiative of the society of the same name, which launched a donation campaign with the slogan: „Give 1 leu for the Athenaeum!”. Constantin Esarcu, a naturalist, diplomat, and professor at the University of Bucharest was among the most active promoters of this fund-raising project. The fresco in the main hall (painted by Costin Petrescu) depicts scenes from the Romanian history, starting from Decebal and Trajan until the monarchy. The fresco was covered during the communist regime. Hundreds of concerts (most of them organized by George Enescu), conferences, debates, and major cultural events took place in this building. There once used to be a library and a museum inside the Athenaeum. It is also the headquarters of the George Enescu Philharmonic. Mihai Eminescu's bronze statue made by sculptor Gheorghe Anghel (1902-1966) is placed in the garden in front of the Athenaeum.

The residence was used to host the royal family's official activities until August 24th, 1944, when it was bombed and remained uninhabitable until King Michael left in his forced exile. Shortly after, the palace turned into the National Art Museum of Romania by a decision of the Council of Ministers, a status it still preserves to this day. The museum is a prestigious culture institution, hosting an extremely rich patrimony: 110,000 items are displayed to the public in its permanent exhibition and in the temporary ones.

principală (operă a pictorului Costin Petrescu) înfățișează scene din istoria noastră, începând cu Decebal și Traian până în vremea monarhiei. În vremea comunismului fresca a fost acoperită. Aici s-au desfășurat sute de concerte (în mare parte organizate de George Enescu), conferințe, dezbateri, evenimente culturale majore. În sălile Ateneului a funcționat odinioară o bibliotecă și un muzeu. Este și sediul Filarmonicii George Enescu. În grădina din fața Ateneului se află statuia lui Mihai Eminescu, operă a sculptorului Gheorghe Anghel (1902-1966).

Ateneul Român

Conceput în stil neoclasic, Ateneul Român dăinuie pe Calea Victoriei de 130 de ani ca simbol al orașului București. Construcția a început în 1886; a fost inaugurat în 1888. Inițiativa a avut-o societatea cu același nume, care a lansat o campanie de donații cu sloganul: „Dați 1 leu pentru Ateneu!”. Naturalistul Constantin Esarcu, profesor la Universitatea din București și diplomat, a fost unul dintre cei mai activi promotori ai proiectului. Fresca din sala

Calvinist Reformed Church

The current Calvinist Reformed Church, located on Lutheran Street, was built in 1972, during communist rule. Previously, the Calvinists used to attend a church erected in the second decade of the 19th century, during prince Alexandru Șuțu's reign. It was demolished between 1860 and 1865, rebuilt and ruined again in 1959. Its parishioners are Hungarian ethnics mainly.

12

Biserica Luterană

Se află pe strada cu același nume, aproape de Palatul Regal. Este o bazilică cu trei nave, al cărei interior se configurează ca spațiu unitar, cu galerii de jur împrejur, formând un dreptunghi, căruia i s-a prevăzut pe latura estică o nișă pentru altar. Clădirea a fost proiectată de arhitectul german A. Mohnbach, în stilul arhitectural al istorismului, răspândit în 1830-1860 în Europa occidentală.

The Lutheran Church

The Lutheran Church is located on the eponymous street, very close to the Royal Palace. It is a three-nave basilica, the interior of which is configured as a unitary space with galleries around it, forming a rectangle on which a niche for the altar was provided on the eastern side. The building of the church was designed by the German architect A. Mohnbach, in the architectural style of Romanticism of historical inspiration, popular in Western Europe between 1830 and 1860.

13

Biserica Reformată Calvină

Aflată pe strada Luterană, biserica actuală a fost construită în 1972, în timpul puterii comuniste. Anterior, calvinii și-au avut o biserică ridicată în al doilea deceniu al secolului XIX, în timpul lui Alexandru Șuțu vodă. A fost demolată în 1860-1865, refăcută și iar distrusă, în 1959. Enoriașii sunt precumpănitor etnici maghiari.

Catedrala Sf. Iosif

A fost construită între 1873-1884, la inițiativa episcopului Ignazio Paoli și după planurile arhitectului vienez Friedrich Schmidt, în stil romanesc, combinat cu elemente gotice, specifice marilor catedrale ale Europei creștine. La sfârșitul construirii, episcopul Paoli îi trimite o scrisoare nuntului apostolic de la Viena, mons. Vannutelli, în care îi relatează manifestările de bucurie ale oamenilor simpli la vederea catedralei: „Vin de prin sate, în grupuri, pentru a vedea noua biserică, fac semnul crucii și se roagă, plângând ca niște copii. Niciunul nu iese afară fără a depune obolul pentru terminarea bisericii. Unii exclamă cu voce tare, pentru a fi auziți: «Asta este sfânta Biserică Romană. Fiind și noi romani, aceasta este biserică noastră!»". Este frecventată de credincioșii romano-catolici.

St. Joseph's Cathedral

St. Joseph's Cathedral was built between 1873 and 1884 at the initiative of Bishop Ignazio Paoli and according to the plans of the Viennese architect Friedrich Schmidt in Romanesque style, combined with Gothic elements, specific to the great cathedrals of Christian Europe. Once the construction works completed, Bishop Paoli sent a letter to the apostolic legate in Vienna, mons. Vannutelli, in which he describes the ordinary people's manifestations of joy when they saw the cathedral: "They come from villages, in groups, to see the new church, make the sign of the cross, and pray, weeping like children. No one gets out without depositing the offertory for completing the church. Some exclaim aloud to be heard: "This is the holy Roman Church.

Since we are Romans, this is our church!" It is attended by Roman Catholics.

Piața Romană

Este o intersecție animată a orașului, loc de întâlnire, o aglomerare adesea năucitoare de clădiri vechi, unele în ruină, cu altele realizate după ultimele standarde de construcție. Sălile de expoziții, micile restaurante, librăriile sunt, până la urmă, dominate de impozanta Academie de Studii Economice, înființată în 1913. Clădirea actuală a fost ridicată în 1926, după planurile arh. Grigore Cerchez și Edmond van Saanen. Cecilia Cuțescu-Storck a împodobit-o cu o frescă ilustrând istoria comerțului românesc. În 1968 i-a fost adăugată o aripă nouă (arh. C. Alifanti). Tot în Piața Romană se înalță grațioasă casa Nicolae Pătrașcu,

operă a lui Ion Mincu (realizată în 1909).

Romană Square

This is a busy crossroad in Bucharest, a meeting place, a frequently bewildering mix of old buildings, some of them even ruined, and buildings erected according to the latest construction standards. The exhibition halls, the small restaurants, and the book stores are all finally dominated by the imposing Academy of Economic Studies, established in 1913. The current building was erected in 1926, according to architects Grigore Cerchez and Edmond van Saanen's design. Cecilia Cuțescu-Storck decorated it with a fresco showing the history of Romanian commerce. A new wing was added to the academy in 1968, conceived by architect C. Alifanti. Romană Square also includes the graceful Nicolae Pătrașcu villa, designed by architect Ion Mincu (built in 1909).

Uniunea Elenă din România

Este organizația minorității elene din România, ai cărei membri

sunt cetățeni români de origine greacă. Funcționează pe baza principiului teritorial, având 24 de comunități teritoriale subordonate. Obiectivele fundamentale ale Uniunii sunt: promovarea limbii materne, a culturii și civilizației elene, a obiceiurilor, tradițiilor, ortodoxiei, dar și menținerea continuității istorice pe pământul românesc precum și a relațiilor de bună conviețuire cu românii ca populație majoritară, dar și cu alte etnii. Uniunea Elenă din România are sediul în spatele Pieții Romane, pe strada Vasile Alecsandri, numărul 8, unde oameni de toate vârstele se întâlnesc, discută, își mențin pasiunea pentru dans sau limba greacă, pentru tradiții pe care zi de zi le duc mai departe.

Hellenic Union in Romania

The Hellenic Union is the organization of the Greek minority living in Romania, whose members are Romanian citizens of Greek origin. It operates on the territorial principle, with 24 subordinate territorial communities. The basic goals of the Union are: to promote their native language, the Greek culture and civilization, customs,

traditions, orthodoxy, but also to maintain the historical continuity on the Romanian soil as well as good cohabitation relations with the Romanian population, as well as with other ethnic groups. The Hellenic Union in Romania is based behind the Romana Square, on Vasile Alecsandri Street, at number 8, where people of all ages meet, discuss, preserve their passion for dance or Greek language, for traditions they pursue.

Muzeul Frederic Storck și Cecilia Cuțescu-Storck

Se află pe strada Vasile Alecsandri, nr. 16. Muzeul înseamnă

povestea unei apreciate familii de artiști, a cărei istorie a început în secolul al XIX-lea cu sculptorul Karl Storck (originar din Hanau, Germania). Acesta a fost primul profesor de sculptură la Școala de Belle-Arte înființată la București în 1864 și autorul primei sculpturi monumentale din București, cea a spătarului Mihail Cantacuzino. Povestea a continuat cu fiii săi, Carol și Frederic. Muzeul este amenajat în fosta reședință a sculptorului Frederic Storck și a soției acestuia, pictorița Cecilia Cuțescu-Storck. Este o clădire realizată între anii 1911

și 1913 în stil anglo-normand. Patrimoniul muzeului cuprinde donația făcută în octombrie 1951 de către Cecilia Cuțescu-Storck și de fiicele acesteia: lucrări de sculptură, pictură, desene în tuș și carbune, pasteluri, acuarele și guașe, plachete și medalii lucrate în bronz, monede antice, icoane.

Frederic Storck and Cecilia Cuțescu-Storck Museum

The Frederic Storck and Cecilia Cuțescu-Storck Museum is located on 16 Vasile Alecsandri Street. This museum means the story of an appreciated family of artists, whose history began in the 19th century with sculptor Karl Storck (born in

Hanau, Germany). He was the first sculpture teacher at the Fine Art School founded in Bucharest in 1864 and the author of the first monumental sculpture in Bucharest, stat of sword bearer Mihail Cantacuzino. The story continued with Karl Storck's sons, Charles and Frederic. The museum is set in the former residence of sculptor Frederic Storck and his wife, painter Cecilia Cuțescu-Storck – a building built between 1911 and 1913 in Anglo-Norman style. The patrimony of the museum is made up of the donation

performed in October 1951 by Cecilia Cuțescu Storck and her daughters: sculptures, painting, ink and charcoal drawings, pastels, watercolors and gouaches, bronze plates and medals, ancient coins, and icons.

18

Muzeul Țăranului Român

În 1906, la inițiativa lui Al. Tzigara Samurcaș, a luat ființă Muzeul de Artă Națională și Etnografie Carol I, în preajma Monetăriei Statului, pe Șoseaua Kiseleff. Clădirea proprie a fost ridicată între 1912 și 1939 de arh. Nic. Ghica-Budești în stil neoromânesc. Între 1948 și 1989, inventarul muzeului a fost împrăștiat și în clădire s-a instalat muzeul româno-rus, apoi muzeul PCR. După revoluția din 1989 strângerea comorilor de artă națională și etnografie a devenit prioritară pentru specialiștii implicați în reorganizarea lui. Horia Bernea a avut un rol de căpetenie, recunoscut la scară internațională, instituția primind premiul Muzeului anului în 1996. Are un patrimoniu excepțional de valoros, valorificat prin

expoziții, conferințe, vizionări, lecții practice.

The Romanian Peasant Museum

The Charles I st National Art and Ethnography Museum was established in 1906 at the initiative of Al. Tzigara Samurcaș, nearby the National Mint, on Kiseleff Avenue. The museum's own building was erected from 1912 to 1939 by architect Nic. Ghica-Budești in a neo-Romanian style. The museum inventory was spread over between 1948 and 1989 and the Romanian and Russian Museum, then the Museum of the Communist Party of Romania occupied the building. After the 1989 revolution, gathering national art and ethnography treasures became a priority for the experts involved in reorganizing the museum. Horia Bernea played a fundamental role acknowledged internationally – the institution managed by him received the Museum of the Year Award in 1996. The museum has got an outstandingly valuable patrimony, capitalized by means of exhibitions, conferences, views, and practical lessons.

19

Muzeul K.H. Zambaccian

Colecționarul și criticul de artă armean Krikor H. Zambaccian (1889-1962) a alcătuit una dintre cele mai interesante și valoroase colecții de artă din România. Pentru a o pune în valoare, în anii 1940, Zambaccian a construit casa unde sunt astăzi expuse picturi, sculpturi, grafică și mobilier achiziționate pe parcursul unei jumătăți de secol. Atât colecția cât și casa au fost donate statului român în 1947, prilej cu care Zambaccian a fost primit în rândurile membrilor

Academiei Române. Una dintre atracțiile muzeului este colecția de 19 pânze din școala franceză: Delacroix, Corot, Renoir, Sisley, Pissarro, Cézanne, Picasso, Matisse, Bonnard, Utrillo, Marquet, Laprade etc.

Muzeul Zambaccian se remarcă și prin calitatea excepțională a lucrărilor de artă românească, ce reflectă gustul desăvârșit al colecționarului: Aman, Grigorescu, Andreescu, Luchian, apoi Tonitza, Pallady, Iser, Dărăscu, Ressu. Tot în casa conului Zambacu – cum îl numeau prietenii – se găsesc și sculpturi de Brâncuși, Milița Petrașcu, Oscar Han, Cornel Medrea, care completează această importantă panoramă a artei românești.

K.H. Zambaccian Museum

Armenian art collector and critic Krikor H. Zambaccian (1889-1962) has formed one of the most interesting and valuable art collections in Romania. To make it worthwhile, Zambaccian specifically had a house built in the 1940s which nowadays exhibits paintings, sculptures, graphics and furniture purchased during half a century. Both his collection and his house were

donated to the Romanian state in 1947, occasion with which Zambaccian was received among the members of the Romanian Academy. One of the museum's attractions is the collection of 19 high-value canvases signed by French school masters such as: Delacroix, Corot, Renoir, Sisley, Pissarro, Cézanne, Picasso, Matisse, Bonnard, Utrillo, Marquet, Laprade etc.

The Zambaccian Museum is also remarkable by the exceptional quality of the Romanian art, which reflects the collector's perfect taste. There are works of art from the 19th or early 20th century artists – Aman, Grigorescu, Andreescu, Luchian, then works by painters from the interwar period: Tonitza, Pallady, Iser, Dărăscu, Ressu. Count Zambacu's residence – as his friends called him – also hosts sculptures by Brâncuși, Milița Petrașcu, Oscar Han, and Cornel Medrea, which complete this important panorama of Romanian art.

20

Șoseaua Kiseleff

Șoseaua Kiseleff este o arteră importantă din București, care face legătura între Piața Victoriei și Arcul de Triumf. Poartă numele generalului conte Pavel Kiseleff (1788-1872) care a condus administrația militară rusească a Țării Românești între 1829 și 1834, ca președinte plenipotențiar al divanurilor Moldovei și Munteniei. El a contribuit substanțial la modernizarea Principatelor române și la adoptarea Regulamentelor Organice, forme incipiente de constituție. Românii i-au rămas recunoscători bunului administrator și au votat în Adunarea Obștească a țării o sumă de bani pentru a-i ridica o statuie; acesta s-a împotrivit și așa s-a găsit formula

amenajării unei șosele, ajunșă curând locul de promenadă predilect pentru protipendada bucureșteană. Șoseaua a fost începută în 1844 de peisagistul Meyer și inaugurată în 1847.

Kiseleff Avenue

Kiseleff Avenue is an important road in Bucharest, connecting Victoria Square and the Triumphal Arch. It bears the name of Count General Pavel Kiseleff (1788-1872), who led the Russian military administration of Wallachia between 1829 and 1834, in his capacity as plenipotentiary president of the Moldavian and Wallachian divans. Pavel Kiseleff radically contributed to the modernization of the two Romanian Principalities and to the adoption of the Organic Regulations, incipient forms of a constitution. As Ambassador of Russia to Paris (1856-1862), he supported the unification of the two Romanian Principalities. Romanians remained grateful to the committed manager and voted an amount of money in the public assembly in order to have a statue built in his honour; Kiseleff refused and proposed

to use the money for building a large avenue, which soon became the favourite promenade road for the Bucharest upper class. The works for constructing the avenue began in 1844 under landscape engineer Meyer's supervision and they were inaugurated in 1847.

21

Arcul de Triumf

Arcul de Triumf, existent astăzi la capătul Șoselei Kiseleff, seamănă cu cel din Paris și a fost realizat între 1935 și 1936 de arhitectul Petre Antonescu. A fost conceput să celebreze victoria României în Primul Război Mondial și realizarea Marii Uniri. Inaugurarea monumentului, cu o înălțime de 27 de metri, a avut loc pe 1 decembrie 1936, edificiul fiind decorat cu lucrări semnate de Mac Constantinescu, Constantin Baraschi și Cornel Medrea. Arcul a fost desfigurat în perioada comunistă, când s-au îndepărtat de pe suprafața monumentului însemnele regalității și proclamația regelui Ferdinand către țară. După 1989, s-a revenit într-o mare măsură la forma inițială. În prezent edificiul și-a recăpătat rolul de monument – simbol: pe sub el trec trupele din diferite arme ale României la ceremonia dedicată Zilei naționale – 1 Decembrie.

The Triumphal Arch

The Triumphal Arch of Bucharest, designed by architect Petre Antonescu and built from 1935 to 1936, is placed at the end of the Kiseleff Avenue and resembles the one in Paris. The monument was conceived so as to celebrate Romania's victory in the First World War and the accomplishment of the Great Union. The inauguration of the arch, which is 27-meter high, took place on December

1st, 1936, the edifice being decorated with works signed by Mac Constantinescu, Constantin Baraschi, and Cornel Medrea. The arch was damaged during the communist period – the leaders of those times ordering the symbols of the monarchy and King Ferdinand's proclamation to the country to be removed from the monument's surface. These signs have been re-positioned on the arch of the Arch after 1989 to a great extent. At the present, the edifice has regained its role as a symbolic monument under which the Romanian troops wearing various weapons, vehicles, and pieces of equipment cross for the parade on the occasion of the ceremony dedicated to the National Day of Romania – December 1st.

22

Comunitatea rușilor lipoveni din România

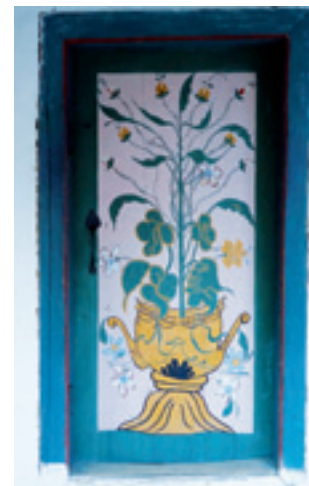
Sediul Central al Comunității se află în apropierea Gării de Nord (str. Dr. Rațiu nr. 10, sect. 1). Este o asociație cu caracter etnic, social, cultural și umanitar care de mai bine de 28 de ani face eforturi în apărarea și exercitarea drepturilor la păstrarea, dezvoltarea și exprimarea identi-

riat între instituții și unități administrative-teritoriale naționale sau internaționale.

23

The Lippovan Russians' Community of Romania

The Community Headquarters is located near the North Railway Station (10 Dr. Rațiu Street, 1st district). It is an ethnic, social, cultural, and humanitarian association that has been working for more than 28 years to defend and exercise the rights to preserve, develop, and express the ethnic, linguistic, and cultural identity of Lippovan Russian ethnics. CLRR implements and develops cultural and scientific programs, as well as national and international partnerships with which social, cultural or educational projects. The two publications, *Zorile* and *Kitejgrad* (online și tipărit), CRLR informează opinia publică cu privire la proiectele și evenimentele pe care le desfășoară. Dezvoltarea continuă a bazei materiale facilitează studierea limbii ruse materne, a istoriei și culturii ruse, tradiției și folclorului rușilor lipoveni din România. CRLR oferă suport logistic celor 38 de filiale teritoriale, asigurând și dezvoltând relații de partene-

in Romania. CLRR provides logistical support to the 38 territorial branches, ensuring and developing partnership relations between national and international institutions and territorial administrations.

24

Muzeul Național al Satului Dimitrie Gusti

Muzeul, amplasat pe malul lacului Herăstrău, oferă o călătorie prin satele românești, de unde au fost aduse și recondiționate case și artefacte datând din secolele XVII – XIX. A fost inaugurat în 1936 de către regele Carol al II-lea și reprezintă rodul unei munci de peste 10 ani (1925-1935), al cărei coordonator a fost marele sociolog Dimitrie Gusti. În anii celui de-al Doilea Război Mondial, în unele gospodării au fost găzduite familii de refugiați basarabeni și bucovineni, aceștia rămânând în complex până în 1948, când muzeul și-a redeschis porțile. Muzeul este într-o continuă expansiune și redefinire, astfel că în prezent există în lucru proiecte care să diversifice patrimoniul muzeu-

lui prin adăugarea unei alei a minorităților.

Patrimoniul muzeului include la ora actuală 123 de complexe, totalizând 363 de monumente, iar patrimoniul mobil însumează peste 50 000 obiecte. Este un muzeu viu, plin de evenimente, ce valorifică tot ceea ce este autentic și reprezentativ în cultura populară a României. Au devenit tradiționale și se bucură de un public numeros: Târgul meșterilor populari, Tabăra de creație „Vara pe uliță”, Festivalul obiceiurilor de iarnă „Florile dalbe”, Zilele zonelor etnografice, Zilelor Culturii diferitelor popoare, sărbătorile religioase.

Muzeul a fost decorat de președintele țării în anul 2016, la împlinirea a 80 ani de activitate.

Dimitrie Gusti National Village Museum

The „Dimitrie Gusti” National Village Museum, situated on the shores of Lake Herăstrău, invites those who cross its gates to travel through the Romanian villages, from where there were brought and renovated houses and artifacts dating from the 17th until the 19th century. The museum was inaugurated in 1936 by King Charles IInd and it resulted from 10-year efforts

(1925-1935) coordinated by the great sociologist Dimitrie Gusti. In the years of World War II, some households housed families of Bessarabian and Bucovinian refugees who remained in the complex until 1948, when the museum reopened its doors to the public. The museum is constantly expanding and being redefined, so there are currently projects that diversify the heritage of the museum by adding an alley dedicated to explore the ethnic minorities in Romania. The museum's patrimony currently includes 123 complexes, gathering 363 monuments, while the mobile heritage accounts for over 50,000 items. It is a vibrant, full of events museum which capitalizes on everything that is authentic and representative in the Romanian folk culture. The Fair of Folk Craftsmen, the „Summer on the Streets” Creative Camp, the „Christmas Flowers” Winter Festival, the Days of the Ethnographic Regions, the Days of Different People's Culture, and the religious holidays have become traditional events and enjoy a large audience.

The museum was decorated by the Romanian president in 2016, for its 80-year anniversary.

Cuprins

București, vechi centru al dialogului între culturi	5
Bucharest, an old hub for dialog among cultures	7
București, oraș multicultural	9
Bucharest, a multicultural city	11

Cine suntem noi, românii?	15
Who are we, Romanians?	17
Cine suntem noi, armenii?	20
Who are we, Armenians?	22
Cine suntem noi, evreii?	24
Who are we, Jews?	27
Cine suntem noi, germanii?	30
Who are we, Germans?	33
Cine suntem noi, grecii?	36
Who are we, Greeks?	38
Cine suntem noi, italienii?	40
Who are we, Italians?	42
Cine suntem noi, romii?	44
Who are we, the Roma population?	46
Cine suntem noi, rușii lipoveni?	48
Who are we, the Lippovan Russians?	50
Cine suntem noi, ucrainenii?	52
Who are we, Ukrainians? ...	54

Traseul 1 - Route 1	56
----------------------------------	----

Teatrul Național Ion Luca Caragiale (56)/ Ion Luca Caragiale National Theatre (56) - Casa Nicolae Filipescu (56)/ Nicolae Filipescu Villa (56) - Casa de cultură Friedrich Schiller (57)/ Friedrich Schiller Cultural Centre (57) - Casa Melik Muzeul Theodor Pallady (58)/ The Melik House - Theodor Pallady Centre (58) - Complexul religios și social cultural al comunității armenie (58)/ The religious, social and cultural complex of the Armenian community (59) - Biserica Greacă (60)/ Greek Church (61) - Strada Anton Pann (61)/ Anton Pann Street (61) - Teatrul Evreiesc de stat (62)/ Jewish State Theatre (62) - Muzeul de Istorie și Cultură a Evreilor din România (63)/ Jewish History and Culture Museum of Romania (63) - Sinagoga Mare (63)/ Great Synagogue (63) - Templul Coral (64)/ The Coral Temple (64) - Biserica Sfântul Gheorghe Nou (65)/ Sf. Gheorghe Nou Church (65) - Catedrala catolică Bărăția (66)/ Catholic Bărăție Cathedral (66) - Spitalul Colțea (66)/ Colțea Hospital (67) - Palatul Suțu - Muzeul Municipiului București (67)/ Suțu-Palace - Bucharest City Museum (68) - Biserica bulgară (68)/ The Bulgarian Church (68) - Biserica rusă (69)/ The Russian Church (69)

Traseul 2 - Route 2	70
----------------------------------	----

Palatul Parlamentului - Muzeul Național Artă Contemporană (70)/ Palace of the Parliament - National Museum of Contemporary Art (70) - Piața Unirii, fântânile arteziene (71)/ Unirii Square, artesian fountains (71) - Palatul Patriarhiei și Catedrala Patriarhală (71)/ Patriarchal Palace and the Patriarchal Cathedral (71) - Hanul lui Manuc (72)/ Manuc's Inn (73) - Curtea Veche - Vechiul Palat Voievodal al Țării Românești (73)/ Old Court - Old Princely Palace of Wallachia (73) - Mănăstirea Stavropoleos (74)/ Stavropoleos Monastery (74) - Caru' cu Bere (75) - Strada Gabroveni (75)/ Gabroveni Street (76) - Librăria Cărturești - Carusel (Vila Crissoveloni) (76)/ Cărturești Carusel Bookstore (Crissoveloni Villa) (76) - Lupoica romană (76)/ The Roman she-wolf (77) - Strada Lipscani (77)/ Lipscani Street (77) - Strada Smârdan (cartierul german) (77)/ Smârdan Street (the German district) (77) - Palatul CEC (Casa de Economii și Consemnațiuni) (78)/ CEC Palace (the Savings and Consignments House) (78)

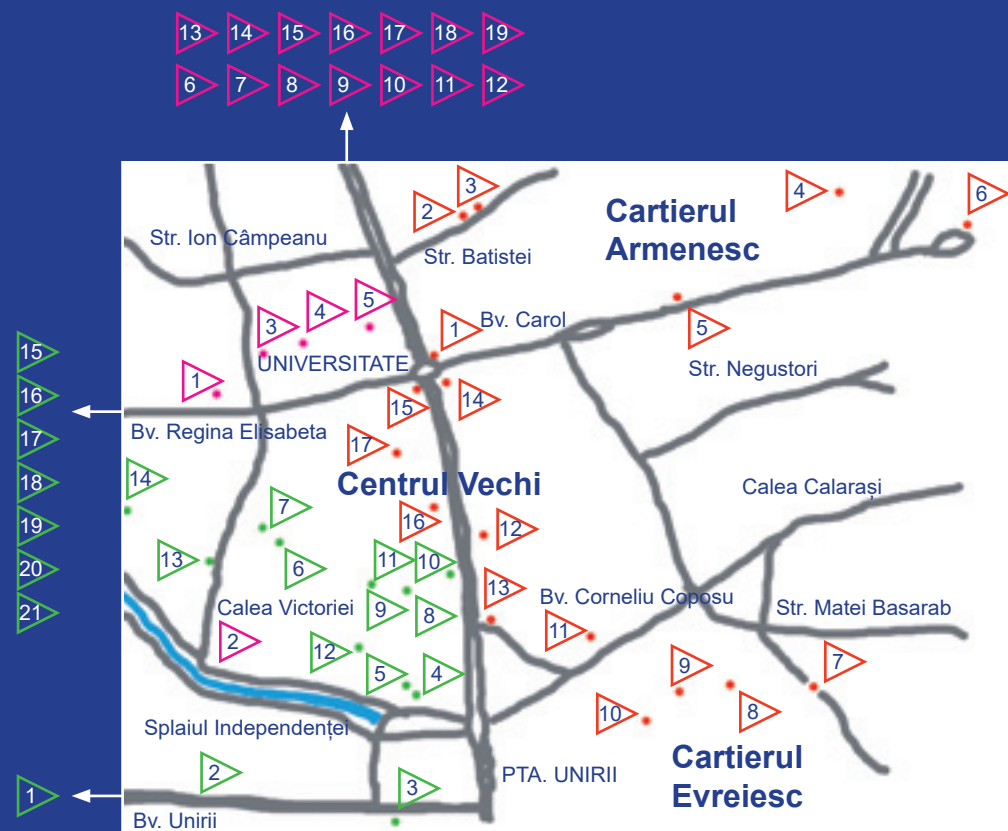
- Memorialul Holocaustului (79)/ Holocaust Memorial (79) - Primăria Municipiului București (80)/ City Hall of Bucharest (80) - Parcul Cișmigiu (80)/ Cismigiu Park (81) - Centrul Maghiar Cultural Petőfi Sandor (81)/ Petőfi Sandor Hungarian Cultural Centre (82) - Statuia lui Mihail Kogălniceanu (82)/ Mihail Kogălniceanu's statue (82) - Universitate de Medicină și Farmacie Carol Davila (82)/ Carol Davila University of Medicine and Pharmacy (83) - Palatul și Muzeul Cotroceni (83)/ The Palace and the Cotroceni Museum (84) - Grădina Botanică (84)/ Botanical Garden (84)

Traseul 3 - Route 3	86
----------------------------------	----

Parcul Cercului Militar Național (86)/ National Military Circle Palace (86) - Calea Victoriei (86)/ Victoriei Avenue (87) - Teatrul Odeon (87)/ Odeon Theatre (88) - Universitatea de Arhitectură (88)/ The University of Architecture (89) - Muzeul Theodor Aman (89)/ Theodor Aman Museum (89) - Biserica italiană (89)/ Italian Church (90) - Statuia Regelui Carol I (90)/ King Charles Ist Statue (90) - Monumentul Revoluției (91)/ Monument of the Revolution (91) - Palatul Regal - Muzeul Național de Artă al României (91)/ The Royal Palace - National Art Museum of Romania (91) - Ateneul Român (92)/ Romanian Athenaeum (92) - Biserica Luterană (93)/ The Lutheran Church (93) - Biserica Reformată Calvină (93)/ Calvinist Reformed Church (93) - Catedrala Sf. Iosif (94)/ St. Joseph's Cathedral (94) - Piața Romană (94)/ Romană Square (94) - Uniunea Elenă din România (94)/ Hellenic Union in Romania (95) - Muzeul Frederic Storck și Cecilia Cuțescu-Storck (95)/ Frederic Storck and Cecilia Cuțescu-Storck Museum (95) - Muzeul Țăranului Român (96)/ The Romanian Peasant Museum (96) - Muzeul K. H. Zambaccian (96)/ Museum K. H. Zambaccian (96) - Șoseaua Kiseleff (97)/ Kiseleff Avenue (97) - Arcul de Triumf (97)/ The Triumphal Arch (97) - comunitatea rușilor lipoveni din România (98)/ The Lippovan Russians' Community of Romania (98) - Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti” (99)/ „Dimitrie Gusti” National Village Museum (99)

„Orașul zapacit” / „Confused city”
Daria Bahovski

Traseul 1 / Route

Traseul 2 / Route

Traseul 3 / Route